

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Quart període

Sèrie C - Número 203

Dimecres, 18 de maig de 2005

Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana

PRESIDÈNCIA DE LA I. SRA. NÚRIA DE GISPERT I CATALÀ

Sessió núm. 19

Í N D E X

Proposició no de llei

sobre seguretat ciutadana (tram. 250-00415/07) (p. 4)

Proposició no de llei

sobre seguretat ciutadana (tram. 250-00422/07) (retirada) (p. 4)

Proposició no de llei

sobre la creació del Jutjat Penal número 2, a la demarcació de Mataró (Maresme)
(tram. 250-00417/07) (p. 6)

Proposició no de llei

sobre les mesures i les actuacions preventives i educatives dirigides a sensibilitzar el món judicial,
els joves i els adolescents i la ciutadania en general envers la sinistralitat a les carreteres
(tram. 250-00431/07) (p. 8)

Proposició no de llei

sobre la creació de dos jutjats nous de primera instància, a la demarcació de Mataró (Maresme)
(tram. 250-00432/07) (p. 9)

Proposició no de llei

sobre el programa d'instal·lació de radars a la xarxa viària els tres anys vinents
(tram. 250-00438/07) (p. 11)

Proposició no de llei

per la qual s'insta el Govern a dur a terme una nova política de personal en l'àmbit penitenciari
(tram. 250-00443/07) (p. 12)

Proposició no de llei

sobre la construcció, pel sistema de prefabricat, de places penitenciàries de règim ordinari
i obert dins l'any 2005 (tram. 250-00473/07) (p. 13)

Proposició no de llei

sobre les actuacions a emprendre per a donar a conèixer la Carta dels drets dels ciutadans davant
la justícia (tram. 250-00379/07) (p. 15)

Sessió informativa

amb el conseller de Justícia per a informar de la política del seu Departament
(tram. 355-00055/07) (p. 16)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 19

La sessió s'obre a dos quarts de cinc de la tarda i vuit minuts. Presideix la Sra. de Gispert i Català, acompanyada del vicepresident, Sr. Montanya i Mías, i del secretari, Sr. Chaib Akhdim. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Pau i Vall.

Hi són presents les diputades i els diputats Sra. Cuenca i Valero, Sr. Orriols i Sendra i Sra. Ribera i Garijo, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Galceran i Margarit, Sra. Gassó i Closa, Sr. Masllorens i Escubós i Sr. Pérez Ibáñez, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sra. Albertí i Casas, Sr. Castells i Guasch i Sr. Estradé i Palau, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Sr. Bosch i Mestres, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

Assisteix a aquesta sessió el conseller de Justícia, Sr. Josep M. Vallès i Casadevall, acompanyat del secretari de Serveis Penitenciaris, Rehabilitació i Justícia Juvenil, Sr. Albert Batlle i Bastardas, i del secretari general, Sr. Joan Turró i Vicens.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposició no de llei sobre les actuacions a emprendre per a donar a conèixer la Carta dels drets dels ciutadans davant la justícia (tram. 250-00379/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb 1 altre (s) diputat (s) del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la Proposició no de llei i de les esmenes presentades. (Text presentat: BOPC, 112, 44; esmenes: BOPC, 128, 25)

2. Proposició no de llei sobre seguretat ciutadana (tram. 250-00415/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb 2 altre (s) diputat (s) del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la Proposició no de llei i de les esmenes presentades. (Text presentat: BOPC, 128, 36; esmenes: BOPC, 152, 16)

3. Proposició no de llei sobre la creació del Jutjat Penal número 2 a la demarcació de Mataró (Maresme) (tram. 250-00417/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb 3 altre (s) diputat (s) del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la Proposició no de llei i de les esmenes presentades. (Text presentat: BOPC, 128, 37; esmenes: BOPC, 151, 3)

4. Proposició no de llei sobre seguretat ciutadana (tram. 250-00422/07) (retirada). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb 2 altre (s) diputat (s) del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC, 128, 40)

5. Proposició no de llei sobre la creació d'un parc de bombers a les Borges Blanques (Garrigues) (tram. 250-00424/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb 1 altre (s) diputat (s) del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC, 133, 12)

6. Proposició no de llei sobre les mesures i les actuacions preventives i educatives dirigides a sensibilitzar el món judicial, els joves i els adolescents i la ciutadania en general envers la sinistralitat a les carreteres (tram. 250-00431/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb 1 altre (s) diputat (s) del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la Proposició no de llei i de les esmenes presentades. (Text presentat: BOPC, 133, 15; esmenes: BOPC, 152, 17)

7. Proposició no de llei sobre la creació de dos jutjats nous de primera instància a la demarcació de Mataró (Maresme) (tram. 250-00432/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb 3 altre (s) diputat (s) del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC, 133, 16)

8. Proposició no de llei sobre el programa d'instal·lació de radars a la xarxa viària els tres anys vinents (tram. 250-00438/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb 1 altre (s) diputat (s) del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC, 136, 14)

9. Proposició no de llei per la qual s'insta el Govern a dur a terme una nova política de personal en l'àmbit penitenciari (tram. 250-00443/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació. (Text presentat: BOPC, 139, 8)

10. Proposició no de llei sobre la construcció, pel sistema de prefabricat, de places penitenciàries de règim ordinari i obert dins l'any 2005 (tram. 250-00473/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb 1 altre (s) diputat (s) del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la Proposició no de llei i de les esmenes presentades. (Text presentat: BOPC, 146, 22; esmenes: BOPC, 164, 42)

11. Sessió informativa amb el conseller de Justícia per a informar de la política del seu Departament (tram. 355-00055/07). Conseller del Departament de Justícia. Sessió informativa.

La presidenta

A veure, si els sembla, a les diputades i diputats de la Comissió, iniciem la sessió, perquè tenim uns quants punts previs a la compareixença del conseller de Justícia i valdria la pena anar agilitzant.

De totes maneres, ja, perquè els membres de la Comissió se'n recordin, el dia 1 de juny, a les 4 de la tarda, hi ha compareixença del conseller Milà i de la consellera Tura per tractar de la campanya d'estiu. Ha estat a petició d'ells, i vam concretar aquest dia i aquesta hora.

I, després, recordar que, en principi, estava prevista una nova reunió de la Comissió de Justícia, ordinària, per al dia 8 de juny. Dic «en principi», perquè, en funció del temes que tinguem i de les comissions que hi hagin, serà el dia 8 o veurem quan.

I, sense res més, comencem la sessió.

(La Sra. Ribera i Garijo demana per parlar.)

Alteració de l'ordre del dia

Sí, senyora Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Per demanar-li, senyora presidenta, i als altres grups, si no tenen cap inconvenient que alterem l'ordre i la número 1 la veiem al final. I, després, també, la 2 i la 4, atès que versen sobre qüestions molt similars, únicament varia l'àmbit geogràfic, i...

La presidenta

Fer-les conjuntament.

La Sra. Ribera i Garijo

De fer-les seguides o fer-les conjuntament, lo que vulguen...

La presidenta

La 3 i la...?

La Sra. Ribera i Garijo

La 1 passar-la al final i la 2 i la 4 fer-les seguides.

La presidenta

2 i 4 fer-les seguides, la 1 al final. Molt bé.

————— **Modificació de l'ordre del dia**

I, a més a més, n'hi ha una que es posposa, no?

La Sra. Ribera i Garijo

Sí, i, després, sí, disculpi, la número 5 demanaríem també..., aquesta de posposar-la per a una altra sessió.

La presidenta

Totes les altres, conforme?

La Sra. Ribera i Garijo

Sí, totes les altres les deixariem com estan.

(El Sr. Bosch i Mestres demana per parlar.)

La presidenta

Sí, senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Per anunciar que substitueixo la diputada Dolors Clavell.

La presidenta

Molt bé, d'acord.

————— **Proposició no de llei sobre seguretat ciutadana (tram. 250-00415/07) i proposició no de llei sobre seguretat ciutadana (tram. 250-00422/07) (retirada)**

Doncs iniciem el punt número 1... *(Veus de fons.)* El punt número 2: proposició no de llei sobre seguretat ciutadana, que se substanciarà conjuntament amb el punt número 4, a proposta del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula la diputada Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyora presidenta. Aquesta Proposició, com la següent, les dues que n'hem alterat l'ordre per fer-les correlatives, versen sobre la seguretat ciutadana, atès que aquest és un dels aspectes que més preocupen la

gent i en què més ha d'esmerçar el poder públic tots els esforços per tal que aquest sentiment, moltes vegades subjectiu, vingui reforçat amb les polítiques convenients per tal que sigui una realitat i que es visqui des de la tranquil·litat.

Per això, essent aquest un aspecte que no és nou, sinó que ja ha preocupat de fa molts anys el Govern de la Generalitat, es va apostar, amb convicció, per dotar el país d'un servei públic de seguretat que consideràvem i que considerem com una eina fonamental i com un símbol també del nostre autogovern: vam acceptar com a model el desplegament de la Policia de la Generalitat, dels Mossos d'Esquadra, amb la creació d'una policia pròpia i amb la no-transferència d'altres cossos i forces de seguretat de l'Estat.

Estem, en aquest moment, davant de l'última etapa del desplegament. L'any vinent serà policia integral a la ciutat de Barcelona, i el desplegament està previst que finalitzi el 2008. Encara que el Govern actual es va comprometre a avançar el desplegament al 2007, perquè encara queden, quedaven i queden, moltes zones del territori no desplegades, s'ha detectat que hi ha una important manca d'efectius, tant de Guàrdia Civil com de Policia Nacional, potser perquè des del Govern de l'Estat pensen que com ja anem avançant, doncs, que no cal resoldre aquest tema. El fet és que això provoca inseguretat, tant en el cas d'aquesta Proposició com de la següent, en zones diferents.

En la primera parlem dels dèficits que es generen a poblacions de Tarragona i a les Terres de l'Ebre. S'hi ha disparat l'alarma d'inseguretat, perquè els robatoris que ara s'han posat de moda, de l'estiu, els robatoris que es diuen «en silenci», que es produeixen mentre la gent dorm, i que no sé si és que dormen o és que els fan adormir més..., però el cert és que els «limpien» els xalats.

Als robatoris aquests de l'estiu s'hi afegeix la delinqüència que ja habitualment existia, per la qual cosa nosaltres hem presentat, per a aquest cas, després no sé si les votarem separatament, tant per a Tarragona i Terres de l'Ebre com per a aquesta zona d'aquí tocant a Barcelona, de l'àrea metropolitana, del Vallès Occidental, del Baix Llobregat i de l'Alt Penedès, on es genera la mateixa problemàtica, una sèrie de punts d'aquesta Proposició no de llei, que insten el Govern català perquè demani al Govern de l'Estat els moviments de plantilla dels membres de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat a Catalunya.

Demanem també que s'exigeixi la cobertura de totes les places vacants existents a les comissaries d'aquestes poblacions que he esmentat abans, ja que sembla que en algunes el dèficit arriba fins al 60 per cent. Demanàvem, en concret, que es destinessin cent efectius de la Policia de la Generalitat a Tarragona i Terres de l'Ebre, a banda dels ja destinats durant el 2004, i mentre no s'avanci el desplegament, previst pel Govern tripartit el 2007.

I en la número 4 demanàvem també per a aquesta zona que es destinessin efectius de la Policia Nacional de la ciutat de Barcelona a cobrir les vacants de la ciutat de Tarragona i que s'ofereixin incentius econòmics a càrrec del Departament d'Interior.

Aquests dos punts no estaven a la Proposició que afecta el Baix Llobregat, el Vallès Occidental i el Penedès, per a què únicament es demanaven moviments de plantilla..., i exigir la cobertura de les places vacants, atès que la motivació és la mateixa i la justificació és la que hem exposat.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, en nom dels tres partits que donen suport al Govern, el diputat David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Si li sembla, a la il·lustre diputada, el que podríem fer seria esmenar la 415 com hem plantejat en les nostres esmenes i les esmenes que estaven previstes per a la 422 passar-les també a la 415. Per tant, parlariem solament d'una proposició no de llei, que seria la 415, i valdria la pena, si li sembla bé, retirar la 422, i, si no, hi votariem en contra, perquè, pràcticament, quedarien molt semblants.

Efectivament, el tema que tenim avui sobre la taula no és un tema nou, no és un tema d'aquests dies. La manca d'efectius a la zona on encara no s'ha fet el desplegament és una situació que aquest Parlament ha denunciat ja des de fa molt de temps.

La situació que hi ha actualment a les zones on encara no s'ha fet el desplegament és que, aproximadament, les plantilles de Policia Nacional i de Guàrdia Civil han fet un replegament efectiu, precisament, dels seus efectius. Aquesta situació ja es produeix, pràcticament, des de fa uns vuit anys, i la situació actual és que ha generat algunes complicacions en algunes zones d'aquests territoris.

En qualsevol cas, tant l'actual Govern com l'anterior tenen una voluntat clara, que és accelerar al màxim possible el desplegament de mossos d'esquadra al territori de Catalunya, i hem de procurar arribar a aquesta data màgica del 2008, diguem-ne, amb les millors condicions possibles.

I és per això que nosaltres hem fet una sèrie d'esmenes a aquesta Proposició no de llei sobre seguretat ciutadana, que, precisament, van molt en la línia del que plantejava la representant de Convergència. Primer, demanar també al Govern de l'Estat la cobertura de les vacants a les comissaries de Tarragona i Terres de l'Ebre, i també destinar en el procés de desplegament, mentre aquest procés ho permeti i d'acord amb la Junta de Seguretat de Catalunya, més efectius a la zona de Tarragona i Terres de l'Ebre. S'ha de dir que en aquest moment el Govern de la Generalitat ja ha destinat efectius a aquestes zones, però no en la quantitat que tots desitjaríem.

I, per últim, el que demanariem també al Govern de l'Estat seria que aquests efectius del replegament, aquests efectius d'aquella zona on el desplegament de mossos ja es produeixi, puguin anar a aquelles zones on encara no s'ha produït, i, precisament, aquest apartat vindria a agafar el que planteja la Moció 422, aquelles zones de l'entorn de Barcelona on encara no s'ha fet el desplegament de mossos d'esquadra.

És a dir, en definitiva, nosaltres votariem a favor de la 415, si se'ns accepten les esmenes, i demanariem que es pugui retirar la Proposició 422.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

El senyor Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. A veure, sobre aquesta qüestió jo penso que val la pena, encara que sigui de forma ràpida, constatar dos fets, no?, o dues realitats.

Una és que aquests últims anys s'ha anat produint un replegament encobert dels cossos nacionals de policia i de la Guàrdia Civil, i dic «encobert» perquè en molts casos, sobretot a la zona de Barcelona, des de fa ja jo diria ben bé sis o set anys, o cinc o sis, si més no, doncs, moltes vacants no es cobreixen, moltes baixes per malaltia, tampoc, s'acceleren els trasllats, amb la qual cosa els alcaldes de la regió primera i de les rodalies s'han anat queixant reiteradament d'una manca d'efectius policials.

Sí que és veritat que no és fàcil coordinar un replegament d'una zona tan poblada amb un desplegament, no és fàcil, és a dir que cap govern ho tindria fàcil, però jo també diria que en la darrera legislatura el nostre Grup va trobar a faltar, doncs, diríem, per part de l'anterior Govern de la Generalitat algunes accions que garantisin que aquest desfasament que s'ha anat produint a causa que no es faci la coordinació entre un replegament i un desplegament, doncs..., mesures que garantisin que no s'haguessin donat aquests buits, aquestes mancances de presència policial al carrer. Jo crec que no es va fer tot el que s'havia de fer, i, en tot cas, doncs, ara ens hem trobat amb situacions difícils que s'han hagut de superar amb un procés d'implantació accelerada dels Mossos d'Esquadra en totes aquestes zones, precisament per anar cobrint els dèficits, doncs, de presència policial que havien anat destacant els alcaldes.

Un procés accelerat d'aquestes dimensions no és mai el més adequat, però, bé, com que la realitat era imperiosa i calia prendre mesures urgents i dràstiques, això s'ha fet, i esperem que els resultats siguin els idonis.

Hi ha el perill que a les comarques de Tarragona passi exactament el mateix i que, doncs, es vagi produint aquest replegament encobert, que jo crec que ja es produeix en algunes zones, i, per tant, doncs, que ens trobem que els alcaldes de la zona de Tarragona, doncs, també comencin a queixar-se per manca d'efectius policials. En tot cas, esperem que en aquest cas, doncs, la coordinació sigui millor, tot i que, ho repeteixo, no és fàcil, perquè afecta contingents humans, doncs, amb uns drets laborals i, a més, afecta plantilles nombroses.

Però, nosaltres, el que proposariem per tal de completar la Proposició no de llei, doncs, són les mateixes esmenes a les quals ha fet referència abans el diputat que ha actuat com a portaveu del Grup Socialista. És a dir, si se'ns accepten aquestes tres esmenes que hem presentat conjuntament els tres grups que donem suport al

Govern i es retira l'altra Proposició no de llei, perquè considerem que és redundant i innecessària, votarem a favor de la Proposició no de llei que ha presentat el Grup de Convergència i Unió.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula el representant del Partit Popular, el senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies, presidenta. Per anunciar que votarem a favor de la Proposició, ja que entenem, doncs, que la seguretat pública és un dels béns més preuats dels ciutadans i que tots els esforços per garantir-la sempre seran pocs, i, a l'inrevés, doncs, també, la inseguretat ciutadana, doncs, és un dels factors que més neguiteja la població. I, en definitiva, res més a dir que votarem a favor de la Proposició.

La presidenta

Gràcies. El senyor Jaume Bosch, en nom d'Iniciativa per Catalunya.

(Per raons tècniques, no ha quedat enregistrada la intervenció de l'orador.)

A continuació, per posicionar-se en les esmenes, la senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Sí, gràcies, senyora presidenta. La nostra voluntat, presentant aquestes dues proposicions, és la de dotar Catalunya i els seus territoris dels instruments necessaris perquè la seguretat no sigui només paraules.

Hem tingut una conversa prèvia a l'inici de la sessió amb el que pensava que era el portaveu del Govern tripartit, en aquest cas del Grup Socialista, en què hem parlat sobre les possibilitats, ja que totes dues s'assemblaven molt, d'acceptar les esmenes, encara que no responen en la seva totalitat al que nosaltres ens agradaria. Les nostres esmenes són molt més concretes, determinen un nombre d'efectius, no ho condicionen, i això és el que nosaltres faríem, o ja hauríem fet en aquests moments si estiguéssim en el Govern, amb la voluntat de tirar cap endavant i d'afavorir la política de seguretat, que a un se li treu quan, després de sentir el portaveu del Grup Socialista, hem d'escoltar el representant del Grup d'Esquerra Republicana mirant encara cap endarrere en lloc de cap endavant, que és cap on ha de mirar algú que està en el Govern i que té responsabilitats de govern. Dir que les coses que no funcionen ara és perquè el Govern de l'última legislatura no ho va fer bé, doncs, no me sembla oportú, ni pel moment, ni per la situació, ni per a una voluntat de pacte i d'entesa, ni per a res. Li recomano *encarecidamente*, en castellà, ja que ara a Madrid s'entenen tan bé suposo que també ho deu entendre, que quan vulguin negociar no donin amb una mà l'oportunitat de negociar i amb l'altra es donin bufetades a l'altra part, perquè així no s'arriba mai a bon port.

De totes formes, com la nostra voluntat era constructiva i les paraules mal utilitzades i maldestres i en mal mo-

ment no ens faran canviar, mantenim aquesta voluntat que les coses tirin cap endavant, que es construeixi, que es construeixi des del diàleg, i valgui lo que he dit únicament com una reflexió que dedico al meu company d'Esquerra Republicana. I acceptarem, per tant, les esmenes que ens han presentat i retirarem la segona Proposició.

La presidenta

Senyor Estradé, per quina raó demana la paraula?

El Sr. Estradé i Palau

Sí, bé, per contradiccions.

La presidenta

Trenta segons, eh?

El Sr. Estradé i Palau

Sí. A veure, jo, senyora Ribera, ja li he dit abans que no era un procés fàcil, però també li he dit que nosaltres havíem trobat a faltar més insistència per tal de garantir que el replegament i el desplegament es fes de forma més coordinada, sense deixar tants dèficits i sense que hi hagués tan poca presència policial en algunes ciutats catalanes que presenten una certa conflictivitat, no?, als seus carrers.

L'únic que li he dit és això. Em sembla que tampoc he fet aquí cap crítica ni cap atac frontal, però, bé, ja que vostè m'ho demana «encareci...»,..., no em sortirà. És igual! Ja que vostè m'ho demana, jo li diria que, doncs, el que hem de fer quan adoptem una resolució també és saber d'on venim i quina és la situació que ens hem trobat, només és això, perquè per prendre unes mesures adequades hem de saber quina situació hem heretat.

La presidenta

Per tant, passem a la votació, amb el benentès que la segona Proposició queda retirada i en la primera es vota el text amb les esmenes incorporades.

Vots a favor?

Per unanimitat, està aprovada.

Proposició no de llei sobre la creació del Jutjat Penal número 2 a la demarcació de Mataró (Maresme) (tram. 250-00417/07)

Passem al punt número 3 de l'ordre del dia: Proposició no de llei sobre la creació del Jutjat Penal número 2 a la demarcació de Mataró. Té la paraula la diputada Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyora presidenta. Deuen recordar els altres grups parlamentaris que el Grup de Convergència i Unió va presentar una proposició no de llei per a la creació de nous partits judicials i jutjats contenciosos, mercantils, socials, penals i mixtos a Catalunya i que aquesta proposició, que era una avaluació de les necessitats

que Catalunya té en aquest moment de creació de nous jutjats al territori, doncs, va ser rebutjada, amb l'argument, si ho recordo, de dir que era una petició massa ambiciosa, massa gran i que difícilment el Ministeri podria donar resposta a aquesta petició tan àmplia.

Doncs la Proposició que pretenem avui és molt més modesta, molt més discreta, i és, de tota aquella relació que vam presentar en el seu moment i que va ser rebutjada..., demanar als grups parlamentaris si volen aprovar i recolzar aquesta Proposició, i es tracta de crear un nou jutjat penal a Mataró.

La petició i la necessitat, per tant, és avalada pel gran nombre d'administrats, el volum dels assumptes que tenen els jutjats de Mataró i que fan necessària la creació d'aquest jutjat, i això amb independència de si després l'organització territorial de Catalunya institueix partits judicials diferents o no. En tot cas, una necessitat molt immediata, i creiem que aquesta sí que és una petició molt concreta i que podria ser inclosa dins la proposta que el Departament de Justícia ha de presentar al Ministeri de l'Interior per a la seva aprovació.

Per tant, està bé, perquè creiem que és apropar més la justícia als administrats, evitar retards i, per tant, l'acumulació de més assumptes en la jurisdicció penal.

Per tant, proposem la creació, com deia, d'un òrgan..., que dins de la proposta dels nous òrgans judicials per a l'any 2005 es solliciti la creació d'un jutjat penal número 2 a Mataró.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula el senyor Àlex Masllorens, en nom dels tres partits. D'acord.

El Sr. Masllorens i Escubós

Sí, gràcies, presidenta. Bé, de fet, nosaltres estem d'acord en el que és la idea de fons, i recordem, això sí, no obstant, perquè de les paraules de la senyora Cuenca es podria extreure que realment no avancem en aquesta matèria, que l'any 2003 a Catalunya es van crear 3 òrgans judicials; el 2004, deu recordar que va ser quan hi va haver un canvi de govern, 8, i aquest any se n'han creat 25. Per tant, estem fent un avanç molt important en aquesta matèria.

Nosaltres, de tota manera, com li dic, estem d'acord que calia també aquest Jutjat Penal número 2. Tant és així que el Departament de Justícia va enviar al Ministeri l'1 d'octubre del 2004 la petició d'òrgans per al 2005, i se'n demanaven 29 i 9 places de magistrat, i estava inclòs en aquests 29 un nou jutjat penal per a Mataró. És veritat que la sollicitud no va ser estimada, i, per tant, des del Departament de Justícia es continuaria insistint-hi per al 2006, perquè considera, el Departament, que és un òrgan necessari, i en això, com dic, estem d'acord en la Proposició de Convergència i Unió.

Dit això, s'ha de dir que el text literal de Convergència i Unió, tal com està en aquest moment, perquè va ser presentat el 29 de novembre del 2004, demana que sigui això per a l'any 2005, però, lògicament, nosaltres

entenem que això ja no és possible, i, per tant, defenso la nostra esmena. Crec que no desvirtua en absolut el contingut. El que diu és que de cara a la creació de nous òrgans judicials per a l'any 2006 que es farà al Ministeri de Justícia, perquè la del 2005 ja es va fer en el seu moment, es torni a sol·licitar la creació del Jutjat Penal número 2. Creiem que és coherent, que està en la mateixa línia del que proposava Convergència i Unió, i, per tant, si la senyora Cuenca hi està d'acord i s'ave a acceptar aquesta esmena, nosaltres, amb molt de gust, hi votarem favorablement.

La presidenta

A continuació, té la paraula el representant del Partit Popular, el senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies, presidenta. També per anunciar el nostre vot favorable, atès que totes les iniciatives per a la creació de nous jutjats, doncs, rebran el nostre suport, ja que, en definitiva, significa apropar l'Administració de justícia als ciutadans i evitar, doncs, una de les xacres que l'assolen actualment, com són, doncs, les acumulacions de causes i els retards, doncs, que fan que molts cops el veritable fi de l'Administració de justícia esdevingui inviable. Per això, doncs, ho repetim, donarem suport a la Proposició.

Res més. Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, la senyora Cuenca per posicionar-se sobre l'esmena.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Masllorens, quan demanem això no és una idea, és una necessitat, que és que vostè deia «aquesta idea». No, és una necessitat urgent. Per això la proposem.

Vostè deia, i, a més, ho va dir el conseller, que havia presentat una proposta de creació de 25, però en aquest moment només se n'han creat 5, i si aquesta proposta de 25 la va presentar per al 2005, i hi era, Mataró, com vostè deia, doncs, amb més raó haurien de votar aquesta proposta de Proposició no de Llei de Convergència, perquè es pot anar creant durant l'any 2005; no hem d'esperar el 2006 per tornar a fer una altra proposta i tornar a posar Mataró, ja que aquest any es pot posar. Ara, si vostè té informació que jo no tinc en el sentit que aquest any no es crearà, li diria: «Doncs, miri, votem-la el 2006, que més val alguna cosa que res», però és que es pot aprovar aquest any, encara.

Per això, mantenim la Proposició no de Llei presentada per Convergència i Unió per urgir que dels vint-i-cinc que la conselleria va proposar es creï aquest Jutjat Penal número 2 de Mataró, perquè és una necessitat molt imperiosa.

(El Sr. Masllorens i Escubós demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Vint segons només, per una contradicció que crec que hi ha. No és que el Departament en demanés 25. Com acabo de dir, en va demanar 29, i el Govern va dir que sí a 25 d'aquests, i estan anunciats, i, fins i tot, es va fer públic en una nota de premsa del mateix Ministeri de Justícia quins eren aquests òrgans.

En aquests vint-i-cinc de concedits, vostè el que pot confirmar, i és una informació que està publicada, com dic, és que aquest, en concret, no hi és, n'hi ha uns altres. Llavors, aquests nous que s'han anunciat per a l'any 2005... Per tant, com que jo sé, i vostè també pot saber, si vol, que l'any 2005 no es farà, i ja ho sap tothom, no és cap notícia d'avui, el que jo li suggereixo és que aprovem això del 2006 perquè es torni a sol·licitar, si vostè el que vol és, que joestic segur que és així, que aquest Jutjat realment es faci com més aviat millor.

(La Sra. Cuenca i Valero demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Masllorens, és que vostè ha parlat primer de la petició de vint-i-cinc, que va ser la que va fer la conselleria, i després ha donat... No era una contradicció, és que ha dit vostè totes dues xifres.

Jo no tenia la relació dels que es crearan, però el que sí que faig palès és que fins al dia d'avui, i estem a finals de maig, se n'han creat cinc, només, i ara no discutirem si amb Convergència i Unió se'n creaven més o menys. El cas és que els primers que es van crear el 2003 van ser a partir d'una proposta molt més àmplia del Govern de Convergència i Unió; el 2004 hi havia una proposta molt més àmplia i se'n van crear poques, i ara hi ha una proposta molt més àmplia i només se n'han creat, fins al dia d'avui, cinc.

Com que vostè em diu que en aquesta relació no hi figura el de Mataró i la necessitat continua sent imperiosa, doncs, acceptem la seva esmena perquè es faci el 2006, però fent palès que no s'ha urgit suficientment des de la conselleria o no s'ha exigít que amb una necessitat tan imperiosa com la que existeix al Jutjat Penal a Mataró..., no s'hagi insistit en la creació urgent durant l'any 2005. En tot cas, ho reitero, acceptem la seva esmena.

La presidenta

Molt bé, moltes gràcies. Passem a la votació del text de la Proposició amb l'esmena incorporada.

Vots a favor?

Està aprovat per unanimitat.

Proposició no de llei sobre les mesures i les actuacions preventives i educatives dirigides a sensibilitzar el món judicial, els joves i els adolescents i la ciutadania en general envers la sinistralitat a les carreteres (tram. 250-00431/07)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, el número 6: Proposició no de llei sobre les mesures i les actuacions preventives i educatives dirigides a sensibilitzar el món judicial, els joves i els adolescents i la ciutadania en general envers la sinistralitat a les carreteres. Té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la diputada Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies. Aquesta Proposició, com el seu anunciat indica, és destinada a activar aquelles mesures i actuacions preventives i educatives que busquen sensibilitzar el món judicial, els joves, els adolescents i la ciutadania en general envers la sinistralitat a les carreteres, atès que aquest és un greu problema. Com de tots és conegut, forma part de les tres ces, aquelles que produeixen més morts: càncer, cor i accidents de carretera. I aquests números són els que han anat en augment i són els números que se'ns van donar de l'any passat, del 2004, que és quan va entrar aquesta Proposició no de llei. I forma part de la política, com sabem, del Departament d'Interior lluitar perquè aquesta sinistralitat disminueixi. El fet és que, malgrat les polítiques que s'apliquen, el balanç, en paraules de la mateixa consellera, continua sent «terrorífic».

Com el tema és de preocupació i entenem que la sensibilitat forma part de tots els grups polítics, de treballar en aquesta línia, és pel que hem proposat que el Parlament de Catalunya insti el Govern a crear, d'acord amb el Departament d'Educació, una assignatura d'educació viària, de pedagogia, a les escoles, en els cicles de primària i secundària, de manera que sigui obligatòria i avaluable i pugui entrar en funcionament el curs 2005-2006.

Aquesta és una mesura molt concreta que forma part del paquet de mesures que ja va anunciar la consellera d'Interior el seu dia quan ens va visitar aquí en seu parlamentària en aquesta mateixa Comissió..., que, atès que ja han passat cinc-cents dies, potser no des de l'anunci, però gairebé, pensem que ja donaria com perquè aquest tema pogués estar força avançat i es pogués implementar ja per a aquest curs vinent.

En segon lloc, la possibilitat, també anunciada, d'organitzar conjuntament –va parlar de polítiques transversals–, doncs, aquí, en aquest cas, el Departament de Justícia, unes jornades adreçades a la mentalització a jutges i fiscals per buscar i estudiar conjuntament quines són les reformes legals escaients i informar-los també, alhora, de les polítiques que des de Trànsit es duen a terme.

I, per una altra banda, el que seria una campanya més de sensibilització i mediàtica de difondre a través dels panells de manera bastant continuada, «ininterrompudament», per ser més exactes, diu la Proposició, infor-

mació a les carreteres i a les autopistes amb missatges que fomentin les actituds positives.

Aquest és el cos de la Proposició i és el que sotmetem a la consideració de la resta de grups.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom dels tres partits que donen suport al Govern, el diputat d'Iniciativa, senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Bé, moltes gràcies. Per dir que aquesta és una proposició no de llei que incideix en un problema que, lògicament, a tots ens preocupa. Nosaltres pensem que és un problema greu, però que, alhora, el Departament d'Interior fa una bona política amb relació a la prevenció d'accidents de trànsit.

En tot cas, compartim les propostes que es fan. El que passa és que matisaré que en el cas de dues pensem que ja estan molt avançades i es fan, i, per tant, trobaríem innecessari haver-les de votar. En concret, pel que fa al primer punt, el Pla de seguretat viària 2005-2007, que va ser aprovat pel Govern el 28 de desembre del 2004, estableix, dins de la seva línia estratègica titulada «per reduir l'exposició i prevenir els accidents», un objectiu de formació i educació viària i de mobilitat segura, en què, en concret, es preveu una acció sobre introducció de l'educació per la mobilitat segura com a contingut obligatori dels nous currículums escolars. En aquests moments el Departament d'Educació treballa el desplegament dels nous currículums escolars, en què es tindrà en compte el tractament de la seguretat viària des de la perspectiva de l'educació per la mobilitat segura a cada etapa educativa. Pensem que aquesta és una cosa, un fet, ja encarrilat, i que, per tant, faria innecessari haver-ho de votar.

Com també el tercer punt, ja que des del 21 de novembre del 2004 es difonen nous missatges als conductors mitjançant els panells informatius que hi ha instal·lats a la xarxa viària catalana. En concret, frases com «gràcies per moderar la velocitat», «recordi: cinturons cordats», «si ha begut alcohol, no condueixi», o «compliu les normes salvavides». És a dir, ens sembla que això també ja es fa.

I, en canvi, sí que creiem que podríem acceptar el segon punt amb una petita modificació que hem presentat com a esmena. És un tema de redacció. En la mesura que la Proposició no de llei insta «el Govern»... No ens semblava potser ben aconseguit el tema d'«insta el Govern a organitzar amb col·laboració amb el Departament de Justícia», que forma part del Govern, i, per tant, la proposta és que «el Parlament de Catalunya insta el Govern perquè el Departament d'Interior organitzi amb col·laboració amb el Departament de Justícia», i el contingut és el mateix que proposava Convergència i Unió.

Per tant, compartim el contingut, hi ha dues coses que pensem que ja estan molt avançades i, en canvi, el segon punt pensem que el podríem aprovar. Si la diputada

de Convergència i Unió accepta l'esmena al punt 2, llavors, en aquest cas, proposaríem votació separada dels punts 1 i 3 per una banda i del punt 2 per l'altra, i si no l'accepta hauríem de votar en contra de tot el contingut.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula el representant del Partit Popular, el senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies presidenta. Per anunciar el nostre vot favorable i adherir-nos, en definitiva, a les argumentacions dels diputats que m'han precedit en el torn de paraula.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, la senyora Elena Ribera per posicionar-se sobre l'esmena i la proposta del senyor Jaume Bosch.

La Sr. Ribera i Garijo

Acceptaríem l'esmena al punt número 2. Ara, en el punt número 1 i el número 3, com que creiem que el tema podria estar molt més avançat, que l'assignatura d'educació viària hauria de ser ja una realitat per a aquest curs 2005-2006, considerem que avui seria un bon moment per acceptar-ho i que els grups que donen suport al Govern donessin l'impuls definitiu que sembla que li cal.

Per tant, respecte a la Proposició, quedaria que acceptaríem la número 2 i, després, procediríem a la votació separada, no?

(Pausa.)

La presidenta

Per tant, passem a la votació, amb el benentès que votem en primer lloc els punts 1 i 3, i, després, passarem a votar el text de la Proposició i l'esmena.

Per tant, vots a favor dels punts 1 i 3?

Vots en contra?

Han estat rebutjats per 9 vots en contra i 5 a favor.

A continuació, votació de l'esmena.

Vots a favor?

Aprovada per unanimitat.

Proposició no de llei sobre la creació de dos jutjats nous de primera instància a la demarcació de Mataró (Maresme) (tram. 250-00432/07)

Passem ara al punt 7 de l'ordre del dia, que és la Proposició sobre la creació de dos jutjats nous de primera instància a la demarcació de Mataró. Té la paraula la diputada representant del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyora presidenta. L'exposició de motius d'aquesta Proposició no de Llei hauria de ser encapçalada de la mateixa manera que he fet amb l'anterior, amb la necessitat de creació de jutjats penals. Doncs en el mateix sentit hauria de ser feta l'exposició de motius per a aquesta Proposició no de Llei de creació de dos nous jutjats de primera instància a la demarcació de Mataró.

En no haver-se aprovat la Proposició no de Llei de Convergència i Unió que contemplava una ampliació molt important segons les necessitats avaluades per a aquest moment a Catalunya en l'àmbit judicial, doncs, presentem aquesta de concreta, perquè la situació als jutjats de Mataró és pràcticament de saturació. Si segons els mòduls del Consell General del Poder Judicial a cada jutjat corresponen..., no haurien de superar els 450 casos o expedients, o assumptes, en aquest moment a Mataró estan amb 1.500. Per tant, superen més de tres vegades els mòduls lògics del Consell General del Poder Judicial.

Per altra banda, els jutges, davant aquesta magnitud d'acumulació d'assumptes, estan descontents. També ho estan els treballadors, que han de treballar més i tenen com a retribució exactament la mateixa que altres companys, per exemple als jutjats de Barcelona, que s'adapten més quant al nombre de coneixement d'assumptes als mòduls assenyalats pel Consell General del Poder Judicial.

El conseller de Justícia va manifestar la creació en tot l'Estat de 250 òrgans judicials nous i va dir que en correspondrien 50 a Catalunya. Tot això nosaltres ens ho creiem, però el cert és que en la realitat això no ha arribat, i només hem vist que en els pressupostos del 2005 hi havia previst un pressupost per a obres d'ampliació, però, en tot cas, és per a funcionament de jutjats, no precisament per descongestionar de cap manera i alleugerir aquestes tramitacions actuals, que són, per altra banda, urgents.

Creiem, pel que deia abans, del nombre d'administrats i el nombre d'assumptes pendents i els nous, que cal la creació de dos nous jutjats de primera instància a Mataró, i, per tant, diem que en la proposta que el Departament de Justícia faci al Ministeri de Justícia es contempli de manera urgent la creació d'aquests dos jutjats de primera instància a Mataró.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, en nom dels tres partits que donen suport al Govern, el diputat d'Esquerra Republicana, el senyor Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora Cuenca, no sé si sap, i, en tot cas, doncs, la n'assabentem, que el Ministeri ha inclòs dins dels vint-i-cinc nous òrgans que té previst crear durant l'any 2005 un jutjat de primera instància a la demarcació de Mataró, que seria el número 6.

Per tant, aquest és un compromís en ferm del Ministeri, i el que pensem els tres grups que donem suport al Govern és que primer hem d'esperar que entri en funcionament aquest Jutjat. De ben segur que quan ja actui amb plena normalitat el nombre de casos acumulats disminuirà, i, després, si es demostra la necessitat de crear-ne un de segon, doncs, en una propera convocatòria o en una propera sollicitud, doncs, s'inclouria la petició de creació d'un segon jutjat. Per tant, un està concedit. El que passa és que encara no s'ha fet efectiva, diríem, la dotació i la creació, doncs, de la demarcació. Per tant, s'ha avançat, i hem d'esperar que això es concreti.

Vostè parlava del fet que estem al maig i només se n'han creat cinc. Senyora Cuenca, hem d'esperar, jo diria, a final d'any i, fins i tot, a final de legislatura per anar fent un balanç de tots els nous òrgans judicials que pugui crear, doncs, el nou Govern, i, a més a més, serà un bon exercici, doncs, polític contrastar aquest balanç amb el balanç de la legislatura anterior..., i, de l'altra, perquè així compararem quina és la voluntat dels diferents governs.

És cert que hi ha moltes mancances, senyora Cuenca, tot i que aquest Govern, el Govern de la Generalitat, ho hauria tingut molt fàcil si aquestes mancances s'haguessin resolt en part en anteriors legislatures, en les quals se'n van crear molt pocs, de jutjats, això també és cert, però esperem que això ho puguem anar esmenant poc a poc, que puguem anar reduint aquesta mancança de places, aquest dèficit que hi ha d'òrgans judicials. I li ho repeteixo: quan haurem acabat l'exercici, quan haurem acabat la legislatura, passarem balanç, i nosaltres estem convençuts que aquest balanç serà molt positiu, no serà òptim, però serà molt positiu, sobretot en comparació amb dinàmiques heretades, que eren totalment insatisfactòries.

La presidenta

A continuació, té la paraula el diputat del Partit Popular, el senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies, presidenta. Per anunciar el nostre vot favorable i donar per reproduïdes les mateixes argumentacions que hem donat en el punt número 3 de l'ordre del dia.

La presidenta

Passem a votació. (*La Sra. Cuenca i Valero demana per parlar.*) Senyora Cuenca?

La Sra. Cuenca i Valero

Jo demanaria la paraula per contradiccions.

La presidenta

Trenta segons.

La Sra. Cuenca i Valero

Trenta segons, espero no exhaurir-los. Senyor Estradé, és que nosaltres sabem que no ha estat efectiu perquè

no hi ha cap dotació per a aquests jutjats. Sí que la sabem, la llista aquesta, però res més.

I, en tot cas, la seva intervenció em sembla més pròpia fer-la a les Corts espanyoles que no aquí, perquè les peticions s'han fet amb el poder de Convergència i Unió i amb el Govern del tripartit. El que passa és que ni unes ni les altres han estat ateses d'acord amb les necessitats. Però no depèn de la proposta en un paper; depèn que el Govern que ho autoritza, que és el Ministeri de Justícia, l'Administració de l'Estat, les concedeixi o no les concedeixi. Això de cap de les maneres.

I jo li dic una cosa: no han creat... n'hi ha cinc només, eh?, n'hi ha cinc i estem a finals del mes de maig. Però si jo li dic –i, a més, això no és que li ho digui jo, és que són dades del Jutjat de Mataró– que hi ha més de 1.500 expedients o assumptes, i vostè em diu que en crearan un, i jo li dic que el mòdul del Consell General del Poder Judicial són 450, doncs, està clar que en calen dos, no? Llavors, què hem de fer? Crear-ne el 2005 un i esperar dos anys més a veure si funciona el 3 per crear el segon? Es pot fer de moltes maneres, que vol dir no fer i no atendre les sollicituds i les necessitats de la justícia a Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta.

(El Sr. Estradé i Palau demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Estradé, trenta segons.

El Sr. Estradé i Palau

Gràcies per la seva benevolència. Senyora Cuenca, jo, només, el que li he dit és que, d'entrada, hi ha el compromís del Ministeri, que esperem que hagi transcorregut tot l'exercici, tot l'any, per poder passar balanç, que estem convençuts que aquest Jutjat es crearà i que, li ho repeteixo, si en anteriors legislatures, en les quals el seu partit tenia un gran protagonisme, doncs, s'haguessin creat només la meitat dels que l'actual Govern s'ha compromès a crear aquest any, doncs, segurament que hi hauria moltes menys mancances i hauríem avançat molt més, i no ens trobaríem amb una situació heretada que és pessima.

La presidenta

Passem a la votació de la Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Ha estat rebutjada per 9 vots en contra i 5 a favor.

Proposició no de llei sobre el programa d'instal·lació de radars a la xarxa viària els tres anys vinents (tram. 250-00438/07)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, el número 8: Proposició no de llei sobre el programa d'instal·lació de radars a la xarxa viària en els tres anys vinents, a proposta de Convergència i Unió. Té la paraula la diputada Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyora presidenta. Aquesta Proposició no de llei forma part de les iniciatives que en aquesta sessió, i a instàncies de Convergència i Unió, s'estudien per tal de millorar la seguretat viària.

En aquest cas la Proposició versa sobre el programa d'instal·lació de radars a la xarxa viària en els tres anys vinents. El nombre de radars que s'han anat anunciant... Quan es va presentar aquesta Proposició l'any passat parlàvem dels números, evidentment, que se'ns havien donat i les diferències que hi havia entre els que s'havien dit a l'abril i els que es van col·locar més cap endavant. En aquest moment ometré donar aquestes dades, perquè suposo, no suposo, segur, que ja estan superades. Per tant, em remetrei únicament als anuncis que es van fer de futur sobre la instal·lació de més radars, no només a les autopistes, sinó a les carreteres secundàries, per part del Departament de Trànsit, i, en concret, pel responsable del Servei Català amb motiu del Congrés de Polítiques Europees, celebrat els primers dies de novembre de l'any passat, quan es va anunciar vuitanta radars més.

Des de Convergència i Unió considerem que aquesta és una política efectiva, la de la instal·lació de radars en tant que suposen una mesura dissuasiva, però considerem que fóra molt millor que es presentés en el termini de dos mesos. I és en aquest sentit que demanaríem al Parlament de Catalunya que instés el Govern perquè en aquest termini de dos mesos presentés la programació corresponent als propers tres anys pel que fa a la instal·lació dels radars que es van anunciar pel Departament d'Interior, la localització i el calendari d'implantació. Amb això concretaríem molt més aquesta política efectiva dissuasiva i tancaríem el pas a rumors de radars que es col·loquen en llocs amagats i en cotxes que no estan identificats i que busquen o que poden donar una imatge que aquest Govern busca més una política recaptadora que dissuasiva, que pensem que ni és així ni hauria de ser així.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, per part dels tres partits que donen suport al Govern, el diputat senyor Galceran.

El Sr. Galceran i Margarit

Moltíssimes gràcies, senyora presidenta. Bé, estem absolutament d'acord en l'exposició, doncs, que ha fet, doncs, la diputada de Convergència, perquè, efectivament, doncs, aquest és l'ànim i la voluntat del Departament d'Interior i de la consellera, doncs, que des del primer moment ha fet unes polítiques clares de conscienciar d'una manera efectiva tots els usuaris de l'automòbil, no? Tant és així que crec que l'èxit més important i que, per tant, tothom coneix, els que som conductors, és, precisament, doncs, aquesta clara voluntat, doncs, del Govern de la Generalitat, del nou Govern de la Generalitat, de reduir la sinistralitat i aquesta xacra, que està molt ben exposada en l'exposició de motius de la Proposició, per tal que es redueixi, com es

fa..., i com es redueixen, doncs, les velocitats i com es redueix la sinistralitat i la mortalitat, doncs, a les nostres carreteres.

I, efectivament, doncs, com diu la Proposició, evidentment, hi han uns anuncis que es fan i s'installen, doncs, dels radars en les nostres carreteres per tal, doncs, d'aconseguir que aquesta conscienciació sigui, evidentment, doncs, eficaç, sigui certa i, per tant, no es vegi, doncs, en el pas del temps alterada, diguem-ne, per la indisciplina viària a què tant estem acostumats.

Però caldria formular unes consideracions concretes, sobretot perquè si estan d'acord..., i, com que estem d'acord en tota la Proposició no de llei, no podem estar del tot d'acord en la part propositiva d'aquesta, perquè, en primer lloc, actualment es realitza en aquests moments un estudi que proporcionarà les ubicacions de trenta-quatre trams de la xarxa viària catalana sota control de sistemes de comprovació objectiva de velocitat aquest any 2005. Aquest estudi és un multicriteri, el qual té en compte diversos conceptes. Un és el resultat quant a l'eficàcia, eficiència, respecte a la seguretat viària dels trams actualment sota control, així com l'impacte de la implementació d'aquests sobre l'accidentalitat global; un altre és el nombre absolut d'accidents amb víctimes a la xarxa, el nombre absolut d'accidents greus amb víctimes mortals i ferits greus; un altre sobre la mobilitat o exposició dels usuaris i l'equilibri territorial, i un altre que és la maximització de la incidència pública.

En segon lloc, aquest mètode, que contempla l'evolució cíclica de cada nova implementació des del punt de vista de la seguretat viària, és el que anirà determinant tant el nombre total de trams a controlar com la seva ubicació.

Finalment, està previst el control de trenta-tres trams l'any 2006 i trenta-tres trams més l'any 2007. La ubicació d'aquests trams dependrà, per tant, del mètode de treball, que hem comentat abans. Per això, avui, i per aquests motius abans exposats, no podem estar d'acord en la part resolutiva de la Proposició no de llei plantejada, perquè no és viable definir encara, en aquests moments, ni la ubicació exacta ni el calendari d'implementació dels trams a controlar per als propers tres anys.

Però, efectivament, malgrat no poder-hi estar d'acord, sí que estem d'acord en tota la filosofia expressada, que és la que fa, doncs, el Departament d'Interior amb notable èxit, al nostre entendre.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula el senyor Jordi Montanya, en nom del Partit Popular.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies, presidenta. Per anunciar que donarem suport a la Proposició, ja que entenem que tota actuació adreçada a disminuir la sinistralitat a les carreteres, doncs, ha de trobar de manera forçosa el nostre suport, atesos els esgarrifosos balanços de víctimes que setmanalment es produeixen a les nostres carreteres.

Hi ha dos tipus d'actuacions, les pedagògiques, no?, les que abans s'hi feia referència en l'anterior Proposició no de llei, i les merament coactives, no?, que també hi han de ser i que són prou importants i també prou eficients.

Nosaltres entenem que la Proposició no de llei, doncs, s'ha de votar favorablement i que, fins i tot, doncs, el fet que s'hagin de programar en aquestes alçades els punts negres, que sobradament són coneguts, perquè hi ha multitud d'estadístiques en aquest sentit, en aquest àmbit, i està a disposició, evidentment, de la conselleria d'Interior i de tots els tècnics, i, ho repetim, és sobradíssimament conegut exactament quins són els punts negres de les nostres carreteres, malauradament són sobradament coneguts..., i, per tant, això no hauria de ser, al nostre entendre –i respectant, doncs, el criteri contrari en aquest sentit–, obstacle perquè es voti a favor aquesta Proposició no de llei.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Passem, doncs, a votar la Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Ha estat rebutjada, la Proposició.

Proposició no de llei per la qual s'instaura el Govern a dur a terme una nova política de personal en l'àmbit penitenciari (tram. 250-00443/07)

Passem al punt 9 de l'ordre del dia. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, la Proposició no de llei per la qual s'instaura el Govern a dur a terme una nova política de personal en l'àmbit penitenciari. Té la paraula el diputat senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies presidenta. Per defensar la Proposició no de llei en base a la mateixa literalitat del text.

Res més. Gràcies.

La presidenta

Té la paraula la diputada senyora Maria Eugènia Cuenca, en nom de Convergència i Unió.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyora presidenta. Per manifestar el vot favorable de Convergència i Unió a aquesta Proposició no de llei presentada pel Grup Popular.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula el senyor Àlex Masllorrens, en nom dels tres partits que donen suport al Govern.

El Sr. Masllorens i Escubós

Sí, jo he de confessar, i ja ho vaig dir en el seu moment al senyor Sirera, que em sembla que aquesta Proposició no de llei del Partit Popular és un *totus revolutum* i, a més a més, bastant oportunista, diguem, no?, perquè aquí barreja tota una sèrie de coses.

Per exemple, una de les coses que demana en el primer punt, «modificar i adaptar els horaris de treball del personal dels centres penitenciaris». Bé, modificar, adaptar, al gust de qui?, en funció de què? Després, «el compliment dels acords signats per a la convocatòria de subvencions». Això normalment ja es fa, no? «La recerca de l'estabilitat professional dels treballadors substituïts i de reforç dels centres penitenciaris». Això es pot aprovar o no aprovar. El Govern ahir mateix va aprovar la convocatòria de noves places, ara hi ha una llei que aprovarem, espero que amb el vot del Partit Popular i d'altres grups, perquè, precisament, hi hagi gent d'educadors socials que es puguin incorporar, gent que estaven en unes condicions que s'havien de millorar. El punt 4 diu: «El manteniment i millora de les condicions professionals del personal sanitari dels centres penitenciaris.» Bé, manteniment i millora, però es manté o es millora, no?, però tampoc queda molt clar. «La integració dels educadors socials dins del col·lectiu de treballadors penitenciaris.» Aquí jo brindo l'oportunitat, com deia, al Grup del Partit Popular i a tothom qui vulgui a sumar-se a la llei que està ja en discussió en ponència i que aprovarem properament, en la qual això està previst de fer-ho.

I, després, tornen amb el tema de la retirada de la circular d'accés als centres penitenciaris, que és un tema que es va produint de tant en tant per part de tothom, que nosaltres ja hem insistit que és una qüestió que recupera una circular anterior de fa uns anys que ja havia fet el Departament i que en aquest moment, a mi, no em consta que quan es va aprovar la circular que venia de l'any 88, la 6/88, el Partit Popular en aquell moment s'hi oposés, però, a més a més, em sembla que no es fa cap tipus de discriminació; el que es demana és el personal, les persones que entren en els centres penitenciaris, doncs, se sotmeten a unes mesures que tenen lògica i que, d'altra banda, són similars, per exemple, a les que es fa sotmetre el personal, per exemple, d'aeroports o d'altres llocs on es necessita que hi hagi unes mesures especialment segures per al treball de tothom, no solament dels funcionaris, que també, i dels treballadors, sinó dels mateixos interns.

En aquell moment, l'any 88, així ho va entendre també el Govern de la Generalitat, que recordo al Partit Popular que era de Convergència i Unió, i va dictar aquesta circular. L'inconvenient és que en el seu moment no es va aplicar, i, per tant, potser ara el problema és que les circulars que es dicten per part del nou Govern sí que són perquè es compleixin, cosa que, d'altra banda, té bastant sentit que sigui així, perquè, si no, no cal fer circulars.

Dit tot això, per tant, al nostre entendre, com dic, més que aprovar aquesta Proposició no de llei, que, a part de tot, com intentava explicar, no deixa de ser un brindis al sol, jo el que proposo als diputats del Partit Popular és que en el seu moment votin favorablement les lleis

en concret que sí que significaran un avenç en aquesta matèria i que tindran oportunitat de fer-ho molt aviat, i que no facin això a través de proposicions no de llei i amb unes redaccions que, com dic, són tan etèries i tan ambigües que, de fet, en realitat, encara que ho aprovéssim no aprovaríem res en concret.

Per tots aquests motius, els grups que donem suport al Govern votarem en contra d'aquesta Proposició.

La presidenta

A continuació, passem a la votació d'aquesta Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Ha estat rebutjada per 9 vots en contra i 5 a favor.

Proposició no de llei sobre la construcció, pel sistema de prefabricat, de places penitenciàries de règim ordinari i obert dins l'any 2005 (tram. 250-00473/07)

A continuació, la proposició número 10, sobre la construcció, pel sistema de prefabricat, de places penitenciàries de règim ordinari i obert dins l'any 2005. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la diputada Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies. Aquesta Proposició no de llei respon, com no es pot escapar a ningú, a una necessitat més que a una devoció, i la necessitat és la de dotar de places el sistema penitenciari, que en aquest moment està força ofegat. Diem que no és una devoció, perquè no considerem, ni ho hem considerat mai, tampoc quan governàvem, que aquest siga el sistema idoni ni el sistema per atendre la població interna en els centres penitenciaris, però quan les necessitats són urgents i la urgència és la que mena la pressa és quan s'han d'adoptar solucions d'aquest tipus, que únicament són solucions, a la nostra manera d'entendre, temporals, però, precisament, temporals en el temps, però que faciliten una sortida de seguretat als centres penitenciaris, on en aquest moment es troben bastant apilonats, els interns, i es posa en perill així la seva pròpia dignitat i la seguretat també dels que vetllen per ells.

Suposo que el tema no fa riure, encara que senti algunes rialles, i espero que no sigui per això de què parlem, perquè, ja m'avanço..., i no admetré que se'm parli d'herència. Bé, és clar que ho admetré, perquè no ho podré evitar, però que se parli de l'herència quan els números, com va quedar de relleu i ha quedat de relleu moltes vegades, i es poden tornar a examinar per qui ho vulgui i quan vulgui, quan es va fer el benefici d'inventari estaven perfectament equilibrats entre les necessitats i les dotacions. A partir del moment que nosaltres vam fer el traspàs és quan les previsions s'han disparat i quan les urgències per atendre aquestes previsions no s'han vist per nul·loc.

Per tant, vist el panorama tan desolador, en què no es pot parlar de rehabilitació als centres penitenciaris, malgrat que tinguem el millor dels moments, ja que tenim un Govern progressista i d'esquerres, doncs, haurem de parlar de seguretat, perquè únicament parlant de seguretat podrem arribar a la rehabilitació.

I és per això que ens hem atrevit a presentar una proposició no de llei que sabem que ens votaran en contra, perquè forma part de les seves habilitats, en la qual instem el Consell Executiu a construir dins de l'any 2005, i d'acord amb l'increment pressupostari anunciat pel conseller de Justícia, 1.200 places penitenciàries de règim ordinari pel sistema constructiu de prefabricats i ubicades a la nova finca de Brians II i a la finca de Quatre Camins, i això perquè no es pugui dir que no som concrets.

I en el número 2 a construir dins de l'any 2005, i d'acord amb l'increment pressupostari també anunciat, tres-centes places penitenciàries de règim obert pel sistema constructiu de prefabricats.

Aquí se'ns han presentat unes esmenes que ja m'anticipo a dir que no les acceptarem, perquè el que no són concretes són les esmenes, que són «continuar amb el Pla»...

Bé, en tot cas, senyora presidenta, ja tornarem sobre la qüestió. I gràcies.

La presidenta

Molt bé. A continuació, té la paraula el senyor Estradé, en nom dels tres partits que donen suport al Govern.

El Sr. Estradé i Palau

Això mateix, moltes gràcies, senyora presidenta. D'entrada, senyora Ribera, permeti'm dir-li que està equivocada quan diu que estem predisposats a votar en contra. És al revés: estem predisposats a votar a favor si ens accepta una esmena, i sobretot estem disposats a votar a favor com a premi a la seva imaginació. I se li ha d'agrair, doncs, en nom del Govern, que proposi aquest sistema, doncs, de prefabricats, tot i que, tal com ha dit vostè, no deu ser pas l'ídoni, perquè si hagués sigut l'ídoni, doncs, segurament que n'haurien construït uns quants, de mòduls de prefabricats, quan eren al govern, no?

És ben clar que, a vegades, l'oposició, el fet d'estar a l'oposició, esmola la imaginació i esmola l'enginy, però permeti'm dir-li que nosaltres considerem que hi ha altres mesures que també poden ajudar a reduir momentàniament aquest dèficit de places mentre no s'acabin de construir, mentre no es materialitza l'execució dels nous centres penitenciaris, doncs, programats, que han requerit tot un procés de planificació que no ha estat fàcil d'endegar.

Per tant, el que els demanem és que ens acceptin l'esmena, que donin una mica de confiança al Govern a l'hora d'arbitrar mesures, mesures temporals, com podrien ser, doncs, convertir en mòduls ordinaris departaments que fins ara complien altres funcions, i en això, doncs, podríem esmentar el cas del Departament de Règim Tancat de Brians, el mòdul de semioberts també de Brians i Quatre Camins, i, en tot cas, altres accions que

el conseller i el secretari general han anat i aniran explicant, doncs, per tal de posar en marxa un pla de xoc que redueixi, doncs, o que minimitzi, aquest desfasament que hi ha entre places disponibles i interns.

Per tant, si ens accepta l'esmena, que l'únic que diu és que s'ha de continuar desenvolupant el Pla director d'equipaments penitenciaris, executar obres ja iniciades i procedir a dinamitzar al màxim l'execució de les que estan contemplades o programades, doncs, nosaltres penso que podríem compartir, doncs, aquesta votació. Vostè sap que no és fàcil improvisar mesures, perquè si hagués sigut fàcil ja ho haurien fet vostès, i no ho van fer perquè suposo que no els devia resultar fàcil. I, per tant, doncs, doni una mica de confiança al Govern a l'hora de desenvolupar aquest Pla director, i podríem, doncs, votar per unanimitat o per una majoria molt àmplia, doncs, aquesta esmena que els plantejem.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, el senyor Jordi Montanya, en nom del Partit Popular.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies, presidenta. Per anunciar que donarem suport a la Proposició, ja que creiem, doncs, que estem davant d'una qüestió estrictament humanitària.

La situació és la que és, i nosaltres no volem enraonar sobre dret successor i sobre les herències rebudes, acceptades o no, o a benefici d'inventari. El cert és que la situació dels centres penitenciaris a Catalunya, doncs, és d'una massificació brutal, cosa que comporta unes situacions de deshumanització i de perillositat dins dels centres francament alarmant. Només posarem l'exemple del Centre Penitenciari Ponent, que es va construir amb una capacitat per a 600 interns i avui, avui en dia, alberga més de 1.250 interns, la qual cosa ja dona idea de la gravetat de la situació. I, per tant, aquí entenem que no es tracta de parlar de drets successoris, sinó que es tracta de parlar d'una situació que, realment, requereix una intervenció urgent, o urgentíssima, per part de l'Administració competent.

Jo, l'esmena, senyor Estradé, que vostès plantegen, a mi, em sorprèn una mica, perquè fa referència al Pla director, quan els incompliments del Pla director són tant i tant flagrants que només cal anar a la Segarra i preguntar-ho, com, per exemple, per què el Pla director no contempla un centre penitenciari a la Segarra i ara resulta que tots els mitjans de comunicació, a raó de les declaracions i de la visita que va fer ahir el senyor Batlle a dita comarca..., diu i manifesta que imposarà «imposarà», imperatiu, un nou centre penitenciari a la comarca de la Segarra. Per tant, que se'ns faci referència a un pla director, doncs, que s'incompleix de manera tan flagrant, evidentment, doncs, no ens pot fer, de cap de les maneres, feliços. I, per tant, nosaltres donaríem suport al que és el text literal de la Proposició no de llei.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Molt bé. A continuació, per posicionar-se sobre l'esmena, la senyora Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Sí, com ja anticipava abans de l'exposició que n'ha fet l'il·lustre representant d'Esquerra Republicana..., no ha aportat res de nou que faci reconsiderar... Veiem que la Proposició presentada per Convergència i Unió és molt més concreta, dóna sortida als problemes reals que té el Departament de Justícia des d'aquesta feina de control i d'impuls que vol fer una oposició constructiva, i votar a favor de continuar un desenvolupament d'un pla director..., que és evident que alguna cosa ha de fer, el Govern, no? Si té un pla director, doncs, l'haurà de continuar desenvolupant. Altra cosa és que després s'invente unes altres vies i que les vulga desenvolupar també, com posava de manifest el representant del Partit Popular.

Considerem que aquesta és una esmena genèrica, que porta a no res, que és on està estancat el Departament, i lo que intentem amb la Proposició, lo que intentàvem, era, precisament, impulsar aquesta acció de govern que es necessita, i molt concreta, per a les necessitats que té plantejades el Departament de Justícia. Per tant, no l'acceptarem.

(El Sr. Estradé i Palau demana per parlar.)

La presidenta

Moltes gràcies. Senyor Estradé, trenta segons, per al·lusions, contradiccions, el que vulgui.

El Sr. Estradé i Palau

Gràcies, senyora presidenta. Sí, respecte a la intervenció de l'il·lustre company de terres d'origen, el senyor Montanya, només jo li voldria dir que perquè aquest Pla director pugui prosperar es necessiten, jo penso, dos requisits bàsics: un, que és que el Govern en tot moment mantingui un diàleg obert i fluït i busqui el consens amb els ens territorial per tal de poder arribar a codecisions, és a dir, a decidir conjuntament, perquè, si no, malament, aquest és el primer requisit, i des dels grups parlamentaris tornarem a insistir al Govern i demanarem aclariments en aquest sentit, sobre el que ha sortit a la premsa de Lleida, perquè és bo que el mateix conseller, el secretari general, es manifestin amb tota rotunditat sobre els criteris i els requisits, però també, senyor Montanya, hem de procurar, les forces polítiques, no utilitzar tot el que fa referència –i dic «totes les forces», i quan parlo de «forces polítiques» parlo de totes, tant les que estem al Govern com les que estan a l'oposició– als emplaçaments de les presons amb interessos tàctics, partidistes, perquè, si no, farem un mal servei al país i no ajudarem a resoldre aquest problema tan greu, doncs, que tots hem pogut constatar i que, en fi, s'arrossega des de fa temps, i ara no cal aquí adjudicar responsabilitats a ningú, doncs, en concret, però que és un problema que ve de lluny.

La presidenta

Passem a la votació de la Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Ha estat rebutjada per 9 vots en contra i 5 a favor.

Proposició no de llei sobre les actuacions a emprendre per a donar a conèixer la Carta dels drets dels ciutadans davant la justícia (tram. 250-00379/07)

I passem a l'últim punt d'aquesta primera part de l'ordre del dia, que és el punt primer: Proposició no de llei sobre les actuacions a emprendre per donar a conèixer la Carta dels drets dels ciutadans davant la justícia. Té la paraula la senyora Maria Eugènia Cuenca, en nom de Convergència i Unió.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyora presidenta. Llegint l'anunciat d'aquesta Proposició no de llei podria semblar obvi. Per què la plantejem? Hauria de semblar obvi que estiguéssim plantejant la difusió de la Carta dels drets dels ciutadans davant de la justícia.

El cas és que després d'aprovarada una proposició no de llei sobre la Carta dels drets dels ciutadans davant de la justícia, aquí a Catalunya es van fer una sèrie d'accions per difondre el contingut d'aquesta Carta. En primer lloc, es va traduir al català el text íntegre d'aquesta Carta i es van fer diferents actuacions per a una més gran difusió.

El fet és que durant dos anys, o un any i escaig, no hem tingut coneixement que cap operador jurídic, doncs, hagi tingut a les seves mans aquests fulls que es van editar i també la Carta, l'edició de la Carta dels ciutadans davant de la justícia.

És per això que hem presentat aquesta Proposició no de llei, i anuncio, ja per no tornar a intervenir i fer així més àgil el debat, que davant una esmena del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi hem fet una transacció conjunta, i, per tant, proposem als diferents grups parlamentaris l'aprovació del text que entregarem ara a la senyora presidenta per tal que en doni lectura, si ho desitja, per conèixer quina és la redacció concreta d'aquesta transacció a què hem arribat de comú acord tots dos grups, perquè creiem que és molt important que els ciutadans coneguin els drets davant de la justícia, coneguin també com han de presentar un escrit de denúncia, etcètera, i altres aspectes que poden facilitar l'accés més ràpid als organismes judicials.

És per tot això que proposem als senyors diputats l'aprovació d'aquesta transaccional entre el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Molt bé, senyora diputada. En nom dels grups que donen suport al Govern, el diputat senyor Galceran.

El Sr. Galceran i Margarit

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. Doncs, com ja ha anunciat la diputada del Grup de Convergència i Unió, el proponent d'aquesta Proposició no de llei, hi estem, doncs, totalment d'acord tots els grups que donem suport al Govern. I, precisament perquè estem d'acord en tota la Carta dels drets dels ciutadans davant de

la justícia, doncs, en una esmena que varem presentar hem arribat, doncs, a una transacció que crec que és totalment satisfactòria per a tots, en la qual, i em permeto així llegir-la per no estendre'm més, doncs, proposem «instar el Govern a continuar fent difusió de la Carta de drets dels ciutadans davant de la justícia i fer-la arribar als deganats de Catalunya, als col·legis professionals i a altres entitats jurídiques, culturals i socials en seu a Catalunya per tal de donar a l'esmentada Carta la més àmplia difusió», i complir aquest desig, doncs, que ens deia la diputada, que, evidentment, doncs, és de tots els grups que donen suport al Govern i del Govern mateix.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Jordi Montanya, en nom del Partit Popular.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies, presidenta. Per anunciar el nostre vot favorable a la Proposició.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Passem, doncs, a la votació de l'esmena transaccionada.

Vots a favor?

Ha estat aprovada per unanimitat.

No fem descans, perquè el conseller de Justícia ja ha arribat des de fa deu minuts. Si voleu, un minut, però un minut; el temps que jo vaig a buscar el conseller de Justícia i tornem aquí. D'acord.

Se suspèn la sessió un minut.

La sessió se suspèn a tres quarts de sis de la tarda i tres minuts i es reprèn a tres quarts de sis i deu minuts.

La presidenta

Obrim de nou la sessió de la Comissió de Justícia, amb el punt número 11, que és la sessió informativa amb el conseller de Justícia per informar de la política del seu Departament.

Sessió informativa amb el conseller de Justícia per a informar de la política del seu Departament (tram. 355-00055/07)

En primer lloc, donar la benvinguda a l'honorable conseller i a les persones que l'acompanyen: el secretari general del Departament, el secretari sectorial de Serveis Penitenciaris, Rehabilitació i Justícia Juvenil, el director general de Dret i d'Entitats Jurídiques i les altres persones que l'acompanyen, la directora general de Relacions amb l'Administració de Justícia, el director general de Justícia Juvenil i els altres assessors, el director general del Centre d'Estudis Jurídics i tots els altres.

Doncs, sense més, passo la paraula a l'honorable conseller per a la seva exposició.

El conseller de Justícia (Sr. Josep M. Vallès i Casadevall)

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, faig aquesta compareixença a petició pròpia per fer un balanç dels setze mesos de gestió en el Departament. Crec que és una obligació fer aquesta revisió periòdicament, perquè en el si del Parlament hi pot haver un intercanvi d'opinions amb els grups parlamentaris, que, tot i no ser sempre coincident, pot ser útil, pot ser útil per a les finalitats que ens hem proposat.

I, a més a més, crec que és una oportunitat per examinar amb una certa extensió i amb una certa perspectiva el que s'intenta fer i el que es fa des de la conselleria. Amb molta freqüència, els incidents, les incidències del dia a dia, dificulten aquesta visió del conjunt, dificulten la visió del conjunt i no deixen veure o deixen veure de manera confusa quin és el recorregut de fons. Aquesta dificultat de veure el conjunt la té moltes vegades l'opinió pública, la tenen els mitjans de comunicació, la té l'oposició i, fins i tot, els mateixos gestors, que, arrossegats, com dic, per les incidències quotidianes, hi ha moments en què podem perdre de vista el projecte general.

Quan vaig fer la primera compareixença, a primers de febrer del 2004, vaig dir que no podia donar encara un inventari exacte de la situació actual, quan només havien passat tres setmanes efectives des de la nostra arribada al Departament. Doncs bé, ara ja no puc dir el mateix: l'inventari ja està fet, és menys satisfactori del que aleshores preveia, i s'ha posat a prova la nostra capacitat per iniciar el redreçament de la situació.

Em proposo, doncs, fer un itinerari per tots els camps d'actuació de la conselleria, subratllant més específicament els elements estratègics o aquells que busquen un resultat a mitjà o a llarg termini, però sense oblidar algunes qüestions d'actualitat.

I si volen, d'entrada ja, una apreciació meva de conjunt, avanço que crec que hem dibuixat bé en aquests mesos les línies bàsiques de la nostra política i hem posat en marxa les actuacions que han de fer-les progressar de manera substantiva. Però també reconec, d'entrada, que no hem avançat en alguns casos a la mateixa velocitat ni amb la mateixa profunditat.

No pretenc, com és lògic, que tots els grups parlamentaris aquí representats comparteixin aquesta valoració, i especialment els grups de l'oposició, però tampoc vull ocultar d'entrada quina és la qualificació que dono des de la meua perspectiva a la tasca que hem anat realitzant.

Com he dit, la presentaré per grans àrees d'actuació del Departament, però abans voldria fer una referència a línies de caràcter transversal, a línies de caràcter general, que afecten totes les direccions generals i unitats del Departament.

La primera és sobre el pressupost. En la meua primera compareixença em comprometia a fer que el pressupost del Departament fos un instrument efectiu de previsió i de gestió, i no un document formal. M'hi comprometia, en primer lloc, perquè el pressupost té força de llei i no la podem esquivar, però perquè també crec fermament que sense disciplina pressupostària no és possible una gestió eficaç i eficient dels recursos públics.

Això significava, i significa, eliminar algunes pràctiques instal·lades en la cultura de l'Administració que han vist el pressupost com una constricció teòrica que es podia esquivar amb una rudimentària imaginació comptable. Aquesta imaginació comptable provocava indisciplina pressupostària, generava dèficit encobert que es desplaçava i impedia tenir una visió més exacta de quina era la situació real de les disponibilitats econòmiques del Departament.

Aquesta nova línia comporta, lògicament, alguns problemes amb aquells que pensen, dintre i fora de l'Administració, que el pressupost és il·limitat i que sempre s'ha de dir que sí a les peticions que arriben des de l'exterior o des de l'interior, d'una subvenció, d'un conveni, d'una inversió, o que s'ha de fer la vista grossa quan els mateixos serveis utilitzen de manera poc eficient els recursos que els han estat assignats sense massa consideració per a aquesta disciplina pressupostària.

Crec que així no pot funcionar una administració democràtica i responsable, compromesa a donar comptes dels diners que administra a la ciutadania que els paga.

Per això, i encara que sembli una obvietat, en la confecció dels pressupostos del 2004 –amb una certa dificultat, perquè era un any de transició– i del 2005 hem optat decididament per convertir el pressupost en el que ha de ser en una administració moderna: una norma que s'ha de complir i un instrument que s'ha d'utilitzar.

Com a resultat indirecte però positiu d'aquesta determinació, també hem obtingut, i cal dir-ho, el reconeixement del Departament d'Economia i Finances, que, com vostès saben, és en tot govern un departament amb què cal estar de bones.

Els creixements del pressupost han estat sostinguts i apreciables. Això no vol dir que siguin totalment satisfactoris per als desitjos del conseller de Justícia, perquè penso i defenso que les matèries de la nostra competència no són encara prou valorades, tot i la repercussió molt profunda que tenen sobre la cohesió social i el progrés econòmic de la nostra societat.

En termes quantitius, la progressió agregada de la despesa recurrent per a l'exercici 2003, que va ser el darrer de la legislatura anterior, i l'exercici 2005, la progressió, la comparació, ens dona un increment de l'ordre del 38 per cent. I dintre d'aquest pressupost incrementat d'aquesta manera tan substancial hi ha una especial atenció –segona línia d'actuació– per a les inversions, per a l'actuació inversora. Vull ressaltar aquest impuls inversor del Departament, que és conseqüència d'una de les prioritats del Govern de la Generalitat, que està convençut de la necessitat de recuperar ritme inversor per posar el país en condicions competitives.

Amb aquest objectiu, el Govern va aprovar la primavera del 2004 un pla plurianual d'inversions del Departament de Justícia, del qual ha començat parcialment l'execució. El salt de capacitat inversora és molt considerable: més de 300 milions d'euros, per aplicar tant a edificis judicials com a equipaments penitenciaris, com a altres despeses de capital.

Aquest ritme sostingut ha de permetre recuperar temps perdut i renovar el capital físic del Departament. Però no és únicament el volum de la inversió, el que comp-

ta; també és el rigor amb què s'administra i s'administrarà. S'han modificat els plecs de condicions dels concursos d'adjudicació, de tal manera que el risc financer, constructiu i de manteniment o de disponibilitat es trasllada en l'empresa adjudicatària i no són assumits per l'Administració, com succeïa fins ara en moltes ocasions.

I és de destacar que el sector privat ha acceptat aquestes noves condicions, i les empreses que concorren a les licitacions són més nombroses que les que ho havien fet en èpoques anteriors. Ho interpretem com un reconeixement de la credibilitat i del rigor que s'estableixen ara mateix en les relacions amb aquestes empreses.

Per assegurar la correcta gestió de la inversió s'ha reformat l'estructura de l'Àrea d'Obres del Departament, s'ha revisat l'acord amb GISA per millorar el seguiment de les obres adjudicades i executades per aquesta empresa de la Generalitat, i d'aquesta manera procurarem combinar els avantatges de l'externalització de l'execució de les inversions sense caure en els inconvenients d'una pèrdua de control o de la manca de seguiment que de vegades se'n podien derivar.

La tercera línia afecta els recursos humans del Departament. Ja vaig dir en la primera compareixença que en una organització de serveis la qualitat del personal i la seva gestió és el principal actiu. Sense això, aquestes instal·lacions, aquestes inversions, no aconseguen el resultat que es demana per part de la ciutadania. I, per això, és fonamental l'ordenació del personal, però també és conegut, i ho hem de reconèixer, que la regulació de la funció pública del personal laboral del sector públic presenta dificultats molt notables, per dir-ho amb termes moderats. Ningú que tingui un coneixement mínim de la qüestió es pot escandalitzar, i si s'escandalitza donarà prova d'una certa hipocresia, perquè s'afirmi que, en termes generals, no s'obté dels recursos humans de les administracions públiques l'eficiència proporcionada al seu volum i al seu cost. No poso en qüestió, que quedi clar, la dedicació i la competència d'una gran part dels efectius de l'Administració. Però, per una diversitat de motius que no analitzaré, es perpetuen vicis en la forma de dirigir i orientar aquest personal, que limiten, com deia, el resultat de la seva actuació.

És ben sabut que, per desgràcia, l'Administració autonòmica, la que es va constituir a partir de 1980 amb l'assumpció de competències i serveis, no va apostar per models més innovadors que el model estatal, tantes vegades criticat. Va ser conformista i poc creativa i no va trencar en la pràctica aquell model heretat. La responsabilitat principal, doncs, de la situació no és dels mateixos treballadors de l'Administració, sinó dels qui tenien la responsabilitat d'ordenar i configurar l'Administració en el seu moment fundacional.

En conclusió, i en termes lapidaris, que sempre són un punt injustos, podríem dir que no hi ha hagut pròpiament una política de personal en el sentit substantiu; hi ha hagut només una administració rutinària del personal.

I això és important en un departament com el nostre, que té una plantilla de gairebé 12.500 treballadors. És un dels que té més efectius humans de tota l'Administració autonòmica, i, per tant, experimenta de manera particular les deficiències del sistema en aquesta matè-

ria: processos de selecció poc adaptats a les necessitats de l'Administració, manca de definició de la carrera administrativa, absència de capacitat directiva dels seus responsables, deixadesa en el control de rendiments i de la dedicació del personal, etcètera.

A més, aquest Departament és un departament amb necessitat de creixement de personal, tant a l'Administració penitenciària com a l'Administració de justícia. I, per això, ens hem d'esforçar, en la mesura de les nostres competències en la matèria, que no són gaires, per iniciar una gestió de recursos humans que respongui a unes quantes línies bàsiques sense conformar-nos, com deia, amb una administració rutinària i inercial de la plantilla.

Quines mesures orienten aquesta actuació? En primer lloc, reduir la interinitat a base de convocar places o instar a la convocatòria de places quan no és la convocatòria assumpte de la nostra competència. La quantitat de personal interí en aquest Departament en el moment de fer-nos càrrec de la seva responsabilitat era considerablement elevada, i aquesta situació no ajuda ni a la qualitat, ni a la dedicació, ni a l'eficiència, del servei.

En segon lloc, incrementar les activitats de formació. El Centre d'Estudis del Departament té aquesta funció i missió principal, i després farà una referència més específica sobre la qüestió.

En tercer lloc, revisar els processos de selecció, tant dels càrrecs directius com de la resta del personal. Per exemple, es va posar en marxa un procés de selecció dels directors territorials que xoçava amb la tradició i que ha donat molt bons resultats. És un procés que també es posa en marxa per a subdireccions generals.

En tercer lloc, introduir mecanismes efectius del control de rendiments, amb una auditoria en curs de compliment d'horaris i de control d'un absentisme força elevat.

Algunes d'aquestes mesures són ben acceptades i acol·lides, amb expectativa positiva per part dels qui tenen un esperit professional de servidors públics. Però altres mesures, en canvi, susciten reserves, susciten recels, perquè xoquen contra hàbits adquirits i fins ara acceptats com a ordinaris i gairebé inevitables.

En aquest esforç és indispensable, és indispensable i absolutament necessari, un esforç d'explicació a tot el personal i de diàleg amb les representacions sindicals. En aquesta interacció amb la representació sindical també hem de procurar que canviï la posició de l'Administració, una posició que ha oscil·lat sovint entre la desconfiança sistemàtica i la deixadesa i rendició total davant de les pretensions sindicals, amb uns resultats negatius per a l'eficiència i per a la qualitat del servei públic. Ens toca, per tant, com deia, fer un esforç tots, responsables de l'Administració, representats dels sindicats, per entrar en una dinàmica de col·laboració en el procés de millora d'aquest servei, en què, en principi, tots hauríem d'estar d'acord.

S'han donat els primers passos, s'han signat acords parcials amb el personal penitenciari i amb el personal de justícia i s'ha iniciat, com després diré, el treball de la renovació de l'acord plurianual.

Una petita referència sobre el Centre d'Estudis com a eina del Departament. No hi ha una organització de serveis que prosperi si no és actualitzant de manera permanent els coneixements de la seva gent. El Centre d'Estudis en serà, i n'ha de ser, l'eina fonamental. Ha començat a ordenar l'oferta formativa; en comptes de dispersar-la, a ordenar-la, sistematitzar-la en un contracte programa que estableix amb l'Administració, un contracte programa que contindrà 5.000 hores de formació; ha activat el seu potencial formatiu, 345 accions formatives durant el 2004, que representen un increment del 6 per cent sobre els exercicis anteriors; la posada a punt de programes d'educació, d'*e-learning*, en col·laboració amb la Universitat Oberta de Catalunya; reforçar la formació directiva, per les raons que immediatament diré, i també, com després explicaré, un nou format per a la preparació dels opositors als cossos d'estat.

Aquesta tasca del Centre quedarà potenciada per les noves instal·lacions que va inaugurar la tardor passada, unes noves instal·lacions que, cal reconèixer-ho, són mèrit de l'Administració anterior, en una operació que considero una intervenció ben encertada.

En quart lloc, organització del Departament. Ens ha estat fàcil comprovar que el Departament patia de dos defectes greus: una absència de coresponsabilització directiva i una centralització excessiva. Són els defectes propis d'administracions antiquades, que no poden contestar, precisament perquè tenen aquestes carències, de manera eficaç a les demandes ciutadanes.

Només dues paraules sobre aquesta qüestió: és cert que als responsables polítics ens toca marcar l'estratègia bàsica, ens toca marcar les línies fonamentals de cada política, però si els gestors professionals, els directius de l'Administració pública, no són convidats a participar en el procés de definició i quantificació dels objectius, si no participen periòdicament en l'avaluació dels rendiments, aquestes finalitats polítiques es quedaran en ambicions irrealitzables.

Una anècdota significativa, diguem-ne: quan aquest conseller va convocar, com una cosa òbvia, una primera reunió de treball amb els vuitanta càrrecs directius del Departament, professionals, no polítics –professionals, no polítics–, la convocatòria va constituir una sorpresa per al qui la convocava i per als convocats, perquè sembla que no se n'havia celebrat cap d'aquestes característiques. És difícil un funcionament raonablement satisfactori d'una organització quan no hi ha contacte entre tots els càrrecs directius, on no es coneixen les línies de treball de les altres unitats del Departament, on no hi ha oportunitat d'intercanviar opinions, propostes i crítiques. A partir d'ara, a partir d'aquell moment, aquestes reunions se celebren un cop cada quadrimestre i s'aniran estenent; està programat que es vagin estenent a altres nivells de l'organització.

Pel que fa a l'estructura administrativa, cal dir que hem heretat una organització molt centralitzada, tant des del punt de vista funcional com des del punt de vista territorial. Aquesta centralització desresponsabilitza als qui ocupen posicions de comandament i és un obstacle, és una dificultat, per a la gestió del dia a dia.

En aquest àmbit hem procedit a una reorganització que deixa en mans de responsables funcionals i territorials més facultats decisòries i de gestió pressupostària de les que tenien fins ara. Això no és un procés acabat, però la formació del personal directiu, la seva implicació, com deia abans, en les tasques directives..., des del CEJFE, des del Centre d'Estudis, s'anirà cobrint aquest buit de l'organització. Anirem combinant, doncs, descentralització i introducció de coresponsabilitat.

Finalment, una referència a la darrera de les línies transversals. Avui dia no és concebible una organització de serveis que no compti amb el suport substancial, crucial, de les tecnologies de la informació i la comunicació. Haig de confessar-ho: diré que fa quinze mesos vaig patir, juntament amb el nou equip directiu, un cert xoc en comprovar la infraestructura, l'estat de la infraestructura informàtica del Departament. No superava la comparació amb altres administracions públiques, ni, per descomptat, amb organitzacions privades, també, de serveis. L'utilitat bàsic era en bona part obsolet, incompatible entre els seus elements; només per posar una referència, molts dels ordinadors encara estaven dotats amb Windows 95, cosa que fins i tot en aquells equipaments domèstics hem pogut superar. La xarxa era insuficient i precària i queia amb freqüència. I, per tant, és obvi que les tecnologies de la informació i la comunicació en aquestes condicions no constituïen un factor de renovació de la mateixa organització, com han de ser.

Però aquest xoc i aquesta sorpresa van ser encara superiors quan es va comprovar que no era per manca de recursos econòmics, perquè les quantitats pressupostades en aquests serveis eren importants. S'havien externalitzat en condicions de definició i de control francament deficientes. En síntesi, un exemple de poca eficàcia i de gran ineficiència.

Per això mateix, en la compareixença anunciava que faríem una auditoria, i, com a resultat d'aquella auditoria, d'aquella auditoria informàtica, vàrem definir i executem un programa, el programa Iuscat, que renovarà en un any i mig tota la infraestructura informàtica de les unitats del Departament i de l'Administració de justícia que en depèn. És una operació adjudicada després d'un concurs rigorós entre empreses del sector per un import total de 16 milions d'euros. No significa un increment pressupostari notable sobre el que ja es dedicava a aquest capítol, però sí que comporta una garantia molt superior d'obtenir efectes positius, tal com comencem a comprovar, tot i estar a l'inici del procés.

Acabo aquest capítol introductori. He volgut començar per aquestes aportacions de caràcter general: rigor pressupostari, esforç inversor, política de recursos humans, descentralització de l'estructura, coresponsabilització directiva i renovació de les tecnologies, de les eines, per obtenir un bon suport de les tecnologies de la informació i la comunicació.

Aquest és el quadre general de base de tota l'acció de la conselleria en aquests mesos. És menys visible que algunes actuacions de circumstàncies, però és fonamental per donar coherència i força a cadascun dels programes i actuacions que ara detallaré.

És fonamental tenir clares aquestes línies, perquè si no les hi tenim és inevitable perdre's en un esforç dispers, que consumeix molta energia però que obté pocs resultats, que confon sovint l'agitació, l'agitació estèril, amb l'acció orientada.

Però tractem ara amb una mica més de detall cada una de les línies de les àrees d'intervenció del Departament.

Començo per l'Administració de justícia. És l'apartat de la nostra activitat que concentra més recursos, més personal, i, en certa manera, també s'ha de dir, més complexitat. És menys aparent que altres, però això no el priva de la importància que té, per raons ben conegudes, perquè depèn, que la justícia funcioni millor o pitjor, del fet que nosaltres assegurem les garanties pròpies d'un estat de dret, les garanties de protecció dels drets dels ciutadans i les ciutadanes.

Per desgràcia, la percepció de l'opinió pública sobre l'Administració de justícia és negativa, massa negativa, ja ho he comentat altres cops. Tres referències estadístiques: a Catalunya, en els baròmetres d'opinió de l'ICPS, des de l'any 89 fins al més recent de què dispo, any 2003, l'Administració de justícia no arriba mai a l'aprovat, no arriba mai al 5 sobre 10, en tota aquesta sèrie, i està per sota d'ajuntaments, governs, policia, Guàrdia Civil, sindicats, empata amb partits polítics, que ja és dir, i amb l'exèrcit, que també és dir. Al conjunt d'Espanya, el Centre d'Investigacions Sociològiques, el CIS, en el seu baròmetre de febrer de 2005, de fa pocs mesos, preguntava als enquestats sobre la seva valoració de tretze serveis públics. El pitjor qualificat era l'Administració de justícia, amb uns serveis que incorporava la sanitat, l'ensenyament, el transport, els correus, les pensions, etcètera. És una dada que es repeteix any rere any. Entre els professionals de l'Administració de justícia, entre els advocats que hi tenen un contacte directe i, per tant, en principi, més objectiu, el Consejo General del Poder Judicial, en una informació que ha facilitat l'abril del 2005, és a dir el mes passat, desglossada per comunitats autònomes, detectava que a Catalunya el 49 per cent dels professionals qualificaven l'Administració de Justícia de «mala» o «muy mala», un 32 per cent, de «regular», i un 18 per cent, de «buena» o «muy buena».

És probable que aquesta percepció tan negativa no es correspongui amb la realitat i que sigui pitjor del que realment és, però, de totes maneres, aquesta percepció negativa ens ha de preocupar i ocupar, i, per això, cal esmerçar-hi atenció i recursos.

Apuntaré les actuacions principals d'aquests mesos en aquest àmbit, i abans recordaré dues magnituds bàsiques per tenir una idea de la proporció: la despesa corrent imputable a Administració de justícia per a aquest exercici 2005 és de 305 milions d'euros, les dues tercers parts del pressupost, i significa un increment del 39 per cent respecte de l'últim pressupost de la legislatura anterior. Fins i tot, si ho deflectim, com diuen els economistes, per la inflació acumulada o per l'IPC acumulat, aquest 39 per cent no baixaria d'un 31 o 32 per cent.

El personal dependent del pressupost del Departament de justícia és actualment de l'ordre de les 6.200 perso-

nes, aproximadament el 50 per cent del personal de tot el Departament, i correspon a la Generalitat ocupar-se de suport material i suport personal, i faré unes al·lusions als principals capítols d'aquest suport.

Sobre les inversions, ja he dit l'esforç inversor en general. Pel que fa a l'Administració de justícia en particular, en aquest moment hi ha adjudicada obra per valor de 220 milions d'euros, 36.000 milions de pessetes antigues, inclosa la part imputable a la Ciutat de la Justícia, i abans de final d'aquest any hi haurà una adjudicació d'uns 80 milions d'euros més. En total, més de 300 milions d'euros.

A més de la Ciutat de Justícia de Barcelona - l'Hospitalet, les obres de la qual continuen a bon ritme, amb previsió d'acabament sense retard respecte de la previsió inicial, aquest any hi haurà en curs de construcció o d'elaboració de projecte de l'ordre de 24 projectes nous, 9 que ja estan adjudicats i la resta que seran adjudicats durant el curs de 2005.

El segon capítol inversor és informàtica, i ja m'hi he referit en línies bàsiques, però vull afegir que també es reprograma el Temis 2 perquè faciliti la interacció entre operadors i usuaris; s'introduirà gradualment l'X-Net, a partir de l'experiència pilot amb èxit de Reus i Tarragona, amb un conveni amb el Ministeri de Justícia que fa una operació similar en el territori estatal que no té encara les competències transferides a les comunitats autònomes; s'actualitzen altres programes, i també hauria de dir, finalment, que s'ha regularitzat l'ús de les llicències i s'han comprat llicències a Microsoft, perquè el Departament de justícia, cosa paradoxal, utilitzava programes sense haver-ne obtingut la llicència legalment.

En tercer lloc, sobre l'organització de l'oficina judicial. Treballem amb comissions de magistrats i secretaris la definició de l'oficina judicial, dels serveis comuns, de les unitats administratives, per posar-la en marxa tan bon punt estiguin acabats els reglaments que l'Estat, que el Ministeri, ha de preparar en desplegament de la reforma de la Llei orgànica de gener de 2003. Estarem a punt per fer aquesta implantació de la nova oficina judicial de manera gradual, perquè comporta canvis molt substancials, canvis organitzatius, certament, però també canvis en l'estructura física dels edificis, canvis en la informàtica i, sobretot, canvis en la cultura organitzativa del personal. És una oportunitat molt important que no hem de malmetre i en què tots els professionals de la judicatura, de la Fiscalia, dels altres cossos i de l'Administració de la Generalitat ens hem d'esmerçar per aprofitar-la.

Sobre personal. Ja he dit que en aquest capítol, que és fonamental, no tenim competències completes, sinó fraccionades. Hi ha un camp en el qual sí que tenim competències, que és en la gestió del personal interí. Doncs bé, aquest era un punt que, reiteradament, de manera crònica, en els informes de la presidència del Tribunal Superior de Justícia aquí al Parlament se'ns feia notar que no funcionava com havia de funcionar.

Hem redactat un projecte de decret de nova regulació del personal interí. Aquest nou decret, aquest projecte de decret, es troba en aquest moment en consulta dels

sindicats, de les associacions professionals i de la Sala de Govern, i esperem que les aportacions que puguin fer signifiquin un progrés, perquè ha de renovar els mecanismes de selecció, de formació i d'adscripció d'aquest personal a les unitats judicials.

També sobre personal, control d'horaris i absentisme. És coneguda, diguem-ne, i seria hipòcrita no declarar-ho, que la taxa de compliment d'horaris i d'absentisme és més elevada que la mitjana de les altres administracions públiques. Hem posat en marxa una auditoria a vint-i-cinc jutjats de Catalunya, de la qual tindrem el resultat a finals de maig, començaments de juny. Aquests resultats ens permetran prendre les actuacions concretes, específiques i singulars, però també les línies de la política en aquesta matèria.

Hem demanat, perquè no tenim la competència per fer-ho per nosaltres mateixos, al Ministeri de Justícia la convocatòria de 900 places, 300 de les quals es van demanar l'any 2004 i la resta s'han demanat aquest any 2005, per tal d'anar substituint el personal interí per personal titular. Ja he dit que la interinitat, i especialment la interinitat mal gestionada, és un factor de mal funcionament del servei. Esperem que aquesta instància de convocatòria tingui, aquesta segona, més eficàcia que la que ha tingut la primera.

Finalment, sobre el personal de la judicatura, Fiscalia i secretaria, ja saben vostès que es tracta de cossos d'estat, però és clar, i això també ho compartim tots, que estan mancats, en bona part, especialment algun, d'estabilitat i d'arrelament. Hem de progressar en el camí iniciat amb les convocatòries de beques, però també ha sigut voluntat del Departament des del primer moment perfeccionar el sistema existent, posant en marxa un programa de preparació d'opositors que incorpora també secretaris i que acompanyarà aquesta etapa complicada de la preparació solitària de l'opositor amb treball acadèmic i amb altres mecanismes de suport, de caràcter psicològic, d'habilitats comunicatives, etcètera. Aquest programa es posa en marxa a partir de setembre, sota la supervisió del Centre d'Estudis. S'ha convocat ja formalment perquè es presentin les sol·licituds, i dintre de les properes setmanes es faran ja les primeres distribucions d'aquestes beques programa.

Sobre la promoció del català, algunes actuacions en curs. La situació ja sabem que no és, ni de bon tros, ni de lluny, la desitjable. No es correspon, l'ús del català a l'Administració de justícia, amb l'ús del català a la resta de les administracions públiques, ja no parlo de la societat catalana. Per això mateix, hem procedit a revisar el Pla pilot, amb efectes provisionals, encara, però ja clarament més productius que en la definició anterior; hem adquirit un nou programa de traducció més modern, més efectiu, que es troba a disposició de totes les oficines; hem signat un protocol amb el Ministeri sobre registre civil; hem col·laborat amb l'Associació de Juristes en Defensa de la Llengua Pròpia per la difusió de la Carta dels drets lingüístics; preparam una actuació conjunta amb els Serveis Jurídics de la Generalitat per fer del català la llengua d'ús ordinari dels lletrats de les administracions catalanes, etcètera.

Creiem que aquesta tasca és una tasca que ha de ser insistent, feta en molts fronts, amb la col·laboració de

tot el personal, de tots els professionals, no únicament exigint als cossos de funcionaris, sinó també reclamant als mateixos operadors jurídics del país que facin ús dels seus drets lingüístics.

Unes paraules sobre l'Imelec, l'Institut de Medicina Legal de Catalunya. S'ha procedit, a partir de la definició d'aquest Institut, a la seva progressiva actualització; ha obtingut el reconeixement com a centre universitari per a la recepció dels facultatius que fan el MIR; ha posat en marxa també una línia de recerca, i voldria subratllar les seves col·laboracions en emergències, com les de l'atemptat de l'11 de març a Madrid o del tsunami al sud-est asiàtic, una col·laboració d'emergència que hem de posar en l'actiu del mateix personal, que es va oferir voluntàriament per fer-ho i que va executar la seva tasca en aquelles condicions a satisfacció plena i reconeguda dels directors de les operacions que es van produir sobre el terreny.

Sobre l'assistència jurídica gratuïta, hem de constatar aquí el creixement incessant, intens, greu, greu pel que es refereix a la magnitud, de les demandes de justícia gratuïta. Entre el 2003 i el 2005 els recursos que la conselleria, que el Departament, posarà a disposició d'aquesta obligació haurà augmentat un 80 per cent; per a l'exercici 2005 hi ha previstos 40 milions d'euros.

En paral·lel a aquest volum, a aquesta magnitud, es fa necessària una millor regulació i una millor qualitat. Hem aconseguit signar, després de negociacions, lògicament, convenis amb el Consell de Procuradors, però no hem aconseguit signar-lo amb el Consell de Col·legis d'Advocats. En l'ús de la nostra responsabilitat, tramitem una resolució, com vam fer l'any passat, per aplicar des de l'Administració millores substantives que contindrà aquesta resolució: increment de la compensació dels mòduls, un 17 per cent de mitjana; increment de la subvenció al Consell per a la gestió de l'ordre del 16 per cent; incorporació de nous mòduls que fins ara no s'havien incorporat, etcètera.

En aquesta qüestió, la posició del Departament i del conseller ha estat clara des de bon principi. Cada any s'ha de millorar aquesta contribució pressupostària per a aquest servei, i aquesta millora en quantitat ha d'anar acompanyada d'una bona acreditació de les actuacions, d'una bona acreditació de la seva qualitat, per garantir l'ús més eficient de recursos públics, i també planteja, més a mitjà termini, i a la vista d'aquest creixement exponencial de les sol·licituds de justícia gratuïta, la necessitat d'un debat general de l'opinió pública, dels professionals, de les administracions, sobre l'actual concepte, l'actual model i l'actual mecanisme de finançament d'aquesta activitat.

Nous òrgans judicials. Durant el 2005 s'han de posar en marxa, i se'n prepara la posada en marxa, vint-i-cinc nous òrgans judicials. La posició del Departament és que la sol·licitud, perquè també saben vostès que no és competència de la Generalitat, la creació d'aquests òrgans... És voluntat de la Generalitat, o del Departament, que la sol·licitud de nous òrgans es faci no amb impulsos fragmentaris, no amb impulsos locals, legítims des d'una perspectiva estrictament local, sinó des d'una visió de conjunt. I per això mateix el Llibre verd de la justícia, al qual em referiré tot seguit, ha de servir de

pauta, de guia, de plantilla, per prioritzar aquestes demandes.

Finalment, unes paraules sobre el Llibre verd. El Llibre verd, com saben vostès, és una proposta que el conseller va fer al Consell de Justícia de Catalunya per tal de poder elaborar, en un marc d'intercanvi d'opinions amb tots els operadors, una estratègia de futur per a l'Administració de justícia a Catalunya.

La Comissió Permanent del Consell de Justícia treballa l'elaboració d'aquest Llibre verd, que inclou capítols sobre despesa pública, anàlisi i necessitats de personal, anàlisi i necessitat d'inversió en equipaments, projecció de la futura planta i demarcació, justícia gratuïta, etcètera.

Una primera versió d'aquest Llibre verd estarà disponible abans de l'estiu per sotmetre-la al debat del Pleinari del Consell i també de representants de la societat civil, que han de poder dir la seva en el que hagi de ser la configuració futura de l'Administració de justícia a Catalunya.

Hi ha altres temes sobre què podria parlar, però els deixo, en tot cas, per a una segona intervenció: jutjats de pau, arxius i biblioteques, intèrprets, etcètera.

Totes aquestes mesures han de repercutir en benefici de l'Administració de justícia, però vull acabar amb la menció d'un pas que pot ser decisiu en la millora d'aquest servei, que és la solució, si no total i absoluta, almenys parcial, del que és un dels principals factors de dificultat per a aquest progrés, que és la fragmentació de competències actualment existents entre l'Administració de l'Estat, el Consejo General del Poder Judicial, la mateixa Administració de la Generalitat, els òrgans judicials per ells mateixos, etcètera. Tot aquest conjunt de competències entrelligades fa molt difícil, no diré impossible, però fa molt difícil, la modernització d'aquest servei. És, en bona part, l'explicació que aquest servei no hagi avançat al ritme que han avançat altres administracions.

Per això mateix –per això mateix–, el projecte d'Estatut incorpora una sèrie de línies en aquesta línia, en aquesta direcció: fer del Tribunal Superior de Justícia l'última instància –són prou conegudes, però hi faig una referència breu; intervenció de la Generalitat en planta i demarcació; desconcentració del Consell General del Poder Judicial; transferència a la Generalitat de taxes i interessos meritats a Catalunya per dipòsits i consignacions; institució de la justícia local o de proximitat, i, sobretot, també, transferència de facultats i de competències en matèria de cossos de personal.

Hem sentit, aquestes darreres setmanes, informacions, interpretacions, deformades, algunes gairebé grotesques, del que és aquesta proposta de l'Estatut i dels seus objectius. Són manifestacions de la resistència que provoca qualsevol canvi i modernització en l'Administració de justícia. Per fortuna, existeix un suport generalitzat dels grups parlamentaris a aquesta proposta estatutària, que comporta, com és sabut, una reforma a fons de la Llei orgànica del poder judicial, però no de la Constitució, i aquest suport generalitzat dels grups parlamentaris pot ser molt útil, és condició necessària, per fer prosperar-la, per fer que prosperi en benefici del

país i fer que la justícia a Catalunya sigui justícia de proximitat, en el sentit més ampli d'aquesta expressió, una justícia propera a la societat catalana.

M'agradaria que aquest consens ampli en aquestes reformes estatutàries també s'estengués a la política penitenciària, perquè aquest suport ampli pot ser també un factor decisiu en la millora de la situació de l'Administració penitenciària, a la qual em referiré immediatament.

Diré alguna cosa sobre el que hem fet durant aquests mesos i les actuacions que estan en curs. Seguim, quant al context, en un procés de creixement de la població penal i, per tant, de massificació de les nostres instal·lacions penitenciàries. Quan vaig fer la primera compareixença, el nombre total d'interns era de 7.400 –7.400; a primers d'aquest mes, el nombre d'interns és de 8.300. En 16 mesos s'ha produït un increment de 900 interns, creixement, per tant, accelerat i sense expectatives de reducció a curt o mitjà termini. Des de gener d'aquest any fins a la data d'avui, cada dia s'incrementa amb dos interns. Deuen comprendre vostès que aquest ritme no és sostenible, encara que tinguéssim el sistema penitenciari ideal.

No hem convençut el Govern de l'Estat de la necessitat de revisar amb urgència algunes mesures penals del Govern d'Aznar, que considerem inadequades des de tots els punts de vista, i no solament des del punt de vista penitenciari. Són aquelles mesures nascudes d'un electoralisme fàcil que fa una determinada interpretació de la seguretat pública i la identifica amb la imposició de mesures penals rigoroses.

És cert que el Govern de l'Estat examina amb un grup d'experts el rendiment del Codi penal de 1995 i aquestes reformes ulteriors. Nosaltres intentarem que aquest balanç que fa el Ministeri produeixi correccions de mesures que no són útils ni per a la seguretat –ni per a la seguretat– ni per a l'efectiva execució de l'activitat penitenciària. Però les decisions que es prenguin com a resultat d'aquest balanç no seran immediates i, per tant, tampoc ho seran els seus efectes.

Seguim, doncs, amb una situació d'emergència crònica que hem d'afrontar, que hem d'afrontar amb dos tipus d'actuacions: amb actuacions immediates per gestionar una situació de crisi que encara durarà, com a mínim, un parell d'anys i amb actuacions estratègiques per recuperar un equilibri del sistema que possibiliti una bona prestació del servei penitenciari.

Començo per mesures d'emergència adoptades durant el 2004 i aquests primers mesos del 2005: s'ha accelerat, i es va posar en marxa anticipadament, el Departament Especial de Quatre Camins, amb les dotacions de personal corresponents; s'ha ampliat la plantilla de personal penitenciari a 139 places; s'han invertit una mica més de mig milió d'euros en material de seguretat per substituir material obsolet; es reconverteix un mòdul de Brians per convertir-lo en mòdul ordinari i per donar capacitat a 144 places noves; s'està a punt d'adjudicar la construcció de mòduls prefabricats, 300 places, que han de ser operatius abans de final d'any, per un import aproximat de 13 milions d'euros, una solució que, lògicament, no satisfà ningú, però que és absolutament inevitable en les condicions amb què treba-

llem, i, en paral·lel, es prepara l'ampliació i la formació de la plantilla que haurà de gestionar aquestes noves instal·lacions.

Però vull subratllar també les actuacions d'abast estratègic, que han de tenir resultats a mitjà termini. Són actuacions que s'adrecen a objectius fixats en les línies bàsiques de política penitenciària que va aprovar el Govern la primavera passada, que van ser avaluades per un grup de persones externes al Departament i que constitueixen la guia de les actuacions que duem a terme.

En primer lloc, i les repasso, també, foment de les mesures penals alternatives. Començo per aquesta perquè té poca visibilitat, generalment té poca visibilitat, però la creiem significativa, per raons que també alguns dels diputats i les diputades coneixen prou bé. S'ha de fer una aposta per l'administració de mesures penals alternatives a la presó, a l'internament penitenciari. Són mesures menys agressives, són mesures menys contraproduents per a la funció penitenciària essencial, que és la resocialització dels penats.

Hem de dir que el creixement d'aquestes mesures és molt notable: entre el 2003 i el 2004 s'han incrementat un 35 per cent; afecten en aquests moments més de 1.500 persones, i en els primers mesos de 2005 han seguit creixent. Això és un bon símptoma –és un bon símptoma; vol dir que la magistratura, que la judicatura, que la Fiscalia, prenen consciència que hi ha alternativa a la presó.

Però també s'ha de dir que aquest treball fa, en certa manera, reconsiderar la dedicació de recursos als mateixos serveis penitenciaris, i ens hem d'adaptar a aquesta nova extensió de les mesures penals alternatives. S'han signat convenis amb la Federació de Municipis i amb l'Associació de Municipis perquè els ajuntaments col·laborin en aquesta tasca; s'estendrà l'experiència pilot, molt positiva, del partit judicial d'Arenys a altres partits judicials de Catalunya, en concret a Manresa i Vilanova en una primera fase, perquè així puguem deixar de veure la presó com l'única mesura penal, perquè veiem que la presó és una mesura penal, però no és l'única mesura penal.

Tot i així, de presons, en falten, per les dades que acabo de donar, i per això mateix el Govern, també la primavera passada, va aprovar un pla director d'equipaments penitenciaris que arriba fins a l'any 2010 per arribar a 10.000 places disponibles i en condicions activant les obres en les instal·lacions ja programades. El compromís inversor és d'una magnitud molt significativa: 352 milions d'euros.

Per acompanyar aquest esforç inversor, s'ha aprovat pel Govern i a proposta del Departament un decret de compensacions per als municipis que hagin de rebre una instal·lació penitenciària, beneficis o compensacions que són directes i que acompanyen els beneficis o els efectes positius indirectes que tenen, com s'ha demostrat en els municipis on tenen aquest tipus d'instal·lació, els equipaments penitenciaris.

Tenim en construcció Brians II i Quatre Camins Joves, després de retards sobre els quals ja m'he tingut oportunitat d'explicar en aquest mateix Parlament, i es troba en fase de realització el projecte constructiu del cen-

tre de Lledoners, al Bages, encarregat ja a un equip professional després d'un concurs en el qual van concórrer una bona sèrie de professionals. S'ha constituït una comissió de seguiment d'aquest projecte, amb intervenció de representants locals i de professionals perquè puguin intervenir també en la definició d'aquest.

I, finalment, es produirà dintre de poques setmanes l'anunci per part del Govern de la ubicació d'altres equipaments previstos ja en aquest Pla director a partir de les prospeccions i contactes mantinguts durant aquests mesos.

Sobre el personal. Tot el que he dit sobre personal com a consideració general s'ha d'aplicar, lògicament, al personal penitenciari. És necessari combinar l'ampliació, la indispensable ampliació de plantilla –que podem calcular que haurà de passar dels 3.200 actualment previstos a gairebé 5.000 d'aquí a l'any 2010, si volem servir bé en aquests equipaments penitenciaris–, amb actuacions que afecten tota una sèrie d'aspectes de la regulació d'aquesta plantilla: formació permanent, selecció inicial, reordenació de categories i nivells, definició de la funció directiva, etcètera.

Treballem el compliment dels acords vigents, dels acords signats amb la representació sindical, i s'ha posat en marxa la taula negociadora de l'acord que hagi de regir a partir de l'any 2006. Estan en vies de solució qüestions pendents, com eren l'Estatut dels educadors socials i del personal sanitari, i s'han convocat, amb la decisió recent del Govern, 300 places en l'oferta pública d'ocupació.

És suficient? No és suficient. Certament, no és suficient. La ràtio personal/interns que tenim es manté estable, però es manté estable en condicions que no són les adequades per fer el servei penitenciari que requerim. Per això mateix, en el moment que acompanyem hem d'intentar també no solament fer un increment quantitatiu, sinó millorar aquesta ràtio de relació amb el número d'interns i millorar també la ràtio entre personal d'interior o de vigilància i personal de tractament, que ha millorat una mica, diguem-ne, en aquests mesos, però no de manera suficient.

Pel que fa al tractament, precisament, em vull referir de manera particular al Cire, al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció. Hem posat des del primer moment èmfasi en els aspectes laborals i de formació ocupacional; hem convertit i volem convertir encara més el Cire en centre impulsor de l'activitat laboral i formativa dels interns, reforçada aquesta acció d'impulsió per la participació de centrals sindicals i organitzacions patronals que formen part del seu Consell Assessor. Deuen recordar també que la primavera passada centrals sindicals i patronals van subscriure un acord amb el Departament per formar part d'aquest Consell del Cire i facilitar l'actuació del Cire davant dels seus associats, de les federacions sindicals i de les organitzacions patronals.

Dóna ja resultats positius, tant en el creixement de número d'interns que treballen, amb un creixement del 24 per cent entre el 2003 i el 2004, com en el d'hores treballades, un increment de gairebé el 30 per cent, i també en les retribucions, però no a satisfacció total del que nosaltres esperem. I estendrem també l'actuació del

centre del Cire a la justícia juvenil, com diré immediatament.

En matèria penitenciària, ens hem dedicat a reordenar la normativa interna, revisant circulars que afecten diferents aspectes de l'activitat interna dels centres i, fonamentalment, preparant el projecte de reglament, després d'una fase de consulta amb experts, amb treballadors penitenciaris i amb representacions sindicals. Aquest Reglament es troba ja actualment en fase de redacció de l'articulat, més lentament del que seria el desig del conseller, però la complexitat de l'assumpte i la necessitat de consultes àmplies han fet convenient adoptar el ritme que s'ha adoptat, i vull aprofitar aquesta oportunitat per agrair la contribució, la col·laboració, que fan totes les persones que ens aporten la seva experiència i el seu coneixement en aquesta matèria.

Finalment, una última línia, però no la menys important, d'aquestes actuacions en matèria penitenciària, és la de reforçar la coresponsabilitat social. Haig de fer menció del paper de dues taules constituïdes per decisió d'aquest conseller com a òrgans de contacte entre Administració penitenciària i societat: la Taula Cívica, constituïda per experts i representants del món polític, sindical i acadèmic, que serveix de punt de trobada i de contrast entre les propostes de l'Administració i una opinió qualificada del país, per exemple en aquesta matèria del Reglament, i, juntament amb aquesta Taula, la Taula Social, constituïda per una representació de totes les entitats, més d'un centenar, que col·laboren amb els serveis penitenciaris de forma voluntària o de forma concertada. Aquestes dues taules ens resulten molt útils per obrir més –per obrir més– aquest debat social sobre l'Administració penitenciària i fer-ne una avaluació per part d'agents externs, però compromesos, no únicament pels que som a dintre o que tenim una part activa en la seva gestió, sinó també per part d'agents externs.

Confio que aquestes dues taules seran factors potents perquè facin, sense soroll, però amb eficàcia, la tasca de portar a l'opinió pública que la funció penitenciària és un servei públic de caràcter social que requereix recursos i instruments de l'Administració, però requereix també suport social si volem que funcioni raonablement bé. En aquesta acció de pedagogia social, si se'm permet l'expressió, creiem que és necessària la difusió periòdica d'informació sobre l'estat i l'evolució del sistema penitenciari, i per això vaig decidir la difusió d'una publicació semestral amb les dades més rellevants del sistema penitenciari. No hem de caure en l'opacitat de la política penitenciària; hem d'explicar-ne amb claredat i amb objectivitat tots els aspectes, els aspectes positius i els aspectes negatius. És una forma de responsabilitzar socialment i de tenir coneixement més precís del que és i el que no és el sistema penitenciari i dissipar fantasmes i dissipar deformacions.

En resum, aquestes són actuacions de caràcter estratègic que han de permetre, pensem, a mitjà termini, la recuperació d'un cert equilibri del sistema, amb resultats a mitjà i llarg termini, perquè cap d'aquestes actuacions estratègiques –cap d'aquestes actuacions estratègiques– tindrà efectes gaire visibles abans del 2007, ni les mesures en equipament ni les mesures en perso-

nal, però en tindran si hi ha constància en l'aplicació, que hi serà, i per part meua i de l'equip directiu mentre en tinguem la responsabilitat, i si es va eixamplant, com comprovem, el suport professional, social i polític que hem de posar entre tots.

La justícia juvenil, dintre dels serveis penitenciaris, ocupa una posició singular; forma part dels serveis penitenciaris, però ocupa una posició singular, perquè del seu bon funcionament depèn que la pressió sobre el sistema penitenciar, sobre el sistema penitenciar en el seu conjunt, s'atenuï o s'agreugi. I comprovem, i comprovem des de fa mesos, que la pressió sobre el sistema de justícia juvenil també és creixent. També en aquest capítol la situació rebuda el gener de 2004 tenia aspectes deficitaris, malgrat els mèrits de molts dels seus professionals.

El sistema pateix les conseqüències de canvis legislatius i de canvis socials dels darrers anys. Els efectes dels canvis legislatius sobre la majoria d'edat penal no han estat ben encaixats, no han estat ben incorporats al model de justícia juvenil de què partien, i per això s'han hagut de prendre algunes disposicions d'emergència, amb un programa de mesures urgents i amb l'elaboració d'un pla director a mitjà termini per atacar les qüestions de fons.

El pressupost de justícia juvenil s'ha incrementat també de manera substantiva. En aquests moments, els capítols no inversors de justícia juvenil s'eleva ja a 24 milions d'euros, la qual cosa significa un increment de l'entorn d'un 50 per cent respecte de la darrera legislatura, del pressupost del darrer any de la legislatura.

Amb aquest increment s'habiliten noves places d'internament, tot i que les construccions existents es troben congestionades; s'amplien les dotacions en personal; es revisen els sistemes de seguretat, que són deficitaris, com és patent, i a aquests efectes s'adjudica obra, s'ha adjudicat obra, per un import de gairebé 6 milions d'euros.

En el Pla director, amb una visió més estratègica, s'ha adquirit un equipament a la ciutat de Barcelona, que s'ha batejat amb el nom de Can Llupià, al districte d'Horta; s'ha adjudicat ja el projecte arquitectònic, amb capacitat per a 60 places; s'ampliaran les dotacions corresponents a aquest nou equipament; s'ha creat un nou equip de medi obert a la ciutat de Barcelona; s'han concertat 40 places en centres de dia i comunitats terapèutiques; s'ha ampliat la cooperació en municipis en un pla de prevenció i mediació comunitària, i s'ha posat en marxa, com deia abans, un pla de col·laboració amb el Cire, que fins ara no actuava en justícia juvenil, per ordenar l'activitat laboral i formativa un cop dissipades, o un cop esvaïdes, algunes dificultats legals.

Hi ha altres iniciatives en preparació però que preferixo donar-ne informació quan estiguin més madurades.

Una consideració final sobre justícia juvenil: la pressió sobre aquest aspecte de l'activitat penitenciària anirà en augment. Per desgràcia, els factors que generen conductes antisocials en alguns joves són factors molt potents i poc controlats. No està en mans de l'Administració penitenciària eliminar ni atenuar la influència d'aquests factors, que són resultat d'un entorn social

que perjudica els més vulnerables, aquells joves que es troben en situació més precària, amb menys arrelament familiar, amb menys arrelament ciutadà. Crisi de models familiars, disfuncions del sistema escolar, degradació de barris, desorientació laboral, exposició permanent a l'agressió publicitària, que vehicula determinats estereotips d'èxit de contingut antisocial, un determinat model d'ocupació del temps lliure, del temps lúdic, en mans de xarxes de dubtosa legalitat, etcètera, tot això –tot això– acaba condicionant conductes i fabricant individus que sovint passen a formar part de la població que han d'atendre els serveis de justícia juvenil.

Els nostres serveis, com he dit, necessiten una profunda transformació, i no solament de creixement. Ens equivocariem si féssim només una política incrementalista, perquè hem de fer front a una realitat social que no és ja la mateixa de fa deu anys. Ni l'edat, ni el perfil social i cultural, ni la conducta delictiva, són els mateixos. Hem de conservar allò que és vàlid, però no ens hem d'enquistar en la rutina i l'acomodació.

Procedim a l'avaluació d'aquesta situació i de les seves mancances, de què s'han de derivar actuacions graduals de millora, i respondrem potser millor a les necessitats d'aquest servei públic, però, com deia abans, les causes, les causes últimes o remotes d'aquesta situació, han de ser tractades pel conjunt de la societat i pel conjunt de les administracions competents, no únicament per la justícia juvenil. Els episodis d'aquests darrers dies, d'aquests últims dies, encara fan més evident una necessitat en aquest sentit, però no ens descobreixen res que no coneguéssim des de fa ja alguns mesos.

Vull acabar aquest apartat sobre Administració penitenciària fent referència a qüestions on més es reflecteix la necessitat de superar tòpics i contradiccions. Hi ha dos instruments de la política penitenciària que presenten dificultats fonamentals, o especials, si volen: la ubicació de nous centres i la gestió de personal.

Aquests dos instruments requereixen habilitats singulars, que, ho hem de confessar i reconèixer, no sempre estan a l'abast dels qui en tenim la responsabilitat, dels qui en tenim la responsabilitat com a Govern. Però, sobretot, són difícils perquè estan marcades pel pes d'un passat que s'ha d'anar corregint, i tots sabem que corregir pràctiques tradicionals és molt difícil. El Síndic de Greuges ho ha deixat clar més d'un cop, tant quan el titular de la institució era el senyor Anton Cañellas com ara, que ho és el senyor Rafel Ribó. La recent intervenció del senyor Ribó davant de la cambra..., s'hi referia una vegada més, portat per la seva preocupació, que compartim, sobre la situació del sistema penitenciar i la necessitat de comptar amb la responsabilitat social.

I el repte que el Govern afronta és trobar un equilibri entre les exigències de l'interès general del país, que el Govern representa, i els interessos particulars d'un col·lectiu professional o d'un àmbit territorial. Aquest equilibri es va construir en successives etapes, a base de coincidències i de discrepàncies. L'Administració, els seus responsables polítics, fem, fan, un esforç per escoltar posicions d'uns i d'altres. Això s'ha fet durant aquests mesos amb representacions locals i professionals, sense escatimar temps ni atenció, i vull reconèixer

en aquest punt la dedicació del secretari de Serveis Penitenciaris, del senyor Batlle, i de tot el seu equip, que, com dic, no ha escatimat hores ni dedicació per escoltar i dialogar amb tots els col·lectius territorials i funcionals que estan implicats en la situació del sistema penitenciari.

Ara bé, diguem-ne, la decisió del Govern, perquè és el Govern el que l'haurà de prendre, no podrà ser la més satisfactòria per a totes les parts. El Govern no pot hipotecar el que considera l'interès social o nacional per no perdre popularitat circumstancial o per tacticismes que tenen més a veure amb l'interès particular d'un dirigent polític o d'un partit que no pas amb una línia estratègica aprovada per una majoria de govern. La fase de diàleg i de recerca, de recerca d'acord, té el seu temps, però no té tot el temps. És responsabilitat del Govern prendre la decisió final i assumir-ne les conseqüències.

I això val també quan s'han de prendre decisions sobre les condicions que han de regular la gestió del personal. També aquí partim de condicions difícils: insuficiència d'efectius, buit històric d'autoritat, manca de confiança entre Administració i representacions sindicals. Crec que cap dels actors que tenim responsabilitat en la matèria, Govern, Departament, oposició, grups parlamentaris, representacions sindicals, mitjans de comunicació, cap d'aquests actors, som infallibles, i, per desgràcia, no encertem sempre i en tot moment el tractament de la qüestió.

Convé, ens convé a tots, aprendre dels nostres errors per orientar millor la feina que ens queda per fer, però tinc la convicció que la col·laboració dels professionals del sistema penitenciari, que és una condició necessària, la tindrem –la tindrem–, perquè predomina entre ells el concepte de servei públic.

Passo a altres àrees de competència del Departament, que ocuparan menys temps, però que no ocupen menys preocupació del conseller i de l'equip directiu del Departament.

Dret civil català. El punt de partida en el moment de prendre possessió del Departament era complicat. Penjava sobre el dret civil català, sobre el procés de codificació del dret civil català, més ben dit, una espasa de Damocles, no sé si es diu «Damocles» o «Dàmocles», perquè hi ha dues versions. Aquesta espasa eren els tres recursos del Govern del PP sobre les tres darreres lleis aprovades pel Parlament de Catalunya, inclosa la del Codi civil. Va haver-hi una mobilització de la comunitat jurídica, representada per una comissió a la qual vaig acompanyar en el lliurament del seu manifest al president Maragall. Després de contactes polítics i tècnics, el nou Govern del president Zapatero va retirar tots tres recursos, convençut de les nostres raons. Hem d'agrair la mobilització civicojurídica, que va fer possible també aquesta decisió.

Mentrestant, ha continuat l'actuació de l'Observatori i de la nova Comissió de Codificació, que va aprovar el seu pla d'actuació, preparant tant disposicions singulars com els llibres pendents del Codi. Crec que hi ha hagut un bon treball dels experts i de la secretària de l'Observatori, a la qual vull agrair, juntament amb el director general, la seva feina, perquè ha sigut una feina molt professional, molt dedicada.

Hi ha hagut més de seixanta reunions de treball en aquest àmbit, que han tingut com a resultat dues lleis aprovades: la Llei 3/2005, sobre reforma de diverses lleis catalanes per equiparar parelles heterosexuales i homosexuals en l'adopció d'infants, i la Llei 4/2005, de recursos contra qualificacions de registradors. Ha tingut també com a resultat dos avantprojectes, ja aprovats per la Comissió de Codificació, i a punt, no sé si avui mateix o un dia d'aquests, de ser sotmesos a informació pública.

El llibre del Codi civil que es refereix a drets reals, la Comissió ja va aprovar-ne fa uns dies l'Avantprojecte, després d'una revisió a fons dels treballs existents, i va integrar totes les disposicions de manera sistemàtica i va estalviar els dos passos que en moments anteriors havia significat, per una banda, aprovar les disposicions singulars, i, en un segon tràmit, integrar-les en el conjunt del llibre. D'aquesta manera, s'ha treballat de forma potser aparentment més lenta, però processalment més econòmica. L'Avantprojecte té 395 articles, 2 disposicions finals i 20 de transitòries. El tràmit a informació i a audiència finalitzarà, aproximadament, entre la primera i la segona setmana de juny.

També s'ha aprovat ja per la Comissió de Codificació, i està a punt d'entrar en aquest tràmit d'informació i audiència, la Llei de contractes de conreus o d'arrendaments rústics, que hem preparat en col·laboració amb el Departament d'Agricultura.

Hi ha altres avantprojectes en elaboració per entrar al Parlament durant la legislatura, tal com es va aprovar en el Consell de l'Observatori: el llibre sobre persona i família, sobre persona jurídica, fundacions i associacions i successions. I es considera, com també he tingut ocasió d'informar-ne en altres moments al Ple de la cambra o en respostes a preguntes escrites, la conveniència de procedir amb el llibre corresponent a obligacions i contractes.

És previsible, doncs, que durant aquesta legislatura, és més que previsible, és probable, en el curs d'aquesta legislatura, es completi el Codi civil de Catalunya, es completi el que es pot completar, perquè vostès saben que és, precisament, una obra oberta, és un llibre obert en el qual es poden anar incorporant disposicions.

Però, com ja he dit també en algun altre moment, en alguna altra oportunitat, cal ara, paral·lelament, fer un esforç per convertir aquests textos legislatius en dret aplicat. Hem de col·laborar amb els professionals, amb els seus col·legis i amb les universitats per convertir el dret civil de Catalunya en dret viu, per fer-lo matèria jurídica viva, com ho ha estat, per exemple, la denominada «Llei de parelles de fet», que va ser una iniciativa del Govern anterior i que ha obert un camí que han recorregut també altres comunitats autònomes.

No puc deixar de fer esment, perquè som al Parlament, de la continuació de la col·lecció de textos jurídics catalans antics, una obra meritòria, obra d'historiadors del dret, que a partir d'ara, i per conveni amb la presidència del Parlament, es coeditarà conjuntament entre el Parlament i el Departament de Justícia de la Generalitat. Pensem que era propi que disposicions jurídiques i legals emanades dels antecedents d'aquest mateix Par-

lament fossin en la seva edició també patrocinades pel Parlament.

Passo ara a considerar l'actuació en matèria d'entitats jurídiques. L'objectiu que ens hem proposat en aquest àmbit és perfeccionar, si és possible, el paper que correspon a la Generalitat en el foment i protecció del dret d'associació que tenen els ciutadans i les ciutadanes del país. Aquest paper previst és donar suport i informació a les seves iniciatives per tal que les seves finalitats, les finalitats d'aquestes iniciatives, siguin més assequibles, siguin facilitades, sense oblidar el que correspon a la Generalitat, també, en tutela sobre fundacions, per assegurar que no es desvien de la voluntat fundacional i s'apliquen amb coherència i eficiència.

Per fer front a aquesta responsabilitat, l'actuació més important, encara que poc visible, és la digitalització de tots els registres i de tota la documentació. És una prova que pretenem estendre gradualment a tots els serveis del Departament, amb la qual podrem gestionar de manera més eficient i controlar de manera més efectiva tot el que ha de fer la Direcció General en aquesta matèria. Ja es troba avançat, aquest procés d'informatització i digitalització, i el sistema pot ser operatiu a finals d'any, amb xarxa, a més a més, amb els serveis territorials de tot Catalunya. Aquí tenim un bon exemple del que permeten les tecnologies de la informació i de la comunicació en l'Administració pública.

Les noves associacions inscrites durant l'any 2004 van ser 2.053, això vol dir 8 associacions per dia hàbil; noves fundacions..., van ser 138, això significa una fundació cada dos dies, sense comptar totes les gestions, presentació de comptes, modificació d'estatuts i de juntes, etcètera, que s'han de tramitar a la Direcció General. Ja poden valorar que informatitzar tots aquests processos significarà una facilitació, no únicament per a l'Administració, sinó també per a les mateixes entitats que han d'interaccionar amb l'Administració.

Una primera aplicació parcial d'això ha estat que les fundacions poden ja presentar amb suport magnètic, per correu electrònic, la seva documentació de comptes anuals. És un primer pas, però que s'estendrà a la tramitació telemàtica d'altres gestions.

Les dades disponibles, que són, com he dit, d'una gran magnitud, més de 40.000 associacions, més de 2.000 fundacions, reflecteixen a primera vista que tenim un panorama associatiu i civil molt ric, però la veritat és que no sabem massa bé quin és el grau efectiu d'aquesta vitalitat, d'aquest teixit. Si la quantitat és reflex d'una..., o si, més aviat, aquesta quantitat reflecteix una certa inflació, perquè no totes les associacions i fundacions inscrites són actives o ho són de manera prou significativa. Per això, la Direcció General podrà fer un seguiment, sense intervencionisme, però sí, també, a partir de la seva responsabilitat en la matèria.

Hem relançat el Consell d'Associacions –vaig informar-ne també aquí en el Parlament en ocasió d'una pregunta–, institució creada, però no gaire activa, per dir-ho així, abans que entrés en funcionament la nova Direcció General; hem establert relacions amb altres departaments, Presidència, Relacions Institucionals, Benestar, que són competents, d'alguna forma, en ma-

tèria associativa, per concertar esforços. Associacions i fundacions formen part d'allò que s'anomena el «capital social» d'un país, un capital social que ha de ser potenciat, com dic, sense intervencionisme, sense clientelisme, però que hem d'ajudar perquè sigui gestionat també perquè sigui útil socialment.

Els col·legis professionals són un tercer component de les entitats jurídiques que es troben sota la tutela o supervisió de la Direcció General. És una qüestió transcendent des d'una perspectiva tant social com laboral i econòmica, sobre què la Generalitat té competència.

La Llei de 1982, la Llei vigent de 1982, ha donat tot el que podia donar de si. Canvis socioeconòmics i universitaris feia anys que reclamaven una revisió d'aquesta Llei. El Govern anterior ho va intentar, amb un avantprojecte de 2002 que va morir sense arribar al Parlament.

En aquests moments, el total de col·legis a Catalunya és de 144. Sense una regulació adequada, podria anar creixent gairebé d'una forma indefinida, sense ordre ni concert, sense ponderar adequadament la conveniència o no de lligar l'exercici professional a la col·legiació obligatòria, perquè el col·legi no ha de ser solament un reconeixement simbòlic, sinó que es constitueix, com vostès saben, en corporació pública que té confiades actuacions administratives.

És, per tant, molt important trobar l'equilibri necessari entre la llibertat d'associació, la protecció dels interessos dels ciutadans que reben serveis professionals i la defensa dels interessos dels col·lectius professionals. I en aquest equilibri l'Administració hi té un paper a jugar, altra vegada sense intervencionisme excessiu, però també sense negligència de la protecció de l'interès públic, pel qual ha de vetllar.

Era imprescindible una nova norma que tingués en compte aquests canvis, que fes previsió de futur sobre l'evolució d'aquestes professions, associades o no, col·legiades o no, i per això s'ha aprovat aquest Avantprojecte, que ja ha estat sotmès a tràmit d'audiència i d'informació, en què s'han escoltat i rebut personalment representacions de moltes entitats professionals, degans de col·legis. I, com a resultat d'aquest tràmit, no estrictament rutinari, sinó amb voluntat de perfeccionament del text, s'han modificat 60 dels 74 articles originals per recollir tot allò que semblava pertinent. Hi ha hagut un debat ampli. El text entra en consideració del Govern en les properes setmanes. Creiem haver satisfet les pretensions legítimes presentades en les al·legacions, que no desnaturalitzen la finalitat del projecte, però que el milloren, i ara passarà al Parlament per a la seva consideració, i serà aquí, al Parlament, on els grups parlamentaris, on els partits polítics, tindran l'oportunitat també de fer la seva contribució.

Unes paraules brevíssimes, perquè veig que m'allargo massa, sobre el Centre de Mediació Familiar. És un bon instrument, un instrument en el qual tenim molta confiança, però hem de constatar i reconèixer que no n'hem tret encara el potencial que es mereix i pot aportar. En aquesta nova etapa ha fet accions de difusió, ha signat convenis amb col·legis professionals i amb altres institucions. Els resultats són encara modestos. Hem de

reconèixer, com deia, que ha patit una certa aturada, però aquesta aturada no és per responsabilitat de la persona que en té la direcció, que des que ha pres aquesta direcció l'ha assumida amb molt coneixement de la matèria i amb un entusiasme per un instrument de conciliació que pot resoldre conflictes amb menys costos humans, socials i econòmics que el litigi judicial.

Hi ha altres coses encara a dir, però me les estalvio i les deixo per a altres intervencions.

Vull fer unes consideracions finals. Aquest és un balanç parcial –parcial en un doble sentit, parcial perquè no és total i parcial perquè és fet de part–, sintètic, de l'activitat del Departament durant aquests darrers quinze mesos. He rellegit la meua compareixença de fa un any i escaig i hi he trobat ja apuntades les grans línies sobre què hem anat treballant durant aquests mesos.

Em sembla difícil negar que l'activitat ha estat intensa; em sembla difícil negar que s'ha emmarcat en un quadre de referència prou coherent i que s'ha desplegat a un ritme massa intens per alguns dels qui consideren que hi ha un excés d'ambició en els objectius fixats, però sense objectius a mitjà i llarg termini la política es limita a anar tirant, a anar sortint del pas, sense nord i sense més convicció que sobreviure al govern.

En canvi, per altres el ritme deu haver estat massa lent, i això pot ser una apreciació legítima que jo de vegades comparteixo quan s'ha assumit que hi ha molta feina per fer, molt temps perdut per recuperar, i es pateix una santa impaciència, però és una apreciació, si m'ho permeten, molt més discutible en boca de qui ha disposat de molts anys per fer el que ara reclama que es faci en uns quants mesos.

Penso que hem avançat raonablement en allò que ens havíem proposat i, sobretot, en allò que ens hem vist obligats a fer davant de la situació heretada. Si hem avançat, ha estat gràcies a l'acció de tots els responsables polítics que formen part de l'equip directiu del Departament, als qui vull agrair aquí la seva entrega i dedicació, i també gràcies als professionals del Departament, que han assumit responsabilitats que ja tenien en algun cas o que les han assumit ara en l'execució de les línies polítiques traçades pel Govern i pel conseller. Amb gran majoria, amb immensa majoria, aquests professionals s'han manifestat com a bons servidors públics que saben quin és el seu ofici i quina és la seva posició en un sistema democràtic.

No ens ha tocat fer petites correccions de detall en les polítiques del Departament; ens ha tocat, i ens toca, anar al fons de les coses; hem hagut d'apuntalar l'estructura d'un edifici sense possibilitat de desallotjar-lo mentre fem la tasca d'apuntament; hem hagut de rectificar un motor sense poder aturar el vehicle.

Bona part, com ja he dit, del que s'ha engegat aquest any no donarà resultats fins d'aquí a dos o tres anys, com a mínim. No ens fa res, no treballem per al dia a dia, no treballem per al tall de veu. Ja sabem que les matèries que tenim entre mans no donen vots, electoralment parlant. Però, per fortuna, registrem suport i col·laboració de col·lectius professionals i associatius que coneixen els assumptes que tenim entre mans. De vegades, aquest suport que rebem és un suport crític,

però és un suport compromès a donar un cop de mà, a facilitar una opinió o una idea per canviar situacions que tots els que volen tenir un país millor tenen ganes de canviar.

Moltes gràcies, i m'excuso per l'extensió.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller. Farem una suspensió de cinc minuts, i tornem aquí d'aquí a cinc minuts.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de vuit i vuit minuts.

La presidenta

Es reprèn la sessió. Iniciem el torn d'intervencions dels grups parlamentaris. En primer lloc, té la paraula la diputada senyora Maria Eugènia Cuenca, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyora presidenta. Conseller, benvingut a aquesta comissió, com sempre, i el saludo en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Ho faré telegràficament, perquè el temps és limitat i és difícil abastar tots els temes en els minuts que tenim concedits per parlar.

Vostè ha vingut després de 500 dies d'haver presentat les línies polítiques, les seves línies d'actuació en el Departament. I, després, la primera cosa que ens ha dit és que en 500 dies vostè ha fet un inventari, ha fet un inventari de la situació de la conselleria, que jo crec que ha estat aproximadament fent l'inventari entre 30 i 40 minuts, que crec que ha servit, sobretot, per justificar la crítica que ha fet al Govern anterior. I sobre això li voldria fer algun comentari.

Vostè parlava de..., una de les línies de l'inventari, o que havia inventariat, era la política de recursos humans. I diu que l'Administració catalana, l'Administració de Convergència i Unió, que és la que hi ha hagut fins al dia d'avui, no va trencar l'òrgan heretat. Li haig de dir que vostè alguna responsabilitat, o alguna actuació, o alguna participació, hi va tenir, perquè va ser director de l'Escola d'Administració Pública i va seleccionar i va formar funcionaris. És a dir que cadascú..., si es manté en tot això, doncs, i anem a l'arrel de quan es va crear la funció pública de la Generalitat, li diré això, permeti que li ho digui, i suposo que se'n recorda vostè, no? No se'n recorda. Jo sí que me'n recordo, per això li ho esmento. I, és clar, vostè sap que la política de personal de l'Administració de la Generalitat està subjecta a les lleis bàsiques de l'Estat, i sap també que amb el Govern del PSOE la Llei bàsica sobre funció pública va ser aprovada en el Congrés dels Diputats amb els vots del PSOE, amb els vots del PSOE i amb el rebuig del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i amb el rebuig d'altres grups parlamentaris. I dins d'aquestes línies bàsiques es va haver de confeccionar la política de personal de la Generalitat.

Que no ha estat del tot reeixida? Miri, en són moltes, les causes. Segurament, algunes també es deuen al Govern,

segurament no ho ha fet prou bé. Però, en tot cas, les causes són múltiples. I en aquestes causes hi ha, una, la definició de les línies bàsiques, que és la definició del Partit Socialista, que durant molts anys ha governat a l'Administració de l'Estat, i és el Govern estatal el que té la competència per fer tot això.

Després, ens ha explicat que ha fet acords amb els sindicats. Dels sindicats, en tenim informació tots els grups parlamentaris, i més aviat diuen que acords, cap, que han estat, sobretot, imposicions, que n'han parlat..., que no han negociat i que, fins ara, han estat imposicions.

Després, com a gran..., bé, com a gran!, com una de les línies de política de personal, ha esmentat, em sembla que molt satisfet, l'acord o el conveni que feien amb la UOC sobre *e-learning*. Doncs li haig de dir una cosa, conseller: que ho revisi, potser, perquè el que es diu *e-learning*, el que fan a Amèrica, no és l'*e-learning* de la UOC, que és poca cosa més que copiar els llibres de text per internet i facilitar documentació i textos als estudiants. No és l'*e-learning*. En aquest moment no sé si n'encertaré el nom, però la persona més autoritzada sobre l'*e-learning* és un catedràtic de la Universitat de Colúmbia que es diu Chang, Mr. Chang, i ell sí que explica el que és l'*e-learning*, que, realment, no és..., i així ho va exposar a la UOC. És a dir que, per tant, no sé si hem de prestar..., com a universitat, sí, però, com a mètode..., tota la nostra confiança per formar el personal.

I li haig de dir que entre el personal, en alguna direcció general, hi té vostè bastant de malestar pel comportament d'algun director general amb la gent. És el que el personal diu. A vostè, el que li dic avui és que potser que se'n cuidi, que ho revisi, a veure si és una informació correcta o si, realment, és una informació interessant per part dels funcionaris.

Després, també feia com a crítica, dintre d'aquest inventari, que ja per primera vegada havia reunit els vuitanta càrrecs directius de la conselleria, no sé si en assemblea o un per un, perquè, realment, una reunió de vuitanta serveix per a poca cosa més que per saludar i conèixer-se, que, en tot cas, em sembla molt ben fet, però tampoc hi donaria aquesta capacitat de la gran trobada o la gran línia d'actuació.

I, després, ha dit una cosa que jo la hi hauria de respondre —li manifesto que ho he preguntat al secretari general—, quan ha dit que utilitzava, el Departament, programes informàtics no legals. A la Generalitat hi havia un centre de telecomunicacions, que era el que gestionava tota la informàtica, i, per descomptat, no pot fer responsable un conseller ni els càrrecs polítics del Departament de si s'havia comprat o no s'havia comprat, el programa. En tot cas, deu ser el funcionari incompetent, que, segurament, encara hi és i li podria, vostè, obrir un expedient, però, en tot cas, no vingui..., jo crec que vostè no és d'aquells que diuen que tota la culpa la té el conseller, perquè hi ha determinades actuacions tècniques que no té ni per què saber-les, el conseller, ni tampoc els directors generals. Però, en canvi, sí que la manifestació que vostè ha fet que els programes no tenien cobertura legal, o eren il·legals, em sembla que és greu que vostè la digui com si l'adjudiquéss a la respon-

sabilitat política de la conselleria de Justícia i de l'anterior conseller, en aquest cas consellera.

Passaré molt ràpidament pels temes, de manera que..., seleccionant-ne alguns aspectes. També referits al personal de l'Administració de justícia..., però és que també passa exactament el mateix, encara agreujat, perquè, com vostè deia, en l'Administració de justícia hi ha diferents administracions actuants, no només la de justícia, sinó també les administracions actuants o que tenen competències complementàries a les nostres o exclusives en l'aspecte de les línies bàsiques. Per tant, que hi havia molts interins o no? No ho sé. Que vostè ha fet un decret que està en consulta i veurem quan s'aprova? Doncs, segurament, contribuirà a arranjar, a arreglar, doncs, la situació dels interins, però no és fàcil, això, vostè ho sap. De fet, fa cinc-cents dies que hi és, i veurem quan dóna llum, aquest projecte de decret que vostè manifestava que estava en consulta.

I, després, sobre el programa de català. És que ha anat enunciant, i és molt difícil fer una intervenció després per tenir un intercanvi, fins i tot, de posicions diferents, o de les mateixes, o per poder compartir amb vostè les coses que deia. Perquè és que, és clar, deia: «És que a la presó ens hi entren dos cada dia.» Però, és clar, és que és obvi, això! Si hi entren dos cada dia, què vol que li digui jo, de tot això? Doncs que faci més places. Però ha fet, vostè, sobretot els quaranta primers minuts, una exposició molt de gestió, que la gestió és molt interessant, i això demostra que té un bon secretari general, el Departament. Però és molt difícil, políticament, establir un debat amb vostè de les línies polítiques bàsiques del seu Departament i en què han canviat o què és el que ha pogut complir vostè des de fa cinc-cents dies que ens va venir aquí a presentar les línies estratègiques. Per tant, no sé si ho faig una mica desordenat, però no permet gaire cosa més, el tipus d'intervenció que vostè ha fet.

I, concretament, sobre el Pla pilot del català, recordo que deia que el mes de març acabava la revisió o el segon Pla pilot. I vostè diu: «És que ara..., un pla que té aspectes més productius.» Jo no he sabut veure quins són, aquests aspectes més productius, perquè tampoc els ha explicat, però m'agradaria, en tot cas, que pogués explicar, si és que en el temps que té..., podria donar-me alguna pista més o alguna definició més de en què ha de consistir ara aquest programa del català.

I, encara que sigui barrejant aspectes, sobre l'Observatori de Dret Civil, li haig de dir que..., com està la traducció dels textos legals al català? Que vostè va anunciar en una pregunta..., em sembla que va ser a aquesta diputada en una pregunta en el Ple del Parlament. Jo no tinc cap coneixement que es faci absolutament res en la traducció dels textos jurídics al català. Fins i tot, vostè en aquell moment va parlar d'una quantitat de recursos destinats a fer front a aquesta..., que, per altra banda, em sembla una iniciativa molt bona, la traducció dels textos legals al català.

I passem ara als nous òrgans judicials. Abans de la compareixença, hem votat aquí dues proposicions no de llei per dotar d'òrgans judicials Mataró, concretament, en aquests dos temes. Quan va presentar, el meu Grup Parlamentari, una proposició no de llei més àmplia, més de conjunt, com vostè deia que s'havia de fer,

el Grup Parlamentari Socialistes Ciutadans pel Canvi i els tres grups del tripartit van dir que era de conjunt i que era molt gran, i que, per tant, a això no hi podien donar suport. Avui vostè ve aquí i diu: «És que no podem fer una proposta individual a petició de l'alcalde d'un poble o del col·legi de l'altre poble; és que hem de fer una visió de conjunt.» Per tant, estem despistats, o, en tot cas, el seu Grup i vostè no estan gaire coordinats en l'avaluació de les necessitats dels òrgans judicials. Però fins ara en tenim 5, només, 5 de creats. N'hi ha, de proposats, i vostè ho ha manifestat així, 25. Han passat 5 mesos, i no sabem si els altres veuran la llum o no. Sé que un dels que s'havia proposat, que era el Jutjat Penal de Mataró, i dos de primera instància, també, doncs..., ens hem assabentat avui que no entren dins del 2005, malgrat haver estat sol·licitats, com ens han manifestat. I en aquest moment no sé si estan sol·licitats i no s'han concedit, si es concediran, o resulta que tampoc estaven plantejats per al 2005.

Li haig de dir que quan parlava de l'Administració judicial compartim moltes de les propostes seves. Però, com les pensa fer? Perquè eren propostes, també, i línies d'actuació del Govern de Convergència i Unió, però topa amb aquesta fragmentació de competències, que algunes s'han de posar a l'Estatut. No sabem si el projecte d'Estatut s'aprovarà o no s'aprovarà. Per tant, potser d'aquí a 500 dies més li haurem de tornar a fer exactament les mateixes preguntes. Què pensa fer? Jo ja les hi vaig fer, fa 500 dies. Com pensa vostè instar perquè aquestes reformes del Codi penal i altres reformes de l'Administració de justícia s'aprovin? Perquè, si no, anirem de 500 en 500, i vostè repetirà el mateix, i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió també li dirà exactament el mateix: què pensa fer per fer-les, perquè, a més, si quan el PSOE governava a Madrid aquestes propostes ja estaven plantejades i no les van acceptar, doncs, ara no sé si és una vareta meravellosa i màgica que farà, segurament són els vots, que potser alguna d'aquestes es puguin fer. Però, en tot cas, la confiança en el que és el Partit Socialista permeti'm dir-li que no la tenim, perquè ja l'hem comprovat.

I, després, vostè ha dit que ja han començat les obres de la Ciutat Judicial. No ho sé, m'agradaria que ens ho expliqués una mica més, perquè fins ara només he llegit que han començat, no les he vist, que també estaria bé que algun dia vostè convidés els grups parlamentaris d'aquesta Comissió a visitar-les. I he vist que vostè deia: «No» –diu– «he de rectificar, perquè en 5 hectàrees teníem un volum d'edificabilitat del 3,66 i ara hem rebaixat del 3,66 al 0,6.» No! –no!–, són les dades de la conselleria. I diu: «Madrid resulta...» Sí –sí–, està aquí, i resulta que Madrid això ho té en 200 hectàrees. Doncs li haig de dir una cosa, no sé si per interès o no per interès, però l'urbanisme avui va a concentració, no a disseminació, precisament perquè són els nous corrents de l'urbanisme –els nous corrents de l'urbanisme–, perquè es crea més integració, perquè la disseminació aïlla, per un munt de coses, perquè és molt més eficaç, molt més àgil, totes les instal·lacions en una... Bé, suposo que..., no sé si és interessat o no, però, en tot cas, jo crec que l'explicació que vostè ha donat de la rectificació del perquè la Ciutat Judicial..., doncs, a aquesta diputada no l'ha convençut gens ni mica. En tot

cas, hem perdut 500 dies i hem gastat a la vora de 1.000 milions de les antigues pessetes a rectificar un projecte, jo crec que un projecte molt pensat i que tots els operadors jurídics compartien.

Passem ara a l'Administració penitenciària. Doncs cap comentari del fet que dos interns més per dia, perquè...

La presidenta

Senyora Cuenca, ha d'anar acabant.

La Sra. Cuenca i Valero

Perdó, sí, de seguida. Jo no li puc dir que faci mòduls prefabricats, perquè jo li haig d'exigir que faci presons, i, en tot cas, durant un any i mig no hem vist res de tot això.

I m'ha cridat l'atenció que després de tant parlar de les mesures penals alternatives..., i que vostè en el seu llenguatge també l'utilitza, perquè no ha dit ni una sola vegada «presó»; ha dit «tipus d'instal·lació», «centres» de no sé què... Per tant, també l'utilitza, que és un vocabulari resocialitzador, però, en tot cas, ara vostès parlen, davant la fugida dels interns de les presons de justícia juvenil, o en els centres de justícia juvenil, de més seguretat. Per tant, jo crec que és una conciliació de diferents mesures, però les mesures penals alternatives estan indicades en molts pocs casos i no es poden aplicar més, perquè han de reformar el Codi penal, si és que és el cas i el seu interès reformar-lo.

El Reglament penitenciari? Doncs lentament. Jo crec que és que és molt difícil, però és que va lent tot, absolutament tot, i en alguns casos, doncs, més aviat està aturat.

La justícia juvenil..., deia: «És que la pressió és creixent, perquè n'hi ha més, i conseqüència de canvis legislatius.» Què pensa fer perquè aquests canvis legislatius s'agilitzin? El que li demano és que... Diu: «Els nostres serveis necessiten una profunda transformació.» Doncs faci-ho –faci-ho. Des de l'oposició, realment, no ho podem fer; només podem recordar-ho, però no el podem ajudar a fer-les, perquè és una gestió seva.

I, per altra banda, doncs, tampoc cobreixen les vacants, i, a més, hi ha retards en la construcció de sortides per paliar urgentment la manca de places a justícia juvenil i a altres centres penitenciaris. Jo ja li ho deia. En el debat de pressupost de totalitat de 2004 li deia: «És que vostès diuen que fan més places i el que fan és que posen més lliteres.» I estem exactament en la mateixa situació, perquè anem dient que farem coses, que es faran places, que es faran mòduls, però tampoc es fan.

I, finalment, dues coses molt ràpides. Una sobre el Projecte de llei de col·legis professionals. Es va acabar el termini d'al·legacions el mes de febrer. Hem demanat informació, no en tenim cap, sabem que no s'ha contestat cap al·legació, sabem que hi han moltes al·legacions i quin *tempus* seguirà fins a la seva possible aprovació; millor dit, fins que entri en el Parlament de Catalunya, ja que, després, doncs, dependrà del debat que hi hagi entre tots els grups parlamentaris. Un altre projecte més que no veu la llum en el temps que la conselleria havia manifestat.

I, finalment, sobre el Centre de Mediació Familiar, conseller, sap que vaig estar en una jornada sobre la mediació familiar i no sabia realment on em movia? Perquè vostè, en la seva cloenda, no va parlar ni una sola vegada del Centre de Mediació Familiar de la Generalitat. I avui em sorprèn perquè diu que és un instrument útil i que, en tot cas, doncs, se l'ha de dotar de més recursos, s'ha de reformular, però ni una sola paraula. És clar, aquell dia s'havia aprovat en el Congrés dels Diputats la reforma de la Llei del divorci, i suposo que l'interès devia ser només a fer veure que el PSOE i el tripartit havien aprovat aquesta Llei, però ni una sola paraula. I jo pensava: «Però és que el centre...» Fins i tot, vaig arribar a preguntar: «És que el Centre de Mediació Familiar s'ha suprimit?» No, resulta que existeix, i avui el valorem molt bé. Jo crec que és un instrument útil i –no ara per aquesta Llei del divorci, sinó a partir de la modificació, però abans també– crec que ha estat un centre amb una actuació correcta, que ha tingut i té –penso que té, també– una bona direcció; penso que pot ser un instrument útil per a conflictes familiars de diferents característiques.

Per tant, li haig de dir que quan vostè feia el balanç, que deia que era parcial, perquè era d'una part, no?, i que l'activitat havia estat intensa, no compartim la seva valoració, perquè no veiem els resultats: hi ha moltes mancances en la justícia juvenil, en l'àmbit penitenciari, fins i tot en l'Observatori de Dret Civil, perquè encara no ha vist la llum cap dels projectes que han revisat –que han revisat–, que estan fets des del 2003. Després de cinc-cents dies crec que és molt de temps per no tenir cap document precís sobre la seva activitat.

Doncs moltes gràcies, senyora presidenta; gràcies, honorable conseller, per endavant, per les seves respostes.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, el representant del Grup Parlamentari Socialista, el senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, presidenta. En primer lloc, vull saludar el conseller. Benvingut, sobretot tenint en compte que la sol·licitud d'aquesta compareixença és del 18 d'octubre. Per tant, però, en tot cas, el retard ha permès ampliar la perspectiva i el temps i explicar-nos alguns resultats més. Hem d'agrair també la presència de l'equip directiu del Departament. Creiem que és més que una cosa simbòlica, que estiguin aquí. Entenem que és important, aquesta presència en el Parlament, i els ho agraïm, com dic.

Vostè ha fet una exposició extensa i detallada. Per tant, probablement, no podrem comentar-la absolutament tota. Jo crec que, en línies generals, el que es posa de manifest és que s'ha fet molta feina, contràriament al que es pugui dir. Tinc la percepció que l'oposició, i molt legítimament i lògicament, tenia interès a fer, realment, una tasca d'oposició en la seva compareixença, com ha fet altres vegades que vostè ha vingut aquí, però la percepció, com li dic, que tinc és que, realment, no ha pogut fer massa d'oposició, eh? També agraïm el to, això cal dir-ho. Però, en qualsevol cas –és una constatació que em sembla que és òbvia–, aquí s'ha exposat

que s'ha fet molta feina, que s'ha fet en la direcció correcta, i, per tant, es poden fer petits comentaris a algunes qüestions, però difícilment es pot impugnar el que és el conjunt del treball i de la feina feta, i crec que això ha de ser potser el principal esperó que vostès puguin tenir de cara al futur.

És important que el pressupost es compleixi, i ens en felicitem, entre altres coses perquè, com vostè sap perfectament, s'aprova en aquesta cambra, i, normalment, els pressupostos, almenys a les empreses i en altres organismes, quan s'aproven és perquè hi hagi realment una línia de treball clara, uns objectius, i no era de rebut que això no hagués passat així anteriorment, no solament en aquest Departament, però especialment en aquest Departament.

També és important que es posi l'atenció en la qüestió de l'estructura organitzativa, que era molt centralitzada, certament, i que val la pena, doncs, revisar-la, igual que cal revisar la política de personal en un departament on hi ha 12.500 funcionaris i treballadors, com vostè ha dit: intentar reduir l'absentisme, la temporalitat...

I en això haig de dir també que, contràriament al que s'ha dit ara, que ha semblat que no es podia fer des de la Generalitat una política pròpia i clara respecte del que és la carrera funcional, hem d'assenyalar i hem de recordar que altres comunitats l'han fet, i l'han fet, a vegades, amb una visió més moderna. I, per tant, això ens diu que sí que és possible i que cal fer-ho.

Ens felicitem que s'hagi posat de manifest que hi havia unes places ocultes, ho havia dit jo mateix quan hi va haver la discussió dels darrers pressupostos; places no pressupostades, per tant, que ara s'han de pressupostar, que s'han de regularitzar. Parlem permanentment de la regularització de treballadors immigrants, i resulta que tenim aquí treballadors que no estan regularitzats des del punt de vista pressupostari.

Cal reduir l'interinatge. Vostè deia perfectament que sempre que ha vingut aquí el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha posat de manifest que això era un llast per a l'Administració de justícia a casa nostra.

La qüestió de la formació continuada em sembla bàsica. Evidentment, que s'ha d'aprofitar la UOC, perquè és l'organisme que tenim. Jo no conec Mr. Chang, no tinc aquesta sort. Però, en qualsevol cas, sí que haig de dir que s'ha d'anar per aquest camí. La formació continuada, en part, s'ha de fer per la via de l'*e-learning*, i s'haurà de fer per altres vies, també, però, en qualsevol cas, aquí s'ha d'aprofundir, perquè el que és obvi i, a més a més, compartit per la majoria, la gran majoria dels treballadors de la Generalitat, i també de l'Administració de justícia i l'Administració penitenciària, és que hi ha hagut una gran deixadesa en la qüestió de la gestió de política de personal, i molt especialment en la qüestió de la formació. La senyora Ribera deu recordar perfectament que la setmana passada vam estar en una taula rodona a Comissions Obreres, i una de les qüestions que va sortir amb més insistència en tema de política penitenciària va ser, precisament, la necessitat que hi hagués una política de formació del personal i de formació continuada.

Evidentment que la gestió i el control de les noves construccions és clau. Per tant, aquí, encara que hi ha passat amb una certa rapidesa, doncs..., és evident que és molt important.

I també en el camp del parc informàtic, encara que es puguin haver posat en qüestió algunes de les constatacions que vostè ha fet, aquest *aggiornamento* del qual ens ha parlat, sense citar aquesta paraula, doncs, certament, arriba tan tard com l'*aggiornamento* que es va produir en alguna altra institució l'any 63, però, en tot cas, millor que arribi que no pas que no arribi. La modernització és bàsica. Els infants a les nostres llars ens demanen que els posem XP, i si els diguéssim que els posem el 1995, doncs, evidentment es queixarien i protestarien, perquè avui això és obvi que no funciona, no es pot estar al dia amb segons quins sistemes informàtics. I també és bàsic que cal deixar programes pirates. Això de la pirateria en altres llocs està a l'ordre del dia, però s'ha d'acabar, l'Administració ha d'actuar d'una altra manera. Jo els diria que vagin en compte amb el consell que se'ls acaba de fer que obrin un expedient a un funcionari per haver dit això, perquè, després, potser els diran que criminalitzen tots els funcionaris. Per tant, no ho facin. Simplement, modernitzin el sistema i anem allà on volem anar.

Pel que fa a les relacions amb l'Administració de justícia, certament és preocupant; no és nou, però és preocupant, que continuï sent el servei públic menys valorat de tretze. I aquí hi ha un repte importantíssim, a vostè no se li escapa, ni a ningú que hi tingui relació; és un element complicat, s'ha d'anar fent molt lentament, però, en qualsevol cas, espero que amb tots aquests mitjans que vostès diuen que hi posaran en les pròximes compareixences puguem anar pujant i no estiguem en aquest número tan poc popular com és el 13, i, en tot cas, sobretot, que no estiguem al final de tot en aquesta matèria.

Com dic, hi ha una tasca difícil. El que sembla important, i jo crec que vostè en les diverses compareixences ha anat fent això, ho ha anat mostrant, és que tinguin el nord clar, eh? A vegades, no és tant el que es pot avançar a tota la velocitat que hom voldria, però, almenys, si hi ha la brúixola posada i el nord està clar, probablement si anem en la bona direcció i no errem, ens anirem apropant a aquest objectiu.

El tema de la inversió en els edificis judicials. Francament, a mi, que això algú ho pugui qüestionar o pugui fer-ne algun comentari, diguem-ne, no positiu, em sembla difícil d'entendre. Només cal recordar com va anar el darrer concurs, en el qual s'havia d'adjudicar la construcció d'edificis judicials, de nous edificis judicials, a Catalunya –el darrer em refereixo no al d'aquesta legislatura, el primer, sinó al darrer de l'anterior–, en què van quedar deserts tots els concursos. Llavors, a mi, em sembla que, en aquest moment, aquest balanç que vostès plantegen, amb 4 jutjats mercantils a Barcelona i 3 a les altres províncies acabats l'any 2004, així com la finalització prevista del d'Amposta, l'inici d'obres aquest any a 12 jutjats, 12 edificis, l'encàrrec de projectes a 5 i encàrrec de projectes pendents de sessió de solar a 8, em sembla que és un balanç prou important com a mínim perquè qui no ho va fer en el seu moment, doncs, pugui presentar una mica més de modèstia.

El mateix caldria dir, des del meu punt de vista, pel que fa a la creació d'òrgans judicials. Jo en això no sé si algun dia convenceré finalment la senyora Cuenca o no. De moment, veig que no ho he aconseguit, però no cessaré el meu empeny d'arribar algun dia a convèncer-la, perquè fa una estona, com ella deia, parlàvem d'aquesta qüestió, i una de les coses de les quals hem informat és que aquest any 2005 hi ha prevista la creació de 25 nous òrgans judicials a Catalunya. I això és espectacular, perquè l'any anterior van ser 8 i fa dos anys van ser 4. I, és clar, aquestes xifres, si es contrasten... Diuen: «Oh!, és que en quatre mesos i mig només se n'han fet 5!» Home!, és que això porta el seu temps, i és evident que això no s'acostuma a fer el 30 de gener, però ha de donar un marge de confiança, si més no perquè, com dic, és la primera vegada que hi ha una diferència, un contrast tant rotund, entre les xifres dels anys anteriors i la d'aquest any.

També celebrem que s'hagin sol·licitat al Ministeri, com ha informat, les nou-centes noves places. Això és un element clau perquè l'Administració de justícia es posi al dia respecte de les necessitats actuals; ni tan sols és una previsió de futur.

I vostè ha fet també un comentari sobre l'Estatut. Ha dit que espera que a aquesta fragmentació de competències que tenim actualment s'hi pugui posar fi i que això trobi un suport generalitzat dels grups parlamentaris. Certament, en teoria, ha estat així fins ara. Haig de dir també que alguns pensem que hi ha el perill real que aquest Estatut, per alguna raó que a mi particularment se m'escapa, es posi en perill i no s'aprovi, i no a Madrid, com es deia fa un moment, sinó aquí, i, llavors, sí que algú haurà d'explicar, si això realment acabés sent així, doncs, com diem..., al mateix temps que necessitem més competències i que hem d'acabar aquesta fragmentació. Tenim una ocasió històrica, única, per acabar-la, i és ara que s'ha de demostrar que realment es vol això, no per interessos de partit, sinó per un sentit de país, que espero que tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra demostrarem tenir.

Pel que fa a política penitenciària, certament és necessari, al nostre entendre, un ampli suport i consens pel que fa a la construcció de nous centres penitenciaris. Així es demanava abans pel Govern i així també ho va oferir l'oposició en el seu moment, en aquell moment. Ens preocupen, i ho hem de dir, declaracions oportunistes, al meu entendre, i demagògiques, que, fins i tot, ha fet el cap de l'oposició. Això és realment preocupant, perquè que el cap de l'oposició, que se suposa, no és segur, però se suposa que aspira a governar el país algun dia, se'n vagi pel territori i qüestionari els centres penitenciaris i digui si s'han de fer o no s'han de fer, que ho qüestionari, certament em sembla especialment preocupant.

Nosaltres l'animem especialment a convèncer el Govern central també a aquest canvi de normes i lleis penals que en els darrers anys, sobretot de govern del PP, s'havien portat a terme. Pot comptar amb el suport del nostre Grup Parlamentari, perquè creiem que aquest és un element clau, també, per reduir la massificació de les presons. Per cert, massificació que alguns semblen oblidar a què es deu i per què es va produir, i els vots

que van donar en el seu moment a certes mesures que fan que hi hagi avui més presos, sobretot preventius. I també alguns semblen oblidar, segons sembla, i n'hem parlat en altres ocasions en aquesta cambra, que hi va haver un pla d'equipaments, que tenia pràcticament una dècada de retard, que no es va posar en marxa, i que d'aquells fangs vénen avui aquests..., no sé com anava, allò, ara no estic molt inspirat, però, en tot cas... (*Veus de fons.*) *Estos lodos.* Doncs bé, això té una explicació perfecta, em sembla, en els anys de retard que hi havia, que hi ha, en la posada en pràctica d'un pla d'equipaments.

Nosaltres creiem que el Govern ha actuat amb valentia i d'una manera decidida en la redacció, redefinició, d'aquest Pla director d'equipaments i en la seva posada en marxa. Naturalment, això, com dic, desperta algunes passions territorials, a vegades interessades i fomentades. En qualsevol cas, els animem a continuar discutint amb els agents del territori, perquè, certament, no es pot fer política penitenciària sense presons, almenys nosaltres no la sabríem fer.

És cert que no només es fan presons. Vostès han parlat de mesures penals alternatives. Hi ha hagut un increment que em sembla importantíssim. Els animem també a ampliar, com vostè ha dit, l'experiència d'Arenys de Mar a Manresa i Vilanova, i, si pot ser, a més llocs, perquè fa molts anys que pregonem que les mesures penals alternatives són realment una via indispensable, no solament per reduir la població penitenciària, sinó per fer un altre tipus de política penitenciària. I, en aquest sentit, hem de dir que probablement caldrà també algun tipus de reforma legislativa, més a Madrid que aquí, per permetre ampliar aquestes mesures.

Al Reglament penitenciari algú potser no hi dona molta importància. Creiem que també és un èxit. Fa més de dues dècades que hi ha el traspàs de la política penitenciària i de les presons a la Generalitat, i, en qualsevol cas, reglament, que jo sàpiga, fins avui no n'hi havia hagut. Per tant, és important que hi sigui.

I també els animem a continuar treballant des del Cire en la millora de la política ocupacional i laboral. Veiem que hi ha més pressupost, que hi ha un equip directiu molt capacitat, i el que cal ara és que realment notem com això es tradueix també en un increment important de la feina als centres penitenciaris.

Tenen un paper difícil en justícia juvenil, com vostè ha dit i ha descrit perfectament. Hi ha una situació social que fa que les necessitats no s'acabin. Podríem anar fent places, però probablement mai en tindríem suficients. I només cal passejar per alguns barris de Barcelona per adonar-se que probablement no totes les persones que haurien d'estar sota tutela hi estan sempre. I, per tant, aquí hi ha alguna cosa més que una necessitat, com també vostè deia, d'incrementar la percepció de seguretat i de tancar més joves dels que avui hi estan.

I acabo, finalment, amb tot el que fa referència a la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques. Nosaltres, francament, ens felicitem no solament pel fet que estigui ja en tràmit d'arribar al Parlament l'Avantprojecte de llei de professions titulades i de col·legis professionals, sinó que ens felicitem també pel procés que s'ha seguit. Crec que en aquest cas també s'ha fet una

certa demagògia molt interessada en parts del territori, en un article en especial que es prestava a fer-ho, però crec que s'ha continuat fent fins i tot quan es coneixia perfectament que aquest article, per les al·legacions que havien arribat i per la mateixa intenció del Departament de canviar-lo, doncs, no seria finalment el que hi hauria en la redacció final, com no ho és avui. Per tant, certament, hi ha hagut un procés d'informació pública transparent, amb molta participació, moltes al·legacions. Es pot dir que no s'han contestat o que vostè mateix responia aquesta qüestió quan ha dit que pràcticament un 80 per cent dels articles, si jo no he calculat malament, d'aquest Avantprojecte han estat variats respecte de la seva redacció original. Si això és no fer cas de les al·legacions, doncs, llavors, algú potser haurà d'explicar de quina altra manera es pot fer cas. Es podria contestar una per una a totes les persones que han fet al·legacions i després no fer-los cas, com ha passat alguna vegada anteriorment.

En qualsevol cas, en aquesta matèria també cal recordar que hi havia una legislatura de retard, perquè tots havíem vist avantprojectes sobre la matèria ja fa uns quants anys, i va faltar en el seu moment, des del meu punt de vista, la valentia per enfrontar-se a alguns interessos corporatius, que són perfectament legítims, que s'han de gestionar, que cal donar-hi resposta, però que no és fàcil fer-ho.

Vostès han clarificat el panorama, jo crec, amb aquest Avantprojecte, que espero que ben aviat podrem aprovar aquí. I, sobretot, han fet una qüestió que era indispensable: recordar als afectats i a la població en general que els col·legis professionals són corporacions de dret públic, que no és qualsevol cosa, i que, per tant, això mereix que se'ls doni la importància que tenen. I per donar-los aquesta importància, evidentment, no pot tenir col·legi qualsevol, amb tots els respectes per la resta de professions i d'activitats econòmiques i laborals.

Fer efectiva la tutela sobre les fundacions és també un element clau. Això..., vostè ha dit que, entre altres formes, ho faran a través d'aquest sistema informàtic, que creiem que és importantíssim.

També és veritat que aquí durant molts anys s'ha dit que el creixement del nombre d'associacions i de fundacions per ell mateix, per ell sol, era significatiu de la gran vivacitat, de la gran riquesa, de la societat civil. Jo..., això, amb tots els respectes..., em permeto qüestionar aquesta relació tan directa de causa/efecte. I només els dic una cosa: jo tinc un amic que té vuit associacions a casa seva, domiciliades. Ara, si ho tenen informatitzat, els en donaré l'adreça i els apareixeran vuit associacions en un sol domicili. I, que jo sàpiga, entre totes vuit només són tres persones, i, a més, les mateixes. Els titulars, per tant..., no es tracta que aquestes vuit associacions no tinguin 80 o 100, o 160, persones, sinó que es dona la proporció inversa: amb tres persones en tenen vuit.

Això no desdii l'activitat de les associacions ni de les fundacions, en absolut. Realment, és una riquesa per al nostre país, és importantíssim, però sí que mostra que potser se n'ha fet un ús a vegades una mica pervers, una mica desviat, i que el que cal és clarificar, aclarir, aquest

panorama i que, realment, al final, les associacions representin, sobretot les associacions, el teixit social del país i no siguin només la manifestació d'una elit que té preocupacions, però que, a vegades, lamentablement, no sap encomanar a la resta de la població.

També endavant –i amb això acabo, senyora presidenta, senyor conseller– amb el procés de codificació del Codi civil. Nosaltres creiem que aquí es fa també una feina que és lenta, que fins ara potser no ha tingut molta notorietat pública, però que era necessària, que és d'aclarir aquest procés. I a partir d'ara espero que tindrem un codi civil que, com vostè diu, serà el del segle XXI, serà el que Catalunya demana ara i de cara al futur, i no representarà, doncs, simplement un recull de textos, dels quals podríem estar molt orgullosos, però que probablement no respondrien a les necessitats del moment.

Com dic, gràcies. Ja veu que no faig, expressament, algunes preguntes. Les preguntes, més aviat, les sol fer l'oposició, en aquests casos. Però sí que vull confirmar l'agraïment per aquesta presència, i perquè penso que, realment, ha estat molt aclaridora de la feina que es fa des del Departament.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, el representant del Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, jo, en primer lloc, i en nom del meu Grup, doncs, el que voldria és agrair-li la seva compareixença acompanyat del seu *staff*, del seu equip directiu, perquè, a més, ha sigut una compareixença, doncs, que ens ha permès tenir una visió jo diria que panoràmica, completa, exhaustiva, de tot el treball de la conselleria, de totes les accions, del marc i dels principis en els quals s'inspiren aquestes accions, i ens ha permès, doncs, poder avaluar d'una forma clara, d'una forma profunda, doncs, tota la tasca feta fins ara.

Hi ha qui valora l'activitat parlamentària només amb el nombre, només quantificant el nombre de lleis que s'aproven, com si això fos una qüestió estadística. I jo diria que, més enllà del nombre de lleis, doncs, el que és important és que en un parlament hi hagi debat, hi hagi compareixences, hi hagi preguntes, hi hagi interpel·lacions i, sobretot, hi hagi exposicions exhaustives, rigoroses i completes, com la que vostè ens ha fet, perquè aquest tipus de compareixences el que fan és contribuir de forma decisiva al fet que el Parlament sigui el centre de l'activitat política i de l'activitat pública. Per tant, doncs, li reitero el nostre agraiement.

Com que subscric en bona part la intervenció del diputat Masllorrens, perquè ha fet un repàs, doncs, molt prolíx de totes les qüestions que vostè ha anat plantejant, i coincideixo fonamentalment amb el que ell ha dit, jo no entraré a repassar cada una de les qüestions, dels apartats, dels epígrafs, dels plantejaments, que vostè ha fet.

Però sí que voldria incidir només en una qüestió, que és la que fa referència a la creació d'òrgans judicials.

Abans que entrés vostè, hi ha hagut aquí un petit debat, que no passarà a la història del parlamentarisme català, però que sí ha permès, doncs, visualitzar que hi ha judicis molt diferents respecte al desplegament de nous òrgans judicials i sí que ha permès, també, posar, doncs, en evidència que, realment, hi ha unes necessitats, uns dèficits i unes mancances.

Jo..., el que m'agradaria, conseller, és que ens digués si aquests vint-i-cinc nous òrgans judicials que està previst aprovar i fer efectius enguany s'aniran desenvolupant segons el calendari que ens havia apuntat, perquè la informació que tenim és que sí, que hi ha uns objectius i que hi ha un calendari i uns terminis, però ens agradaria que ens ho concretés una mica més, les previsions que vostè fa, encara que, evidentment, això depèn, en última instància, doncs, del ministeri corresponent. I, sobretot, que ens digués també una mica les previsions que vostè creu que es podran fer efectives en els propers anys, no?, l'any 2006 i potser l'any 2007 i tot.

Són molt importants, aquestes previsions, perquè venim, doncs, realment, d'unes legislatures en les quals el nombre d'òrgans que s'havien creat havia estat molt insuficient, havia estat minso, havia estat, doncs, realment... És a dir, la quantitat d'òrgans creats no responia a les necessitats d'una societat com la catalana, que està en expansió, no només des d'un punt de vista demogràfic, sinó en tots els àmbits.

I, per tant, aquí hi ha uns dèficits acumulats molt importants. I, llavors, nosaltres entenem que si es va mantenint aquest ritme de 20, 25, òrgans judicials nous –i entenem que sí que es pot fer, i, a més, em sembla o tenim la impressió que la conselleria hi seguirà insistint i que té bona sintonia amb el Ministeri per poder garantir, doncs, aquest increment d'òrgans judicials–, doncs, en un termini raonable podríem reduir de forma substancial, doncs, aquestes mancances, que en aquest moment estan realment contribuint al fet que dintre del món judicial hi hagi una lentitud, doncs, bastant acusada, que el que provoca, doncs, és insatisfacció entre la ciutadania, i crec que és un dels factors pels quals hi ha un sector de la ciutadania que té una imatge de la justícia poc positiva, no?

Segurament, no tot depèn de la creació de nous òrgans judicials. També, evidentment, s'ha d'avançar en matèria de personal, en promoció del català, en totes aquelles accions que facin més operativa, doncs, l'oficina judicial. És a dir, hi ha molta feina a fer en l'àmbit dels recursos informàtics, en l'àmbit de la formació del personal, en l'àmbit de l'atenció, però les infraestructures, en aquest moment, són una qüestió bàsica.

Llavors, la nostra pregunta, conseller, estaria centrada en això, doncs: quines perspectives creu que hi ha d'execució d'allò que s'ha promès i quines previsions hi pot haver per als propers anys per tal de poder-nos marcar un calendari raonable que ens permeti, doncs, passar d'una situació de dèficits i mancances molt importants a una altra en què puguem donar, doncs, una sortida raonable a aquest nombre de casos que hi ha acumulats als jutjats.

Per la nostra banda, res més.

La presidenta

A continuació, té la paraula el representant del Grup Parlamentari Popular, el senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies, presidenta. També donar-li la benvinguda en aquesta comissió, honorable conseller, com no podia ser d'altra manera, per part del Grup Parlamentari a què pertanyo.

I, bé, jo faré una intervenció més planera, si em permet, senyor conseller. Jo sóc de les Terres de Lleida, i a Lleida, per exemple, encara continuem, dels centres penitenciaris, dient-ne «presons». Som gent planera.

I això, per què ho dic? Doncs ho dic perquè hi ha hagut tres intervencions que m'han precedit en la paraula: la senyora Cuenca, que ha fet una crítica, com és lògic i com pertany a l'oposició, i, a part de la crítica, hi ha hagut dues ensabonades. Jo, com a lleidatà, doncs, honorable conseller, permeti'm que potser no siga tan curós en la meua crítica..., però també que, pel que fa a les intervencions, doncs, del senyor Masllorens i del senyor Miquel Àngel Estradé, representant d'Esquerra Republicana..., a l'hora de lloar los seus encerts, que també los ha tingut, potser també haurà de disculpar que siguem tan directes.

Però entenem, doncs, que la intervenció de la senyora Cuenca ha deixat palès quins són els punts més febles de la seua política al capdavant del Departament, i, per tant, entenc que és sobrer repetir-los o tornar a incidir-hi.

Ara bé, sí que volem fer esment d'una sèrie de qüestions. Nosaltres podem subscriure la seua intervenció, perquè la seua intervenció entenem, doncs, que ha estat brillant en les formes, però, sincerament, entenem que està faltada de contingut, o de concreció —o de concreció.

Honorable conseller, nosaltres també apostem, doncs, per la millora de la justícia, com és lògic; també apostem per una justícia de proximitat, per una justícia més àgil, perquè es continuïn informatitzant els diferents departaments de l'Administració de justícia, perquè hi hagi més recursos en l'àmbit de l'Administració, perquè les presons o els centres penitenciaris, doncs, siguin més humans.

Però això, senyor honorable conseller, com ho concretem? L'increment de pressupost? Evidentment, és important, l'increment de pressupost, i en això, doncs, l'hem de felicitar. Ara bé, és clar, aquest increment de pressupost, doncs, a nosaltres ens fa posar, doncs, novament en dubte l'actuació de l'Administració o del seu Departament pel que fa, per exemple, escolti'm, a les Terres de Lleida. Jo veia el quadrant que ens ha facilitat, les inversions en edificis judicials, i veig el 2005: no hi apareix Lleida ni cap, no ho sé, seu judicial de les comarques de Lleida. Veig la del 2005, els encàrrecs de projectes, no veig en absolut que hi aparegui, doncs, cap seu judicial de Lleida. No hi ha ni un encàrrec de projecte, i l'encàrrec de projecte, és clar, doncs..., resulta que aquestes inversions i aquests augments pressupostaris, en què redunden per al territori? Nosaltres

també apostem per la justícia de proximitat. Però miri, sap què passa, honorable conseller? Que quan no s'aposta pel territori les distàncies continuen sent les mateixes, i de Sort al jutjat de Tremp hi continua havent la mateixa distància.

I nosaltres sabem perfectament..., i, escolti, s'ha de prioritzar. Escolti, però, en què hem de prioritzar? En població? En reequilibri territorial? En l'apropament o la conciliació de la vida al món rural, al Pirineu i al Prepirineu, amb el món urbà? Quines són les mesures, honorable conseller, que ha endegat la seua conselleria en aquest sentit? Perquè és que no en veiem cap —cap. I volem ser també molt curiosos en la crítica, però és que, honorable conseller, les mateixes gràfiques que ens ha facilitat ho posen de manifest: les noves seus judicials... I les comarques de Lleida? I les Borges Blanques? El nou jutjat? I el de Sort? I el de l'Alta Ribagorça? És clar, honorable conseller, per molt que vulguem justícia de proximitat, si no apropem la justícia als ciutadans, difícilment ho aconseguirem. És clar, nosaltres veiem l'altra gràfica, la creació d'òrgans judicials a què es referia: vint-i-cinc, perfecte. I els de Lleida? Què és? La creació d'un nou jutjat social que fa anys i anys que n'hi ha els equipaments però que no es posa en marxa? Miri, escolti, fem la proporció, no?, amb la resta del territori, amb la resta de Catalunya.

L'evolució de la despesa en justícia gratuïta. Aquí sí, honorable conseller, doncs, ens congratulem de l'augment significatiu de la partida que s'hi dedica, no? És una tasca sacrificada i amb un poc o nul reconeixement públic, la tasca, doncs, que realitzen, no?, els advocats i procuradors dels tribunals pel que fa a l'àmbit de la justícia gratuïta, i, per tant, doncs, entenem que tota millora, en aquest cas econòmica, doncs, ajuda a la prestació del servei, la qual cosa redunda, en definitiva, en benefici del justiciable, no?, doncs, que entenem que és lo veritable fi que s'ha d'assolir: dignificar, no?, l'exercici del torn d'ofici i també, doncs, que el justiciable es trobi millor atès.

Ha fet menció, honorable conseller, del fet que el nou Estatut d'autonomia, el possible nou Estatut d'autonomia, doncs, ens ha de portar..., o ha de ser la panacea dels problemes de l'Administració de justícia de Catalunya. Miri, nosaltres aquí entenem que ja comença a ser hora —comença a ser hora—, i ho diem amb tot el respecte... Entenem, doncs, que, escolti, la contínua justificació del desastre actual pel que fa a la situació penitenciària de Catalunya, o la situació no bona, o dolenta, que les enquestes que vostè ha posat de manifest..., reflecteixen l'opinió pública de Catalunya i els professionals, i els professionals que s'ocupen de les tasques o els factors jurídics que treballen als nostres jutjats..., ho posen de manifest.

Home!, senyor conseller, vostè ha dit que fins al 2007 d'aquestes polítiques que vostè ha endegat no en traurà profit. I que estarem fins al 2007 donant-ne la culpa al senyor Aznar? Home!, conseller!, escolti, sap què passa, aleshores? Que la partida pressupostària aquesta que ha augmentat, i de manera significativa, de la qual cosa també ens congratulem..., doncs, és clar, hi haurà d'haver una partida, també significativa i important, de propaganda institucional per convèncer els ciu-

tadans de Catalunya que els problemes de l'Administració de justícia de Catalunya i dels serveis penitenciaris de Catalunya, doncs, d'aquí al 2007 continuaran sent culpa del senyor Aznar, quan, escolti, senyor Masllorens, jo li recordo que el Codi penal actual és de l'època socialista, i el va fer un exministre, el senyor Belloch. I el Reglament penitenciari, també, senyor Masllorens. Fixi-s'hi!, miri per on! –miri per on! Bé, és clar, resulta que tota la culpa l'ha de tindre el senyor Aznar. Home!, escolti, potser que siguem una mica més objectius, no?, perquè és l'únic que nosaltres volem que es posi de manifest. Evidentment, doncs, hi ha coses que estan ben fetes i n'hi ha d'altres que no. Ara, escudar, home!, tots els desastres d'aquest país en el senyor Aznar, home!, què vol que li diga! Doncs jo, de cap de les maneres, ho puc subscriure. I, a més a més, que això durí fins a l'any 2007, home!, doncs, se'm fa una mica difícil que això, doncs, realment, els ciutadans d'aquest país, els ciutadans de Catalunya, ho puguin arribar a entendre.

Nosaltres subscriuim, honorable conseller, quan parlàvem de la reforma de l'Estatut d'autonomia, que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya sigui última instància i quedin, doncs, únicament i exclusivament per al Tribunal Suprem recursos d'unificació de doctrina. Nosaltres..., aquí a Catalunya ja fa anys que funciona. Bé, que funciona en l'àmbit de la jurisdicció de l'ordre social, i crec que amb èxit. I, per tant, del que es tracta, doncs, és que les coses funcionin i de la millor manera possible, no?

A partir d'aquí, i pel que fa, escolti'm, a la política penitenciària, doncs, miri, escolti'm, avui és un dia que jo crec que és especialment trist per a les Terres de Lleida. Jo li ho dic amb tota sinceritat. I, a més, miri, també li ho diré amb objectivitat. Jo no sé si avui vostè ha tingut cura d'agafar els mitjans de comunicació de Lleida. Per què? Perquè allí nosaltres li ben asseguro que no hi tenim cap tipus d'influència, eh?, això li ho puc ben assegurar. Escolti'm, és que és portada! –és que és portada! És que resulta que s'imposa el nou centre penitenciari a les Terres de Lleida! A la Segarra. I, a més, els titulars són aquests, i, escolti'm, li puc ben assegurar que per molt que truquéssem al director no nos fan cas; vull dir, és lo que hi ha. I recull les paraules textuais, sembla, del senyor Albert Batlle, que avui l'acompanya. No, jo, escolti, jo no ho poso en boca de vostè; jo me refereixo, exclusivament, a lo que reflecteixen avui els mitjans de comunicació de Lleida, que, ben segur, s'han equivocat tots! Possiblement –possiblement; també és possible que s'hagin equivocat tots.

Però, és clar, a un se li fa difícil d'entendre aquestes polítiques penitenciàries, no?, es fa difícil, perquè Lleida, doncs, suporta una quota de solidaritat molt per sobre de la resta de comarques de Catalunya, la suporta, i això, doncs, són fets objectius, són fets que els sindicats posen de manifest, són fets i dades que tots tenim damunt de la taula, honorable conseller. I, per tant, a nosaltres, se'ns fa difícil entendre, fora que hi hagi altres intencions, honorable conseller, que es vulgui fer un centre penitenciari a Estaràs. I, a mi, si m'ho permet, honorable conseller, miri, escolti, no en tinc el *copyright*, d'això, però, escolti, per què no el fan al Fòrum, que ja tenen la cimentació feta? No!, és clar que sí!,

honorable conseller, perquè si portem la presó a Lleida... Ja li ho he dit, a mi, també m'agrada més, eh?, parlar de «centres penitenciaris», però, de tant en tant, doncs, me surt la meua..., com és lògic, eh?

Escolti'm, honorable conseller, per què no nos porten infraestructures a Lleida? Si nosaltres la quota de solidaritat ja estem disposats a tindre-la!, i, de fet, la tenim. No –no–, honorable conseller, és que avui en dia infraestructures a les comarques de Lleida, inversió zero, quasi zero. I ens porten el centre penitenciari. Escolti, per què no nos porten el projecte del túnel de la Bonaigua, o del túnel de Xerallo, o una xarxa ferroviària que ens permeti desplaçar-nos aquí a Barcelona, o a Tarragona, des de les Terres de Lleida? Per què no nos porten infraestructures? Escolti, no, garrotada: centre penitenciari. I li ho dic així de clar –i li ho dic així de clar.

Perquè nosaltres, honorable conseller, som solidaris. És clar que ho som –és clar que ho som. Però també, honorable conseller, som exigents. I ho hem de ser, d'exigents. I cada u ha de suportar la seua quota de solidaritat –cada u ha de suportar la seua quota de solidaritat. I Lleida ja la suporta, i amb escriuix –i amb escriuix.

Pel que fa també –canvio de tema, honorable conseller– al dret civil de Catalunya, nosaltres –i abans hi ha hagut aquí una intervenció, crec que ha sigut del senyor Estradé, que ho ha posat de manifest–, escolti, tampoc apostem perquè es facin lleis per fer lleis i perquè serveixi de baròmetre de l'activitat parlamentària, de lo bé o malament que treballa un govern. Ara bé, nosaltres sí que entenem que s'ha de ser curós en aquest sentit. Entenem que la tasca que es fa per la codificació del Codi civil de Catalunya és la correcta, és l'adequada, i per això, doncs, també li volem transmetre la nostra felicitació. Però entenem que, pel que fa al dret civil de Catalunya, cada cop s'hauria de ser més curós. Vostè ha posat de manifest que s'entrarà a debatre la futura llei de conreus de Catalunya, o així ho hem entès. Bé, nosaltres ja mirarem i analitzarem, no?, aquest document i en parlarem en el seu moment. Però per les taules rodones a què hem assistit, com a representants del Partit Popular, com és lògic, com la que es va organitzar a Vilafranca del Penedès per part d'un sindicat, entenem que és una llei antillei d'*arrendamientos rústicos* de l'any 2003, que es va aprovar al Parlament de Madrid.

Escolti, hi ha una llei, aquí a Catalunya: la llei d'hipoteca mobiliària i penyora sense desplaçament. Per això ho dic, que s'ha de ser, a vegades, un xic curós, no?, a l'hora de dir: «Escolti, fem una contrallei.» Perquè, sap què passa? Que despatxos professionals d'advocats, especialment els especialitzats en dret internacional, fan incís que hi hagi una clàusula d'exclusió als contractes de subministrament del dret civil de Catalunya. I, si no, obliguen a no circular pel territori de Catalunya, pel dret de retenció –pel dret de retenció.

Per tant, és clar, a nosaltres ens agradaria, doncs, que... En fi, ens congratulem que es legisli, que es facin lleis i que, doncs, dins del marc competencial que tenim, doncs..., s'aprofiti i s'aprofundeixi. Ara bé, sempre entenent que s'ha de ser el màxim de curós en aquest sentit o en aquest aspecte.

Per tant, nosaltres, honorable conseller, acabem la nostra intervenció agraint-li novament, eh?, la seua presència. Però nosaltres sí que li preguntem... Ens agradaria que ens concretés, honorable conseller, quines són les mesures reals pel que fa a la justícia de proximitat, quines són les mesures reals per garantir aquesta conciliació entre el món urbà i el món rural pel que fa a l'àmbit de l'Administració de justícia. Ens agradaria, honorable conseller, que ens contestés. I escoltar, dialogar o imposar, com avui, possiblement equivocadament, reflecteixen els mitjans de comunicació de Lleida... Quins són els criteris de solidaritat, honorable conseller, a l'hora de decidir quina comarca o quina localitat, quin municipi, doncs, ha de tindre un nou centre penitenciari?

Res més, honorable conseller. I moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula l'honorable conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Moltes gràcies a tots els portaveus dels grups parlamentaris que han fet ús de la paraula, pel seu to i per la substància, també, perquè també les aportacions crítiques són útils per a qui té responsabilitat de gestió, per a qui té responsabilitat política.

Voldria agrupar les observacions que faré ara per matèries i deixant de banda l'ordre dels grups, perquè em sembla que puc donar més cohesió a l'observació si la faig per matèries que si la faig per grups. Però repeteixo que l'agraïment és per a tots i compartit.

I vull començar per la qüestió de la creació d'òrgans judicials, tant pel que fa a l'any en curs, 2005, com pel que fa a un calendari més dilatat, qüestió que se m'ha plantejat per més d'un dels interpellants.

Per a aquest any està prevista la creació de vint-i-cinc òrgans judicials en dues etapes, una per posar-los en marxa el mes de juny d'aquest l'any i l'altra per posar-los en marxa després de l'estiu, en data encara a determinar. Aquest és el compromís que tenim del Ministeri i que nosaltres assumim per la part que ens toca.

Respecte al mitjà termini i a la determinació de prioritats, he dit abans que en el marc de la confecció del Llibre verd pretenem, amb el conjunt dels operadors judicials, i més endavant també amb participació de la societat civil, establir el que hauria de ser un mapa judicial ideal de Catalunya, si és que en aquestes coses hi ha ideals, perquè els ideals es modifiquen a partir de les evolucions socials, un mapa en què la distribució d'òrgans judicials tingui en compte diferents criteris: les càrregues actuals i les previsibles, les càrregues de litigiositat actuals i les previsibles; la població actual i la població previsible; l'ordenació territorial, i aquí entren algunes de les consideracions que feia el diputat per Lleida, i el que podríem qualificar com a «drets històrics», entre cometes. Són criteris que s'han de ponderar i combinar a l'hora de marcar la creació prioritària d'òrgans judicials, i s'ha de fer amb una visió de conjunt, certament, des d'una visió que atengui interessos del territori, de proximitat del territori, però també amb

criteris de conjunt, tenint present que els recursos són limitats.

I aquí voldria fer una contribució al diàleg o al debat sobre la qüestió directament al diputat del PP per Lleida, que, com a professional de l'advocacia, espero que podrà considerar amb atenció.

En el si de la Comissió Permanent del Consell de la Justícia, que ha començat a debatre aquesta qüestió, s'ha suscitat sovint que crear òrgans judicials en determinades ubicacions i crear un sol jutjat, en comptes de prestar un bon servei en aquell territori hi pot prestar un mal servei. Un mal servei, per què? Per dues raons, i les exposo aquí estenent-me en la qüestió, encara que potser políticament no és el que tocaria, però m'agrada donar arguments. Per dos motius principals: el primer, per la impossibilitat d'establir els adequats torns de guàrdia; el segon, que deriva d'aquest, per la poca afició dels professionals a arrelar-se a aquest tipus d'òrgan judicial, i quan parlo de «professionals» em refereixo tant al jutge com al secretari, de tal manera que la creació sobre el paper d'un jutjat a determinats llocs que no tenen suficient càrrega de treball, que no tenen suficient població, seria satisfereix idealment una aspiració, però no seria prestar un millor servei en aquella comunitat, sense considerar elements de cost, de cost econòmic, que suportarien l'Administració de la Generalitat i l'Administració de l'Estat en la part que li correspon.

Per això mateix, crec, diguem-ne, que abans de procedir a determinar la creació o la proposta de creació de nous òrgans per la via de les peticions és més útil, i ho crec honradament, que fem aquest debat, en què participaran representants de les professions i també representants de la societat civil, per, en certa manera, apuntar les grans línies del que hauria de ser el mapa judicial de Catalunya.

És un debat que ha començat ara i que haurem de tenir, amb participació, lògicament, també, dels representants que els grups parlamentaris tenen en aquest Consell de la Justícia, on haurem d'arribar, en la mesura del possible, a un acord general. Però, lògicament, si al final no hi ha un acord de consens, també serà l'Administració la que farà ús de les seves atribucions i responsabilitats.

Sobre qüestions de caràcter penitenciari i presons, alguns de vostès ja han manifestat que compartien la necessitat dels centres penitenciaris, o presons –no em fa re utilitzar els sinònims–, a la vista de quina és la situació del país.

I jo he dit, en la meua intervenció inicial, que per satisfer aquesta necessitat, necessitat agreujada per la inactivitat durant bastants anys, la Secretaria de Serveis Penitenciaris havia, durant tots aquests mesos, fet una tasca enorme de contrastar les possibilitats de posicionar sobre el territori nous equipaments, nous centres, noves presons. D'aquí a poc farem una proposta al Govern, no limitada a un sol centre, sinó a més d'un centre, i repartits pel territori.

És cert que hi ha d'haver una distribució territorial, però el que em sembla un mal plantejament, senyor Fabregat, i li ho dic amb tota cordialitat, és considerar que un centre penitenciari és una «garrotada» per al territori.

És a dir, en el moment que diem que un centre penitenciarí és una «garrotada» per al territori alimentem o la ignorància d'alguns o la mala fe d'altres, perquè, això sí que li ho diré amb tota contundència, un centre penitenciarí, i ho poden dir aquells municipis i comarques que en tenen, no constitueix una garrotada, sinó que constitueix, en certa manera, una instal·lació neutra, i en molts casos una institució beneficiosa per a l'entorn on s'ubica. Crec que, per responsabilitat política, tots els que tenim la funció que sigui, diguem-ne, parlamentària, de govern o d'oposició, hauríem de depurar el nostre llenguatge si realment compartim, com jo suposo que compartim, la necessitat de tenir un sistema penitenciarí que estigui a l'alçada de les necessitats d'aquest país i que estigui en consonància amb la reivindicació de la competència penitenciarí que fa, i que fem, la Generalitat, Generalitat que no som només els del Govern, perquè aquesta és una confusió que el nostre Govern vol evitar, sinó una Generalitat que som tots els que estem representats en aquesta sala i en aquest Parlament.

No em referiré a declaracions, preteses declaracions, del cap de l'oposició, perquè, de la mateixa manera que no m'acabo de fiar dels titulars a què es refereix el senyor Fabregat en determinada premsa, tampoc em puc fiar de determinats... (*Veus de fons.*) Montanya!, perdoni! –perdoni!–, tinc la fixació del diputat a qui vostè va substituir, de Lleida, i li demano disculpes. Crec que, de la mateixa manera que no em puc fiar de determinats titulars com a expressió exacta de les declaracions del secretari de Serveis Penitenciaris, no em puc refiar tampoc de manifestacions atribuïdes al líder de l'oposició, que haig de considerar, d'entrada, que comparteix la necessitat que en aquest país tinguem un sistema penitenciarí més adequat al que la societat reclama.

Sobre Administració de justícia i competències, he insistit que un dels factors principals del funcionament deficient de l'Administració de justícia és la fragmentació de competències. He insistit en això perquè n'estic plenament convençut, i cada dia que passa n'estic més convençut. Per això, sense abandonar o abdicar les competències que ja podem exercir en aquest moment, crec que és molt important posar l'èmfasi, tots els grups, tota la societat civil, tots els col·lectius professionals que tenen relació amb la justícia, en les reformes estatutàries, en la definició de l'Administració de justícia que es fa en el projecte d'Estatut, perquè això significaria, efectivament, un pas endavant en la gestió, en una millor gestió del servei públic de l'Administració de justícia en aquest país. No per raons estrictament de sobiranisme, sinó, clarament, per raons de millor eficiència dels recursos que apliquem a la qüestió.

I per això parlava jo de «justícia de proximitat» en tots els sentits, que acosta l'última instància al territori, que acosta a la Generalitat la facultat de definir el mapa, que acosta a la Generalitat la gestió del personal, que acosta a la Generalitat l'atribució de funcions en els requisits per a l'ús de la llengua i en la difusió del dret, etcètera, a més a més de la institucionalització de la justícia local.

Espero, diguem-ne, i confio que aquesta bona entesa que hi ha sobre aquesta qüestió en els debats estatuta-

ris es mantindrà i es reforçarà, i, en la mesura que ho pugui fer, proposo de traslladar fora de la seu parlamentària, a aquestes altres instàncies professionals i corporatives, la necessitat que donin suport a la proposta de reforma de l'Estatut; en general, per descomptat, però, en particular, pel que fa referència a l'Administració de justícia.

S'han fet, també, intervencions referides a les relacions amb els sindicats i la gestió del personal. Jo he fet menció de dos acords que han estat signats –i, per tant, si són signats, no puc considerar que són imposats– per centrals sindicals: un, en qüestió de distribució de places penitenciaríes, un altre en qüestió de retribucions del personal al servei de l'Administració de justícia. És un primer pas –és un primer pas–, però és un pas que creiem significatiu d'una predisposició per part de la representació sindical, i també un pas per part de la nostra pròpia Administració d'anar trobant aquest punt d'entesa entre la representació dels treballadors i la representació del Govern. Hi ha molt per fer, aquí, hi ha un camí extraordinari per fer.

I, com que la senyora Cuenca feia referència a un episodi de la meua biografia, de la meua ja llarga biografia, la senyora Cuenca deu recordar, diguem-ne, en honor a la veritat, que en els mesos, tres o quatre mesos, que vaig tenir responsabilitats en aquest òrgan acabat de crear, abans de ser destituït fulminantment pel president Tarradellas, no hi havia transferències de competències a la Generalitat de Catalunya, perquè encara no s'havia aprovat l'Estatut. Per tant, difícilment, l'acció que podíem fer en aquell moment, quan encara no hi havia govern de la Generalitat estatutària..., no es podia fer gaire més que acció d'opinió, que es va intentar, però va ser avortada per circumstàncies que crec que no és ara moment de detallar aquí.

El que puc afegir, diguem-ne, deixant de banda l'anècdota personal, és que, sabent, i amb molta consciència, que la legislació bàsica en matèria de funció pública és de competència estatal, tenim la impressió, per dir-ho així, que possibilitats de la mateixa legislació de la funció pública de la Generalitat no han estat explotades amb suficient imaginació i creativitat i que encara hi ha un marge en la mateixa legislació actualment vigent per fer algunes actuacions que creiem que repercutirien positivament en la gestió de l'Administració de la Generalitat, i és això al que em referia.

També, pel que fa referència a la gestió del personal, la senyora Cuenca considerava si una reunió de vuitanta persones anava més enllà d'una assemblea reivindicativa. Bé, potser m'he expressat malament. Quan he parlat d'una reunió, em refereixo a una jornada que dura tot un dia, en què aquestes vuitanta persones es poden distribuir en grups reduïts en què fan un treball de discussió que després presenten en públic, amb una tècnica que és bastant habitual en altres organitzacions d'aquesta mena. Certament que, com que són primeres experiències, les podem anar perfeccionant, però no es tracta de prendre una copa junts, sinó que es tracta de fer una feina d'interès general.

Se m'ha parlat, també, sobre el català, i potser aquí hi ha hagut una mala intel·ligència de l'expressió meua. He dit que la revisió del Pla pilot acabava el mes de

maig –no de març, de maig, no de març–, i, per tant, que dintre de poques setmanes tindrem ja una versió dels seus resultats efectius. Però podem avançar que, amb els retocs que s'han fet, que no han sigut una desqualificació del que s'havia fet, sinó la incorporació d'alguns elements que ens semblaven més efectius, que amb aquesta correcció, s'han obtingut bons resultats, amb una expressió molt clara: la gran majoria de sentències dels òrgans judicials adscrits al Pla pilot eren sentències traduïdes del castellà al català, no sentències redactades originalment en català. Amb el canvi introduït en aquests mesos hem denotat ja que s'ha produït una inversió en aquesta proporció i que ara són gran majoria les sentències redactades directament en català i no traduïdes del castellà al català, perquè no podem considerar un bon pla de normalització lingüística aquell que perpetua més enllà del que és raonable una mecànica purament de traducció. Hem de ser més ambiciosos i hem de posar els recursos i els tipus d'organització que possibilitin aquesta normalització, aquest funcionament de l'Administració de justícia en la llengua pròpia de Catalunya.

Sobre les inversions, també s'ha comentat, crec que el document que s'ha repartit és prou expressiu de la situació –prou expressiu de la situació..., i puc afegir que quan vam entrar al Departament hi havia en obres el jutjat d'Amposta i la Ciutat Judicial, i quan acabi aquest any 2005 hi haurà els que consten en el gràfic que se'ls ha donat, i no perquè ho dic així, sinó perquè hi ha compromesa pressupostàriament la dotació per fer-ho. En alguns casos es dilata el procés perquè el municipi, que generalment és el que facilita el solar, encara no ha tramitat la cessió del solar, i això és el que explica, per exemple, que en el cas de Balaguer no haguem pogut accelerar aquesta incorporació, i tenim molt present que la situació dels jutjats de Balaguer és, dintre de les deplorables, una de les més deplorables. En tenim perfecta consciència, però no disposem encara del solar, estan en tràmits, que ens permeti ja adjudicar el projecte constructiu.

Se m'ha parlat de col·legis professionals. L'Avantprojecte de llei anirà al Consell Tècnic la setmana vinent i, en conseqüència, anirà, si passa l'aprovació del Consell Tècnic, al Govern d'aquí a quinze dies, i jo espero que, de la mateixa manera que ha pogut ser millorat en el tràmit d'allegacions i d'audiència pública, amb les aportacions de tots els interessats podrà ser encara més millorat aquí, en seu parlamentària, quan els grups parlamentaris hi facin també les seves esmenes i contribucions.

I, finalment –si hi ha un segon torn podrem encara afegir alguna cosa–, voldria contradir amablement, també, la crítica que es fa de poca concreció. I se'm diu: «S'ha fet poca concreció, i l'únic que s'ha dit és que hi ha més pressupost.» És que més pressupost no és més concreció? I és que més pressupost, aplicat a inversions en equipament físic, a normalització, a regularització i ampliació de plantilles, a substitució de l'equipament informàtic, a posada en marxa de nous òrgans, etcètera, tot això, no és concreció? Si això no és concreció, m'haurien d'explicar què és concreció, i espero que en el segon torn m'ho expliquin.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller. No hi ha segon torn? Doncs no hi ha segon torn. Moltes gràcies per la vostra...

El conseller de Justícia

Senyora presidenta, només... La visita a la Ciutat Judicial..., n'hem pres nota, i la farem perquè constatin les grues que hi ha i les màquines que hi treballen.

El Sr. Montanya i Mías

Honorable senyora presidenta...

La presidenta

Sí, senyor...

El Sr. Montanya i Mías

...voldríem, si se'ns permet, fer, brevíssimament, una puntualització, o matisació, o aclariment.

La presidenta

Una... D'acord, endavant.

El Sr. Montanya i Mías

Quan ens hem referit, senyor conseller, a l'expressió, possiblement políticament incorrecta, però res més que políticament incorrecta, de la «garrotada», no ho dèiem pel fet que en una determinada zona del territori es faci un centre penitenciari. Ho dèiem perquè la garrotada, si em permet tornar a ser políticament incorrecte, és donada perquè quan hi ha un oblit com el que pateixen les comarques i les Terres de Lleida i només se'n recorden per a aquest tipus d'equipaments, aleshores és quan ens referim a la garrotada, no perquè s'hi faci un centre penitenciari. Només volíem fer aquest aclariment.

El conseller de Justícia

Li agraeixo l'aclariment, perquè és un aclariment que s'ha de traslladar a l'opinió pública perquè no hi hagi equívoc, perquè no es produeixi l'equívoc. Però també no he volgut recordar que la posada en marxa, per exemple, del canal Segarra - Garrigues és una de les inversions més considerables que assumeix la Generalitat en un territori, efectivament, del qual s'havia marginat sovint la promoció. Crec que el territori té tot el dret a reclamar altres equipaments, els quals en aquest moment no té, però això no ha de ser l'argument per oposar-se a la instal·lació d'una presó o d'un centre penitenciari.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. (*La Sra. Cuenca i Valero demana per parlar.*) Sí, senyora Cuenca?

La Sra. Cuenca i Valero

No hi ha segon torn, però ja que hi ha hagut una pregunta... Conseller, estem molt preocupats per les fugues

dels centres de menors. Per no estendre'ns, perquè ja ha fet vostè l'explicació, què pensa fer? No li dic quines mesures pensa prendre, perquè això és una expressió com molt gastada. Què pensa fer, conseller, perquè no continuï el degoteig d'aquestes...

I una altra pregunta, que és la següent: per què pensa vostè instal·lar el nou centre penitenciari a la Segarra? No sé exactament per què. No hi ha planificació, i, en canvi, ha sortit la notícia que es farà en un lloc determinat, prop de Cervera, a la Segarra. Atès que no hi ha la planificació i no la coneixem, per què han començat a dir que la faran allà? Suposo que si ho han començat a dir, és que la hi pensen fer. Quines raons hi ha perquè es faci a la Segarra?

La presidenta

Conseller, la paraula.

El conseller de Justícia

Sobre la primera qüestió, tinc l'estadística de fugues i evasions de justícia juvenil des de l'any 2002 –des de l'any 2002. Certament..., i començo per dir, diguem-ne, que aquest any i aquesta setmana no són ni un any ni una setmana particularment gloriosos per al sistema de justícia juvenil, i ho reconec aquí. Però l'estadística 2002, 2003, 2004 i des que ha començat el 2005 no se separa excessivament de la línia, de la tradició, d'aquesta justícia juvenil.

Això ens ha de satisfer i consolar? Això ens ha de satisfer i consolar? Absolutament no. Què pensem fer? Pensem, com s'ha dit, des d'una perspectiva estrictament de seguretat, reforçar o accelerar –perquè ja estan adjudicades algunes de les obres que s'havien de fer però que no s'havien acabat de realitzar– les obres de seguretat estàtica que corresponen als centres penitenciaris on aquesta situació és més deficient i reforçar també el personal de seguretat en aquestes instal·lacions, perquè, com he dit, el perfil de l'intern no és el mateix per al qual van ser concebudes aquestes instal·lacions.

Dit això, i com que me'n dóna l'oportunitat, i no havia pensat dir-ho, però me'n dóna l'oportunitat, vostès saben que el director general em va presentar la dimissió. És un gest que l'honora, però el conseller va considerar que no era oportú acceptar-li la dimissió, perquè la renovació o la rotació excessiva en aquests càrrecs de responsabilitat no contribueix al bon funcionament d'aquest servei. Quan a la Direcció General de Justícia Juvenil s'han succeït en tres anys tres persones, jo no volia contribuir que en quatre anys n'hi hagués quatre, perquè em semblava que era una manera poc adequada de donar continuïtat i constància a una política de renovació que s'havia iniciat.

I, pel que fa a la instal·lació de presons o equipaments penitenciaris, he dit que d'aquí a pocs dies presentarem al Govern una iniciativa per a la ubicació de més d'un centre penitenciari, no d'un sol centre penitenciari, sinó de més d'un.

I, com arribarem a la conclusió de quins i a quin lloc? Hi arribarem després de valorar i ponderar tota la informació que durant aquests mesos ha recollit la Secretaria de Serveis Penitenciaris, que ha tingut contactes amb més de..., no, més no, em sembla que són quaranta-nou ajuntaments de tot Catalunya, de l'àrea metropolitana i de tot el territori. En alguns casos, a instàncies de la Secretaria; en altres casos, a instàncies dels mateixos alcaldes o ajuntaments. La ponderació de tots els elements recollits en aquesta tasca de prospecció, en aquesta tasca incansable de prospecció, serà el que determinarà les raons per les quals demanarem al Govern que prengui la determinació d'ubicar no un, sinó més d'un centre, en diferents municipis de Catalunya.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller; gràcies per la teva intervenció, per les persones que t'han acompanyat.

I s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les nou del vespre i quatre minuts.

